

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 75

Izlazi subotom

Zagreb, 10. listopada 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Pisma Borčetu	3
Glasujmo	4
Ravna Gora	5
Hrvatska knjižara	6
Mesićeva garda	7
Odličje	12
Izabрати pravog predsjednika	13
Moram reći	22
Hrvatske obljetnice	30
Naši muslimani	32
Occidental observer	34
Povijest i čovjek	38
Zgodopis	39
S Pantovčaka	44
Osvrti	46
Bosanski muslimani	50
Živjeti NDH	52
Hrvatski jezik	53
Čitajte s nama	54
Roman u nastavcima	55
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada

30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

*Josip Perković – velegazda iz Višnjice kod Slatine
na putu u njemačku doživotnu tamnicu*

Marko Francišković, kandidat za predsjednika RH:

MOJA ZEMLJA, MOJA KRV

Mladen Schwartz:

JASENOVAČKI DERNEK

Rudi Tomić:

UMNOZAVANJE STRANAKA U APATIČNOM DRUŠTVU!

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

MOLITVA SV. JOSIPU ZA DOMOVINU HRVATSKU

fra Petar Filić, Zagreb

Providnost nam je Božja darovala ovu lijepu zemlju Hrvatsku za domovinu i udijelila nam svjetlo vjere Kristove prije trinaest stoljeća. Ponosimo se svijetlim stranicama naše duge povijesti, a žao nam je za sve zlo što se ikada ovdje dogodilo. Mi žarko ljubimo našu domovinu i narod koji u njoj živi i vruće mu želimo napredak u svemu dobrom: mir i red, slogu i ljubav; život po Evanđelju i blagoslov Božji; a kad završi zemaljsko putovanje, da svi prijeđu iz ove naše lijepo domovine u slavu neizrecivo ljepše nebeske domovine, koja je cilj svakog čovjeka.

Sveti Josipe, stoljetni zaštitniče hrvatskog naroda, ponizno i pouzdano te molimo brani nas, čuvaj nas, štiti nas i pomaži nas da tako bude!

Amen.

**SV. JOSIPE, MOLI ZA NAS!
BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC,
MOLI ZA NAS!
SVI SVECI I SVETICE,
SVI MUČENICI I MUČENICE,
MOLITE ZA HRVATSKU I BUDUĆEG
HRVATSKOG PREDSJEDNIKA!**

ANTIFAŠISTIČKA ANTIPAMET (2)

Dragi Borče,

Sve je vrlo jednostavno. Razlika je samo u načinu izgovora, odnosno u jezičnoj osnovici. Komunistički državnici rado se smatraju antifašistima. Gdje su antifašisti, tu je onda odmah i antiPamet. Narod običava jednostavnije govoriti: bez-pamet.

To ništa, jer bez-pameti isto je što i prazno-glavo, zna ipak itekako zagorčati život mnogome i mnogima. Naime, što je više antiPameti, to je i njeno sve veće skupljanje, koncentracija, pri – vrhu. Prvenstvo državnom

Osobito, u politici.

Tako se u ovom trenutku skoro sva hrvatska antiPamet skupila na Pantovčaku, u Predsjedništvu Republike Hrvatske. Ponajprije sam Predsjednik, za kojeg je na temelju rezultata vrhunskih znanstvenih istraživanja, inače obilno financiranih iz proračunskih sredstava Slobodne Republike Cube, nesumnjivo dokazano 100 %-tno majmunsko podrijetlo. Šteta, što je Charles Darwin tako prerano umro.

Logično je onda tamo našla svoje sjedište i antiHrvatska Akademija Znanosti i Umjetnosti (aHAZU), kojoj je na čelu poznati antiOdlučnik Budimir Budo Lončar, u krvi kojega je pronađeno nekoliko DNK atoma nemajmunskog podrijetla. Nu, ta nezgodna okolnost, odudaranje od fiziološkog sustava gospodina Predsjednika, lagano je odstranjena. Iz osušene koštane

srži Crvenog Jože s Dedinja presađeni su Gazdine usušene, ali još uvijek djelotvorne, antiljudske i antiuljudbene stanice. Tako je aHAZU mogla pristupiti izvedbi svoje najvažnije, zapravo i jedine zadaće: Dodijeliti Visoku Državnu antiNagradu za životno anti(ne)Djelo – zna se kome – Predsjedniku. Zna se, kao i uvijek, ali mora se poštovati – procedura. Utemeljeno je u tu svrhu antiPovjerenstvo u kojem su se našli sve po izbor antiOdlučnici glavi kojih je puna antiPameti, skoro pa bi mogla probiti i koštani oklop. U nje-

Savjete i antiPreporuke, Stola antiDemokratske, pardon antiFašističke sedmorice, zajedno zvanih Kockica, odnosno Kockice, nositelja ordena Reda antiHrvatskog antiPletera, od Dušana Bilandžića, pa do Ive Latina.

Potvrđen je izvorni prijedlog Predsjednika da mu se dodijeli Visoku Državnu antiNagradu za životno anti(ne)Djelo. Ali uz dodatak. Predsjednik je prauzorak antiPameti na cijelom balkanskom prostoru. Po njemu treba nazvati prametar za mjerenje razine antiPameti.

Dragi prijatelju,

Tako smo došli do 1 mjesik antiPameti (kratica: apsm), koji sadrži 10 ezur-a antiPameti (kratica: apez), odnosno 1.000 budo –a antiPameti (kratica: apbl).

Čim je to čuo vlasnik "Školske knjige", veleuvažeži antiNDHist Ante Žužul zvan antiGenij, krenuo je u akciju. Pozvao je svog glavnog antiUrednika Dražena Budišu zvanog Janje za ...

Odmah je pripremljen sveškolski udžbenik "antiPamet za svakoga". Nakon toga stigla je čudoredna potpora antiMinistra prosvjete Fuksa zvanog Lija i novčana pomoć antiGuvernera HNB Željka Rohatinskog zvanog Bariton.

Kad je sve to dovršeno, dragi moj Borče, mogli smo poći u svijet i konačno predstaviti se kao prava antiHrvatska antiDržava.

T. Drgun

mu je na čelnom mjestu antiNovinar Tomislav Jakić zvan Truba, pa antiFašist od zanata i znanja Zoran Pusić zvan Goljop, te antiNakladnik Milan Bandić zvan Cathedralis (s posebno cijenjenom donacijom u obliku 10-tonske svijeće s potpisom uzoritog kardinala), zatim antiKorupcionista Radimir Čačić zvan Crijevo i antiPoduzetnik Ivić Pašalić zvan PropaliDvori.

Povjerenstvo je savjesno radeći, kao i inače, pribavilo stručno antiMišljenje, uz odgovarajuće anti-

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

KUKU LELEEE! (1)

(tekst je na srpskom jeziku zbog autentičnosti)

Složio kapetan Borče Nikolov, Skopje, uz pomoć Zvonimira iz Australije (zvideo@netspace.net.au)

Ustaše stvarno misle doći. Dajte ljudi da se spreči ta bruka i sramota. Ko su ti smradovi koji se predstavljaju kao Ravnogorci?

Crni zmaj (www.gorandavidovic.com)

To mi sve liči na sprdnju. Taj Rojs je običan degenerik koji je veliki srbomrzac. Koji su to idioti što vode četnički pokret i ugodili bi ustaše. To nisu četnici nego budale. Kakve vojvode? Ko je njima dao te činove? Pokojni vojvoda Momčilo Đujić je dao Šešelju čin vojvode i na kraju mu je oduzeo taj čin. Šešelj je i dalje sebe nazivao vojvodom i nema kome nije dao to imenovanje vojvode. Čin vojvode može samo da se dobije od pravoga vojvode ili od kralja (tako je nekad bilo). A sada pojedinci sami sebe imenuju vojvodama i svojim ponašanjem brukaju i četnike i vojvode i ceo naš narod.

Nova zora (www.gorandavidovic.com)

Чин Војводе по Србској традицији даје најстарији

Србски Војвода (у овом случају Ђујић) а само Бог одузима! Зашто баш пред смрт, зашто није који месец раније? Писмо о одузимању су писали припадници ПСЧ РГ, рођени и одгојени у "Америчком демократском духу", који служе америчкој војсци, залажу се за некакву демократију, и остале глупости. Фалсификат!

Markan (www.gorandavidovic.com)

Brate moj pogledaj dokumentarni film "Vojvoda Đujić", gdje fino piše da mu je oduzet taj čin. U potpisu stoji Vojvoda Momčilo Đujić. Već tada je nastao sukob u emigraciji a uz vojvodu su ostali oni pravi i istinski Srbi a ne oni DEMONokratski izdajnici. A taj film su izdali najbliži saradnici Vojvode Momčila među kojima je Petar Radan koji je i dan danas živ. On je bio jedan od komandnata Dinarske Četničke Divizije. U filmu pokojni vojvoda govori o problemima u emigraciji, o raznim izdajama i podjelama, o slučajevima gdje pojedini sveštenici iz Crkvi i Crkvenih domova sklanjaju Dražine slike. Pokojni vojvoda je govorio i o njegovom prijateljstvu i zajedničkoj suradnji sa Đeneralom Milanom Nedićem.

Nova zora (www.gorandavidovic.com)

с у ш т и н а у т о м е . . . Јеси ли ти видео икада њихову заставу? Неко Њихово славље или неку њихову сахрану? Па има више Америчких застава него било које друге, док на њиховим стоји: "За краља и отаџбину, за слободу у демократију"...

Залажу се за демократију... сажалевају се на јеврејске "жртве" због којих сам пролеће 99 у Новој Пазови провео у подруму, и то је минимала шта су нам све жидови урадили.... Вичу како је Америка демократска земља... деца им служе у УСА војсци и присуствују "мировним" мисијама (читај Освајачким походима) по Афро - Азији, и са дипломатског аспекта у Е в р о п и . . . . Ђујић ни на једном снимку није јавно говорио против Шешелја...

Зашто то није снимљено? А још већи доказ да је све фалсификат (о коме Ђујић није имао појма или можда пред смрт био немоћан да спречи) је то да је он знао да Шешелј није монархиста.... **Шешелј је добио чин Војводе јер је дигао Српски народ да се ослобађа комунизма** а не за рипристинацију монархије... А у писму развојођавања, како су га назвали, они баш то наводе као један од кључних фактора, издаја монархије! Мени се чини да је њиховим потомцима у чијим је рукама остао покрет, Шешелј био трн у оку, због свог н а ц и о н а л и з м а и антиглобализма...

И чин Србског Војводе се не може одузети...

Брате мој знам одлично о чему се ради, јер сам прву верзију омота за тај двд ја урадио, преко И.К., човека ПСЧ РГ за западну Европу... после су је они мало професионалнији дорадили и ставили своје име... него, није

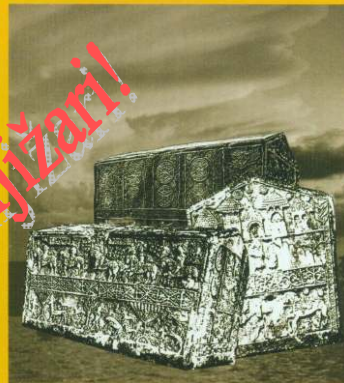

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu:

asaf duraković

jedanaesta ploča

biblioteka bosana • bošnjačka nacionalna zajednica hrvatske

Asaf Duraković:
**JEDANAESTA
PLOČA**

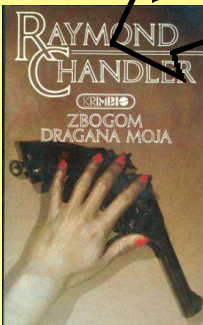
str. 125, 2003. g.

75,00 kuna

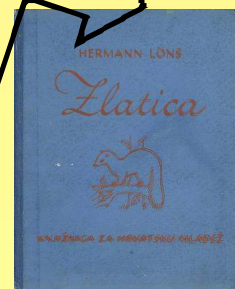
Samo u Hrvatskoj knjižari!

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Raymond Chandler:
**ZBOGOM
DRAGANA MOJA**
str. 248, 1984. g.
50,00 kuna

Hermann Lons:
ZLATICA
str. 106, 1944. g.
70,00 kuna

T. H. Knight: **LOVINA 1**, V. Faust: **LOVINA 2 - MAMAC**,
D. Wallach: **LOVINA 3 - ČEKA**

str. 144+140+144, 2006/07. g.

3 x 50,00 kuna

Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, tel. +385 1/2923-756, fax. +385 1/2923-757,
+385 91/3388-433, e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

HOĆE LI REPUBLIKA HRVATSKA UZ JOSIPA PERKOVIĆA NJEMAČKOJ IZRUČITI I NJEGOV POSJED U VIŠNJIČI?

Kapetan Borče Nikolov, Skopje

Ubijati nedužne ljude, osobito Hrvate, poznata je udbaška strast. Nije zaobišla ni Josipa Perkovića. Stjepan Đureković, njegov sin, ... Isto tako i pohlepno grabiti lovu. Nu, i udbaši imaju bolnu točku. Krist opomenu, vjerojatno misleći upravo na njih: "Lakše će deva kroz ušice iglene nego li bogataš u Kraljevstvo nebesko".

Josip Perković dobro se financijski potkožio. Drugačije nije ni moglo biti, kad su mu uvijek pri ruci bili Josip Manolić i Stjepan Mesić, a u najnovije doba Ratko Šćekić, sudac, i Županijski sud u Zagrebu. Međutim, medo je i njemu zaigrao pred kućom. Čeka ga doživotna tamnica u Njemačkoj.

Što će bez njega, između ostalog, veleposjed u Višnjici kod Slatine?

Kako vidimo na siteu www.visnjica.hr ima za čim tugovati, inače u udbaškim krugovima popularni Jole. Dođe gica na kolica!

Kao i uvijek.

VIŠNJIČA ERGELA QUARTER KONJA

Vlasnik:

Josip Perković, mega-udbaš

ERGELA

Američki quarter-konj uzgaja se za utrke na kratkim i ravnim stazama i najbrži je konj na svijetu.

Bez zaleta može u roku 20 sekundi pretrčati stazu dugu četvrt milje. Quarter-konj uzgaja se više od 300 godina. Od kada je osnovana udruga za uzgoj quarter-konja, taj je konj postao jedan od najčešćih trkaćih konja u svijetu. U njegov uzgojni registar upisano je više od milijun konja.

S ciljanim uzgojem quarter-konja, koji je poznatiji pod imenom western-konj, započelo se krajem

će se međusobno pariti, jer se samo na taj način mogu najtočnije odrediti osobine potomaka. Pritom se vodi računa i o tome da su kod nekih pastuha neke nasljedne osobine posebno dominantne te da se u većini slučajeva prenose na potomke. Udruga za uzgoj quarter-konja propisala je određene uzgojne norme prema kojima se konji ocjenjuju. Uzgajivači quarter-konje katkad se križaju i s nekim drugim pasminama konja, no najčešće s engleskim punokrvnim konjima kako bi dobili još brže konje za utrke.

18. stoljeća u Virginiji. Ta se pasmina uzgaja križanjem domaćih divljih konja i trkaćih konja koje su doseljenici doveli sa sobom iz Engleske. Divlji su konji bili potomci konja koje su Španjolci u 16. stoljeću sa sobom doveli u Ameriku i koji su živjeli u slobodnoj prirodi. Kako bi mogli opstati u teškim uvjetima svoje okoline tijekom svog razvoja, postali su relativno maleni, ali i vrlo otporni. Prvi su ih doseljenici križali s konjima koje su doveli sa sobom. Tako su dobili nešto većeg, ali još uvijek vrlo izdržljivog i brzog konja.

Tako uzgajani konji pokazali su se vrlo prikladnima za kratke i brze utrke. Zbog toga su se ubrzo počeli uzgajati isključivo za quarter-trke, to jest utrke na ravnim stazama dugačkim četvrt milje, što je nešto više od 400 metara, po čemu su i dobili ime (quarter = utrka na četvrt milje). Te su utrke bile vrlo omiljene među tamošnjim doseljenicima.

Quarter-konj se pokazao i izvrsnim konjem za kauboje.

Quarter-konji u slobodnoj prirodi žive većinom u krdima, koja se obično sastoje od jednog pastu-

ha predvodnika, većeg broja kobilica i njihove ždrebad. Dominantni pastuh rastjeruje sve suparnike i pari se s kobilama koje su spremne za parenje. Time se osigurava da samo najjači i najinteligentniji mužjaci produžuju svoju vrstu.

Kod pripitomljenih quarter-konja uzgajivači pak biraju jedinke koje

Kobile se tjeraju svaka četiri tjedna, no parenje se većinom odvija u proljeće. Zbog toga će ždrebad doći na svijet 11 mjeseci kasnije, tj. u proljeće, dakle u vrijeme kad svježe trave ima u izobilju.

Kao i svi konji, quarter-konji su isključivo biljožderi, no nisu posebno izbirljivi što se tiče hrane. Njihova se prirodna hrana sastoji

u prvom redu od trave i niskog raslinja. Zbog svoje sposobnosti prilagodbe hrani koja im je na raspolaganju, ti su konji bili vrlo omiljeni kod prvih doseljenika.

Kako se današnji pripitomljeni quarter-konji uglavnom koriste za jahanje ili za konjske utrke, to je njihova hrana postala mnogo bogatija. Osim trave koju pasu dok su na ispaši, dobivaju i sijenno te dodatnu hranu, koja se sastoji od raznih koncentrata zobi, ječma, pšenice, kukuruza i posija, kako bi njihova prehrana uvijek bila uravnotežena. Želudac quarter konja prilagođen je za probavljanje velikih količina hrane bogate sirovim vlaknima.

Quarter-konj i čovjek oduvijek su bili usko povezani. Ljudi su ubrzo upoznali njegove iznimne osobine pa ga osim što ga koriste za konjske utrke odavno smatraju idealnim jahaćim konjem za kaboje. On je, naime, dovoljno izdržljiv i otporan da čovjeka po čitav dan može nositi i po najneprikladnijem terenu. On osim toga posjeduje i neku posebnu sposobnost za komunikaciju s

Hotel Višnjica

kravama tako da navodno može odabrati neku određenu kravu u stadu i hipnotizirati je pogledom tako dugo dok ona ne ostane ukočeno stajati.

Quarter-konj je zbog svoje mirnoće i sigurnosti također idealan jahaći konj za rekreacijske jahače. Mogu ga bez problema jahati i početnici i djeca, no zadovoljit

će i potrebe odraslih pojedinaca.

Hotel "Višnjica" smješten je u samom srcu imanja, okružen stoljetnim parkom s jedne te stajama i koralima Ergele "Višnjica" s druge strane. Kapacitet hotela je 36 ležaja, raspoređenih u dvokrevetnim sobama, s mogućnošću postavljanja pomoćnog ležaja u nekoliko soba. Četiri sobe prilagođene su osobama s invaliditetom.

U sklopu hotela nalaze se dvije dvorane, kapaciteta 20 i 60 osoba, opremljene audio-vizualnim uređajima nužnima za održavanje radnih sastanaka, kongresa, stručnih skupova, seminara, tečajeva i prezentacija.

Kapacitet restorana je 150 osoba, što ga čini idealnim mjestom za održavanje svih vrsta svečanosti i zabava.

Za pripremu bogatog izbora jela, između ostalog, koriste se povrće, gljive bukovače i jeleni lopatari uzgojeni na samom imanju. Osim toga, u ponudi imamo kruh od korijena batata, lista batata, oraha i bukovača.

Restoran Višnjica

Restoran Višnjica

BATAT

Batat (*Ipomoea batatas* L.) je višegodišnja tropska kultura s područja J. Amerike, koja pripada botaničkoj porodici slakova (*Convolvulaceae*) i nema nikakve sveze s krumpirom.

Krunu gastronomske ponude Restorana "Višnjica" čine jela od batata ili popularno zvanog slatkog krumpira, koji se također uzgaja na imanju.

UZGAJALIŠTE JELENA LOPATARA I MUFLONA – PUSTARA ZIDINA

Kao i mnoge druge, Pustara Zidina, danas bez stanovnika, samo je mali trag onog što je predstavljala kroz povijest. Danas se na toj lokaciji uz očuvanu pejzažnu cjelinu i jedinstvene prirodne uvjete nalazi uzgajalište jelena lopatara. Ograđeno uzgajalište prostire se na 40-tak hektara livada i manjim dijelom šumskog prostora. Središnji dio predstavlja park prepun starog drveća u kojem se nalaze tri objekta s naglašenim tradicijskim značajkama ovog prostora.

U Hrvatskoj se nakon provedenih višegodišnjih istraživanja uzgaja kao jednogodišnja kultura. Prva komercijalna proizvodnja zasnovana je 2006. godine u P. Z. Ergeli Višnjica kraj Slatine.

HRVATSKI LIST PROVODI LUSTRACIJU ŠTITEĆI JOSIPA PERKOVIĆA

Peratović.blog.hr

Postoji dokumentacija o udbaškim aktivnostima aktualnog hrvatskog veleposlanika u Mađarskoj, Ivana Bandića u slučaju jedinog preživjelog iz bugojanske skupine, Ludviga Pavlovića, objavljenom jučer (29.3.2007.) u Hrvatskom listu.

Ivan Bandić je kao operativac mostarske Udbe zajedno sa svojim tadašnjim nadređenim Dragom Čolakom 1989. posjetio Pavlovića u zatvoru u Sremskoj Mitrovici. Nakon godinu dana Čolak mu piše uputu kako se pripremiti za Pavlovićev dolazak iz zatvora. Marijačić krivo piše da je uputu Bandiću napisao Tomislav Kokor, načelnik II. uprave sarajevske Udbe. Kokororov se potpis nalazi na dokumentu na koji je nadopisana uputa rukom Dragana Čolaka.

No ta greška bi se mogla zamariti kada ne bih bio gotovo siguran da Marijačić raspolaže i drugim informacijama povezanim sa slučajem Bandić-Pavlović, a koje u igru uvlače i **Josipa Perkovića, Bandićevog glavnog zagovaratelja kod predsjednika Stjepana Mesića.**

Marijačić spominje da je Ludvig Pavlović 1991. poginuo kod Posušja u sumnjivim okolnostima, ali ne nabraja nijednu od njih, a upravo je taj događaj **bitan za rasvjetljavanje uloga Ivana Bandića i Josipa Perkovića u Pavlovićevoju sudbini.**

20. 8. 90
L. G. 60

Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina
REPUBLIČKI SEKRETARIJAT ZA UNUTRAŠNJE POSLOVE
SLUŽBA DRŽAVNE BEZBJEDNOSTI - II UPRAVA
SARAJEVO

REPUBLIČKI SEKRETARIJAT ZA UNUTRAŠNJE POSLOVE
CENTAR SLUŽBE BEZBJEDNOSTI MOSTAR
SEKTOR SLUŽBE DRŽAVNE BEZBJEDNOSTI
MOSTAR

Broj: 02/1-4889/2

Dana: 14.8.1990. godine

Priloge: 20. 8. 90			
K. št.	U. št.	Red.	Vrijednost
02	25-	1482	

CENTAR SLUŽBE BEZBJEDNOSTI - SEKTOR SDB
M O S T A R

PREDMET: Pavlović Ludvig, podaci se dostavljaju.

V E Ž A: Vaša Službena zabilješka od 19.6.1990.god.

U prilogu akta dostavljamo vam na korištenje fotokopiju informacije PSUP SAPV SDB od 30.7.1990. godine čiji se sadržaj odnosi na Pavlović Ludviga, koji se nalazi na izdržavanju zatvorske kazne u KPD Sremska Mitrovica, a rodom je sa područja vašeg Sektora.

Prilog: 1

BE/GE

NAČELNIK UPRAVE
Tomislav Kokor

Bandić
Treba se dobro pripremiti za dolazak i prihvat Pavlovića ve taver. Dobro bi bilo štiti u vrijeme, nar. nepuštati se luther
11. 8. 1990

Uputa Drage Čolaka, jednog od šefova u mostarskoj Udbi, svom tada podređenom u Udbi Ivanu Bandiću, aktualnom veleposlaniku RH u Mađarskoj što da napravi za prihvat Ludviga Pavlovića, jedinog preživjelog "revolucionara" iz bugojanske skupine.

HRVATSKI ULJUBBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
Pete poljanice 7
ZAGREB

Dodjeljuje

Orden

VELERED HUDE JAME
Prvog stupnja

Gospodinu

akademiku DUŠANU BILANDŽIĆU

te prof. Branku Caratanu, Dragutinu Domitroviću, Ivi Latinu,
Antunu Miloviću, Anđelku Runjiću zvanom Bambe i Celestinu Sardeliću
za uspješnu pripremu i provedbu antilustracijskih aktivnosti KP (SK)
i spriječavanju demokratizacije hrvatskog društva.

Orden će se predati nositeljima odličja putem listonoše i preko hrvatske javnosti

U Zagrebu, dne 8. listopada 2009. godine

Broj: 13-2009-NGUH

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

POMOĆU IZBORENOM HRVATI IMAJU IZBOR BIRATI SEBI PREDsjedNIKA UZORNA ČOVJEKA PO DJELIMA

dr. sc. Ilija Barjašić, Zadar, Pokret za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta u Hrvatskoj - ŽIVOT

Po izbornom imamo izbor birati uzorna predsjednika zbog života - budućnosti.

Ne treba nam se više zaokupljati izjavama "onih" da nemamo izbora, pored realno stvorenih mogućnosti Hrvatima u Hrvatskoj. Ne više prihvaćati, pored mogućnosti izbora, da nam "drugi" antihvati nude slično kao što nam se kroz zadnja stoljeća dešavalo. Stoljećima nismo biranjem odlučivali o svome predsjedniku, jer nismo imali izbora. Zašto? Iz šume od najviše skupa deset posto stranaca i kojekakvih hrvatskih građana odlučivalo se ali i dalje odlučuje o predsjedniku Hrvatske što katolički svećenici uglavnom blagoslove dok se devedeset posto Hrvata od ukupnog stanovništva oslanja na katoličke svećenike. Ispada da svjesno ili nesvjesno svećenici, naročito u svjetovnom, suportiraju spomenutu populaciju stranaca od cc deset posto.

Čudno! Slično i danas, nakon što se hrvatski narod žrtvovanjem izborio da ima izbora i da bira, nepozvani bi odabirali predsjednika Hrvatima. Žrtve za slobodnu Hrvatsku nisu ostavile potomcima nihi jednu tvornicu iako su se žrtvovali za opće - hrvatsko, što je najbolji način da Hrvati imaju tvornice. Dok su tajkuni - psi rata - po nametnutom scenariju antihrvata i specijalnim ratom uništili hrvatsku privredu. Opet umišljene lude, iz korpusa građana i sinovi antifašista s Kočevskog roga, Jazovke, i ... koje doista jesu kada

ne primjećuju da ih jako prepoznaje 90 posto Hrvata kao Macbethe, koji uz pomoć Dubajića, Bultata ... kao i prije zauzimaju funkcije i mjesta J. Blaževića, M. Platinca, J. Bilića, V. Bakarića ... po cijenu već dva milijuna nastradalih Hrvata. Eto sve je očigledno i neka nam to bude opomena zauvijek.

Izborili smo se i od sada birajmo samo uzorne Hrvata za predsjednika države kao i za svaku drugu funkciju. Hrvati ne smiju biti žrtve sredstva javnog informiranja, tj. propagande dirigitirane po psihologiji za mase pa da nesvjesno izaberu i potvrde sebi Macbethe, odnosno da Macbeth sam sebe na taj način izabere. To što nam prirede lukave i prijave duše - ruke, pa nesvjesno izaberemo ili pristajemo na izabranog sebi krvnika - za vođu. Njihov stil je već iz navike prešao u tradiciju, a što Hrvatima donosi ugnjetavanje i žalost.

Ova spoznaja nakon izbornog ubuduće treba stvoriti još više samopouzdanja pa iz izbornog, kako smo već rekli, birati za život i svoju budućnost. Nikada više ne izbjegavati angažiranje u politici kao do sada - već sudjelovati aktivno, jer već po propustu svaki Hrvat je grješan.

Neka ovo Hrvatima bude navika koja mora postati tradicija.

Do sada tutori, iz spomenutog korpusa od 10 %, u Hrvatskoj kon-

stantno su odvikavali Hrvate od angažiranja u politici, tj. od vlastite sretnije budućnosti i života. Ubuduće umjesto padati pod sugestije Macbethe, **Macbethe treba lustrirati** prema potrebi čeličnom četkom, jer pomučeni očito nisu svjesni da se ne mogu očistiti bez pomoći. Toliko drskima i opasnima više se ne bi trebalo dozvoliti da uništavaju Hrvate, ne dozvoliti im da oni u svojim nekim anketama - u tko zna koje države institutima pripremljenim - uvjeravaju u laži, što je oruđe zla i pakleni grijeh. Tko bi to u Hrvatskoj trebao vladati, ako ne iz stvorene hrvatske duhovne vertikale najuzorniji Hrvati po žrtvovanju (djelima i genima). Za ne povjerovati, opet se javljaju neki stranci za pripremljenog predsjednika Macbethe ... koji su osujećeni u njihovim namjerama pa im preporučujemo da idu u za njih pripremljene magareće klupe. Svi se oni predstavljaju kao meštri i neki tehničari specijalisti. Toliko „nisu spoznali“ da jednom narodu za predsjednika treba mudrac, eto koliko su svjesni, tj. sposobni, a ipak smjelo bi uzeli tu funkciju koja pripada hrabrom mudracu. Hrvati su žrtvama stvorili ovo što

imaju, ukupan sadržaj – Hrvatsku, koju bi opet rastakali Macbethi, jer oni su iz škole za nadgradnja tendencioznih stranaca. Oni su meštri i kao nadgradnja naučili mutiti bistru hrvatsku vodu. Dakle, umjesto da se srame što se ponekad čovjek i ponada da će se pokajati oni se i dalje ponose. Nažalost, na to i danas ukazuju njihova djela.

Iz kuta dobra po pozitivnim civilizacijskim mjerilima, zna se da Macbethi nisu svjesni pa ih stoga treba spriječiti, jer bi hrvatski narod teško izdržao još jednog ne lustriranog koji bi se nametnuo, a uglavnom se iz tog korpusa od 10 % kandidiraju za predsjednika Hrvatske. Zato iz svakog sela i grada u Hrvatskoj osviješćeni Hrvati moraju biti svjesni odgovornosti ukoliko djelom ili propustom dozvole ne lustriranim Macbethima da ih prevare i sebe ponovno ustoliče za predsjednika Hrvatske.

A kada je riječ i o demokraciji onda tih deset posto drskih stranaca ne može se više nametnuti Hrvatima u njihovoj Hrvatskoj. Jedino ako će Hrvati mazohistički protiv sebe kao što su morali u prošla vremena kada i kako su okupatori htjeli. **Nezaobilazno je da narod mora znati kak-**

vog je roda i poroda potencijalni predsjednik, što je prirodno i normalno za sve narode na Zemlji osim, do sada, hrvatskom narodu, koji nije smio znati kakve i otkuda mu se pripremaju vođe kao što i sada smjeraju repovi okupatora, tj. stranci koji i dalje misle da pomoću propagande mogu izabrati Macbetha. Ako su kriteriji kod svakog naroda na Zemlji da predsjednik treba biti uzor svome narodu po žrtvovanju (djelima) po čemu bi Macbethi mogli konkurirati. U Hrvatskoj dakle, umišljeni padoobranci misle i dalje da mogu kao i do sada pomoću „produženih ruku“ vladati narodom kao što je vladao Franjo Josip, Petar Karađorđević i dr.

Za nevjerovati je da se javljaju kao pošast neki „specijalci“ – ekonomisti, argumentom da su antifašisti, a kao egoisti i „vrsni ekonomisti“ – uništili su opće u korist osobnog, a sada kao bogati pojedinci, koji nisu marili za opće kandidiraju se za predsjednika Hrvatima. Dalje, „veliki znanstvenici“ nisu svjesni da predsjednik treba biti mudrac koji bi koordinirao znanstvenicima i to kvalitetnima koji su svjesni da mogu raditi ono što najbolje znaju, po sudbini, za opće dobro. Dakle, kriteriji iz doba

okupirane Hrvatske ne bi smjeli vrijediti sada kada se bira predsjednik Hrvatske, jer hrvatski narod je izbio i stvorio samostalnu Hrvatsku državu u kojoj samo uzorni mogu vladati,

a ne netko iz redova koji bi nam trebali služiti kao opomena, kao pojedinci koji bi se potkrali i htjeli biti predsjednici Hrvatima, i to pomoću nekih asocijacija iz svijeta koje vide vlastite interese.

Možda katolička crkva ne-svjesno koči da Hrvati izaberu uzorna predsjednika sebi između 90% katolika kojima brine crkva kao katolička institucija, (pa se priklanja manjini od 10% koji su vladali zadnjih stoljeća, vlastima koje su bile protiv 90% Hrvata, a koji su uvjerali kako su oni za narod, isto i crkva tvrdi, dok je doista hrvatski narod zadnja stoljeća bio eksploatiran od onih 10% u Hrvatskoj).

Kako to da crkva u Hrvatskoj ne podrži jednog Hrvata po biografiji i djelima Hrvata. Zašto je uvijek do sada upitno da se takav Hrvat izabere za predsjednika i kome polagati račune osim hrvatskom narodu. Kako to da se iskristalizira uvijek predsjednik između 10% građana u zadnjim desetljećima koji su po djelima uglavnom antihrvatski raspoloženi, a crkva ih blagoslivlja kao i njihova materijalna bogatstva također, dok urušavaju Hrvatsku. **Dakle, neka doista brižni svećenici u vrhu katoličke crkve u Hrvatskoj potraže odgovor – jer još za sada Hrvati - katolici su poslušni katolici.** Gdje je onda problem kada dušobrižnici imaju dobre katolike Hrvate. Možda dolaze ti problemi iz Beograda ili Rima koji određivali hijerarhiju u katoličkoj crkvi u Hrvatskoj. Svakako hrvatski katolički svećenici trebaju preispitati djela i propuste kako bi bili u funkciji zbog života i zadovoljstva Hrvatima, jer u protivnom opet će nastati teška vremena za Hrvate.

MOJA ZEMLJA, MOJA KRV

Interview s **Markom Franciš-kovićem**, kandidatom za predsjednika Republike Hrvatske - razgovarao Josip Kokić

Josip Kokić: Gospodine Franciš-koviću, povod za ovaj razgovor jest najava **Vaše kandidature za naredne predsjedničke izbore**, pa me zanima što Vas je potaklo, i koji su razlozi da u ovoj šumi najava brojnih kandidata sudjelujete i Vi u toj neravnopravnoj utrci, i to kao nezavisni kandidat?

Marko Franciš-ković: Hvala vam na ovome pitanju jer to je uistinu pravo pitanje u poplavi kandidata i sada tu nastupam ja koji nisam previše poznat široj javnosti i jasno je da se odmah stvara jedna ograda u smislu: „Pa što sad ovaj hoće?“ I to potpuno legitimno, jer ljudi su ogorčeni na nesposobne političare s njihovom nesposobnom politikom i to do te mjere da su izgubili mogućnost povezivanja političara i politike sa nečim pozitivnim. I nije to slučajno tako, to je dio programiranja masa i socijalnog inženjeringa, ali da se i to savladati, samo treba znati.

Dakle, za ulazak na izbore potakla me moja savjest, jer ne bi mogao mirno spavati, a da ne uradim sve što mogu da u svojim ljudskim mogućnostima spasim Hrvate i Hrvatsku od puta u propast. Pa kako dragi Bog da.

Sada, može se odmah pitati što mi daje osnovu da smatram da sam ja taj koji to može izvesti? Odgovor je jednostavan. Nažalost jednostavan, dodao bih. Dovoljno je pogledati listu kandidata za predsjednika Hrvatske i sve što mogu reći je: **tu boljeg za**

Hrvatsku od mene nema. Bez ikakve lažne skromnosti – to je jednostavno tako zato jer činjenice to potvrđuju. **Šibam ih sve skupa u svim segmentima bitnima za vođenje Hrvatske** u ovome odsutnome povijesnom trenutku prvenstveno zato jer **imam operacionaliziranu viziju Države Hrvatske.** Neka mi jedan protukandidat pokaže svoju viziju i svoj projekt Hrvatske crno na bijelo, kako se kaže, pa da se vidi što i kako tko promišlja te koja rješenja nudi i s kojim argumentima.

Marko Franciš-ković

Novac je jedino u čemu su pojedini protukandidati jači od mene. Naravno, uz novac dolazi i cjelokupna logistika iz monopoliziranih medija, institucija, obavještajnih struktura i stranačkih plaćenika, jer tog novca ne bi ni bilo u njihovim rukama da se ne radi o sprezi svih tih protuhrvatskih i izdajničko-kriminalnih snaga. Ovdje je iznimka jedino kandidat iz SAD-a koji je po pitanju porijekla svoje novčane moći uistinu čist unutar Hrvatske i to valja spomenuti jer ne bi bilo korektno to prešutjeti.

Možemo i konkretizirati stvar. Najprije se bez puno priče eliminiraju svi koji dolaze iz stranačkih struktura jer oni su svi određeni djelima pokazali što umiju i znaju zato jer tu vrijedi – s kim

ti takav si. Ti isti iz stranačkih aparata, svi odreda javno i ponosito – kao nekakvu vrlinu – ističu svoju „euro-atlantsku orijentaciju“ te tu politiku namjeravaju i provoditi. To ih sve bezuvjetno eliminira zato jer **ulazak u EU kao i cijeli proces globalizacije predstavlja smrt Hrvatske i Hrvatskoj**, no tu temu bi ostavio za malo kasnije. Također, da ne bude zabune, svi ovi koji su do jučer bili u strukturama vlasti i stranaka, a sada su kao istupili, također spadaju u tu skupinu i također zastupaju ulazak u EU, pa time ispadaju iz obzira za poziciju predsjednika.

Nakon ove eliminacije ostaje kandidata koliko i prstiju na jednoj ruci – dakle, petero – koji bi barem po retoričkoj deklarativnosti mogli biti stavljeni u jednu grupaciju **državotvoraca.** No, tu odmah dolazi do eliminacije njih trojice jer se opet sve lomi po pitanju Europske unije u koju ta trojka misli ući, ali s nekakvim „svojim uvjetima“. To ih definira kao temeljno politički nepismene jer nema tu nikakvih „naših uvjeta“ – to je politika trulih kompromisa koja nas je i dovela ovdje. Izbor je brutalno jasan: ili politika nezavisnosti, suverenosti ili politika gubitka nezavisnosti i suvereniteta. **Ili smo robovi, ili smo slobodni.** Nema tu sredine. Ne može se malo izgubiti suverenitet kao što se ne može biti „malo trudnim“. Tako je i ta iluzija o pristupanju EU-u pod nekim „našim uvjetima“ jedna politika bivanja „malo trudnim“. Meni je i jasno zašto ovi koji dišu državotvorno, a to državotvorstvo im ne poričem, istovremeno **pokušavaju spojiti nespojivo – Državu Hrvatsku i Europsku Uniju.** Oni su u strahu jer vide

da je stanje u Državi i Naciji teško i izuzetno pogubno, no oni sami nemaju odgovora izvan paradigme „pomoći izvana“ i „suradnje sa međunarodnom zajednicom“ ili „uklapanje u međunarodni sigurnosni poredak“. No ta pomoć je u biti planirana destrukcija, a suradnja i ukapanje je podčinjavanje. Oni sami ne znaju kako je moguće biti nezavisnim i očuvati nezavisnost pa to svoje neznanje pretvaraju u političku orijentaciju po pitanju EU-a. Čak od svog neznanja stvaraju političku normu te onda i nastupaju puni uvjerenja kako su oni na pravom putu i da je ipak moguće služiti dvojicu gospodara. U svojem neznanju čak, naravno nesvjesno, **misle da mogu osporiti Božju riječ i ipak dokazati da je služenje dvojice gospodara – ostvari-vo**. Teška je ta politička zabluda po pitanju nezavisnosti i tih nesretnih integracija i ona je bila prisutna još kod pokojnog predsjednika Tuđmana koji je isto pokušavao pomiriti nepomirljivo te u biti i pokrenuo ovu lavinu nacionalno-državne kataklizme koja se sada razvila.

Na koncu, kao oni kandidati za predsjednika Hrvatske koji jasno i odlučno odbijaju ikakvo integriranje u EU ili negdje drugdje, **ostaje jedan mladi dečko od kojih 26 god. i ja**. Dakle, od svih kandidata samo dvojica izričito zastupaju hrvatsku nezavisnost, a od te dvojice ja sam jedan.

Stoga, da rezimiram ovo pitanje, od šume kandidata jednom eliminacijom po pitanju nezavisnosti Hrvatske ili ne, ostadoh na megdanu sa samo još jednim protivnikom. Ovo su egzaktno stvari političkog usmjerenja i oni koji žele Hrvatsku kao suverenu i nezavisnu nemaju drugu opciju

osim ove. Sve ostalo je put u propast bilo brže, bilo malo sporije i to je jedina razlika.

Hrvatski dinar

Pazite, meni je ovo tragična situacija jer kao domoljub bio bih daleko sretniji kada bi situacija bila obrnuta i da od svih kandidata njih dvojica žele gubitak državne nezavisnosti. Tada ne bi ni bilo potrebe da se kandidiram jer bi to značilo da je dominirajuća politička misao barem u nekom minimalnom segmentu istinski državotvorna. Ovako, mogu reći, **prisiljen sam ući u ovu borbu jer ne bi mogao živjeti sa svojom savješću da se ne uključim u bitku za Domovinu**. Jednako kao i 91' kada mi je uzvišena dužnost bila uključiti se u obranu Hrvatske. To su pitanja časti, osobnog dostojanstva, moralnog digniteta, kulture, odgoja. To je pitanje odnosa prema potomstvu, prema vlastitoj djeci, jer, kao što su danas u kategoriji onih čiji su očevi bili borci za Hrvatsku, tako će i sutra biti među onima čiji su se očevi borili do kraja. Potomstvu time ostavljam legendu, jedan idealistički mit, pa neka oni od njega sebi iskoriste najbolje što mogu pa ako su umiješni neka im posluži za neku drugu Državu Hrvatsku, ako već ovu ovako mladu izgubismo. Probrani od probra-nih, hrvatski borac koji se nije

nikada predao – to je već sada naslijeđe koje ostavljam svojoj krvnoj liniji ovim svojim angažmanom pa sam već po tome pobjednik bez obzira kako sve skupa završilo.

Tko razumije razmišljanje u povijesnim kategorijama bit će mu jasno o čemu govorim, a tko ne razumije, ako poživi dovoljno dugo, pojasnit će mu se. I to kako god bilo: ako pobijedim Država Hrvatska je ono što će biti objašnjenje, a ako izgubim biti će njezin tragični nestanak kroz „euro-atlantske integracije“.

U tom smislu sam u društvu **s Antom Starčevićem koji je upravo svojom nepopustljivom državotvornom orijentacijom povijesni pobjednik** nad ondašnjim integracijskim slijepcima bez obzira na njegov politički poraz i drago mi je da sam tu, jer on je moj politički uzor i ne mogu biti u boljem društvu od toga.

Ponavljam, moj politički put je u tom starčevićanskom smislu sigurna pobjeda i zato svi oni koji žele ući u tu pobjedničku dimenziju neka mi se priključe i neka mi daju potporu jer izgubiti sigurno neće, a dobiti mogu samo još i više od toga. Može se uz povijesnu pobjedu dobiti i politička pobjeda u vidu Države Hrvatske i opstanka Hrvata u cjelosti! Tko može ponuditi više? Istodobno, sve manje od toga je neprihvatljivo. Tko ima uši neka čuje.

Josip Kokić: Vi niste baš nepoznati javnosti koja prati politička zbivanja, jer ste objavili jednu vrlo značajnu knjigu u naslovu, **Hrvatska knjiga opstanka**, što asocira da smo u vrlo teškoj gospodarskoj, društvenoj, političkoj i moralnoj krizi, ili bolje rečeno na **korak od trajnog sta-**

nja, koje poprima obilježje beznađa?!

Marko Francišković: Da, dobro ste to definirali – nisam nepoznat javnosti koja prati politička zbivanja. No, ta javnost koja prati politička zbivanja je malobrojna, jer **sustavom kulturno-medijske dominacije protubožjih i protuljudskih snaga**, najveća većina javnosti je doslovce vođena prema mračnim ciljevima te opskurne elite, a to znači da ih se u političkom smislu usmjerava prema pristanku na to da se Država Hrvatska utopi u njihovom projektu svjetske naddržave gdje je Europska Unija samo jedna stepenica. To je inače poznato i pod nazivom Novi svjetski poredak i ono što je do praktički jučer bilo stavljano u ladicu teoretičara zavjere sada je postalo praktički javna stvar. Redovito se na skupovima svjetskih moćnika poput sada G-20, prije G-8, od strane državnika javno i posve otvoreno najavljuje uspostava **Novog svjetskog poretka**. Onome tko makar nešto zna o svemu tome to nedvosmisleno govori da se **nalazimo u završnoj fazi tog projekta**, a to bi onda trebalo biti dovoljno da se dignemo i probudimo iz učmalosti i uspavanosti te krenemo u borbu protiv tih planova – u borbu za opstanak. Posljednji je čas jer ono što po planu slijedi dovest će do toga da **najprije više neće biti Hrvatske kao države, a vrlo brzo i Hrvata kao naroda**.

Odnosno, radi se o **projekciji Hrvatske gospodarske komore koja je prihvaćena od Vlade RH**, a po kojoj se kroz sintagme o „fleksibilnosti radne snage u globalnom okruženju“, „potrebi konkurentnosti“ i sličnim izmišljotinama, planira u Hrvatsku uvesti ni manje ni više nego **mi-**

lijun stranih radnika. Zamislite vi to! I nikome ništa, o tome se ne govori, to na političkoj sceni očigledno nikoga previše ne preokupira, svi su izgleda to prihvatili kao neminovnost. Ako ništa, to opravdavaju time da „Europa to traži“. Opet dolazim do zabludjelih državotvoraca koji prihvaćaju proces ulaska u EU, jer, slaba im je ta državotvornost kada nemaju temeljnih spoznaja što je to Država i kakve ona ima veze s Nacijom.

Da kratko pojasnim. Hrvati imaju duhovni identitet primarno izražen kroz svoju utemeljenost u kršćanstvo i katoličku vjeru. Odmah nakon duhovnog identiteta dolazi rasni identitet, a naš je rasni identitet jasan. Mi smo arijske rase, ili kako se kaže: **mi Hrvati smo bijelci**. Valjda je to jasno. Tek sa spojem ova dva identiteta dalje se određuje kulturni i, kao jedan završni sloj, naš nacionalni identitet. Kao krzna svega toga zajedno, na to se kroz promišljeno djelovanje nacionalne elite nadograđuje Država sa svojom ulogom zaštite identiteta i razvitka prosperiteta. To su nerazdvojive stvari i ako izmakneš jedno, poremetio si sve. Politika koja teži tome da očuva nacionalni identitet, pri tome se još deklarira državotvornom, a da istovremeno ne promišlja o ovim stvarima kao što su vjera i rasa,

njihov odnos u formiranju kulture, je u najmanju ruku neozbiljna. Da ne kažem diletantska. Molim vas, to je tako jasno i u kršćanskom kontekstu biblijske objave jer tko čita Sveto pismo zna da je duh sadržan u krvi i to je kontinuirano naglašeno od Starog i potvrđeno Novim zavjetom. O tome nema spora, a oni koji se boje o tome govoriti su duhovni i intelektualni slabici koji su podlegli upravo onim silama koje jako dobro znaju ove **međuovisnosti duha i krvi** te ne mogu ostvariti svoj Novi svjetski poredak ako to najprije potpuno ne poremete. Uostalom, to i njihova kraljica „Red iz kaosa“ jasno govori, samo treba znati čitati.

Tako i ovaj plan o dovođenju milijun stranaca, milijun jedinki tuđe krvi, tuđeg identiteta, upravo je **u funkciji trajnog uništenja Hrvata kao naroda, a Hrvatska bez Hrvata je samo zemljopisni pojam**. Kako sam jednom napisao:

Moja Zemlja, Moja Krv

Tu, u ovoj kratkoj misli, sažeo sam sve ovo što sam sada pokušao objasniti.

I tko onda da vodi ovaj narod? Diletanti i slabici, ili oni koji znaju i koji imaju hrabrosti nastupiti otvoreno i beskompromisno kada to situacija tako zahtijeva? Ti koji misle da mogu i da znaju voditi Narod nemaju hrabrosti jer taj isti narod podcjenjuju. Nisu svjesni snage koju Narod u sebi ima, nemaju spoznaja koji su tu pritaženi potencijali. Narod je jedna uzavrela energija poput lave pod vulkanskom kapom i samo treba imati srca i znanja tu energiju pokrenuti i dolazi do eksplozije snage kojoj je teško ikome izvana stati na kraj. Ova apatija i umrtvljenost su samo privid, to

je umjetno prigušena iskonska narodna snaga te ja ne dvojim kako se vrlo lako može izići iz ovog naizgled bezizglednog stanja. Naprotiv, što je više ovakvo stanje mrtvila, potištenosti, krize, apatije, depresije i svega ostaloga duže prisutno, to je veća potencijalna energija eksplozije narodne snage te se svi ovi problemi u politici i gospodarstvu i te kako brzo mogu riješiti. Samo treba znati kako to izvesti, a ja sam dokazao da znam **jer sam napisao plan upravljanja** upravo ovom zatomljenom i prigušenom snagom o kojoj govorim. Napravio sam državotvorni projekt koji je temeljit i detaljan – kao što i svaka vojna operacija zahtijeva dobro planiranje i po mogućnosti percepciju svih mogućih razvoja događaja. Naravno, nikada se ne može sve predvidjeti, ali može se puno toga. Ali, ako plana nema, ako projekta nema, što se može napraviti? Odgovor je jasan: ništa, sve je puka improvizacija i onda ne treba čuditi kada pobjeđuje protivnička strana koja sve radi planski i promišljeno. Oni sve što mogu ne prepuštaju slučaju. Tko to ne vidi, taj nije državnik, taj ne može voditi Narod. Taj ne može spasiti Državu. Prosto kao pasulj, kako bi rekli naši istočni susjedi.

Pazite, ovo što sam napisao knjigu **Hrvatska knjiga opstanka predstavlja vrhunac hrvatske državotvorne misli**, a to mogu odgovorno tvrditi zato što je ta knjiga – usamljeno i jedino takvo djelo u Hrvatskoj. Nema drugoga državotvornog projekta s kojim bi se moglo uspoređivati – nema. Ako u selu ima samo jedan auto – to je najbolji auto u selu. Tako je i s ovime, a da je ovo moje ujedno i „kvalitetan auto“ potvrdilo je razdoblje od izlaska knjige u javnost do danas, jer i u ovo malo vremena potvrđene su osnovne

teze koje navodim, posebno u ekonomiji, i koje su nekima izgledale nerealnima u trenutku kada su izrečene. Povijest mi je dala za pravo, a ove na suprotnoj strani je stavila na prikladno mjesto – među neznalice i opsjenare; slijepce koji hoće voditi slijepce.

Josip Kokić: Znam da ste autentičan katolik, kao i Vaša obitelj, ali ipak ne nalazite zajednički jezik s nekima iz klera i katoličkih medija, pa Vas molim da to malo razjasnite našim čitateljima Glasnika Hrvatskog uljudbenog pokreta HUP-a?!

Marko Francišković: Složeno pitanje, ali izuzetno važno pitanje. Vidite, opet se vraćamo do Ante Starčevića, jer **njemu je najveća opozicija dolazila iz ondašnjeg crkvenog vrha**. Starčević i Strossmayer su bili doslovce na ratnoj nozi i svi pokušaji izmirenja su neslavno propali jer je svatko ustrajao na svojim temeljnim principima. Nije ni bio moguć kompromis jer, ili se zagovarala politika integracija, tada južnoslavenskih, ili **politika državne nezavisnosti, punog državnog suvereniteta**. Eto, ista je stvar i danas i meni se događa da kao ovodobni starčevićanac doživljam potpuno istu sudbinu u smislu odnosa sa vrhom Crkve u Hrvata, ili, kako se kaže, s Kaptolom.

Nažalost to je tako i bilo bi lijepo da nije, ali što se može, zablude se ponavljaju i **neki očigledno ne žele učiti iz povijesti**. Čak se i potpuno neutemeljeno ti isti postavljaju kao oni koji su predodređeni na savršenstvo i nepogrešivost pa kada im se argumentirano ukaže na greške i propuste to doživljavaju potpuno neprikladno, što ide do te mjere da se izriču optužbe kako je kritika politike Kaptola sukladna napadu na Boga i Crkvu u cijelosti. Kažem, u svemu tome me tješi to da su istu sudbinu prošli velikani poput spomenutog Starčevića, ali i Stjepan Radić je bio suočen sa sličnim problemima. Zašto je tome tako ne mogu dokučiti, to bi morali pitati njih, ali i sami znate kako se te strane teško da ćete dobiti odgovora.

Možda se najbolje ova neprincipijelnost i arogancija mogu ilustrirati upravo kroz sagledavanje djelovanja glavnog medija Crkve u Hrvata: Glasa koncila i glavnog urednika vč. Miklenića. Naime, vč. Miklenić zna jako dobro upućivati kritiku prema dominirajućim medijima u Hrvatskoj i u osnovi mu ta kritika stoji, iako bi mogla biti i žešća, ali, da ne cjepidlačimo, nema tu neke temeljne zamjerke. Ali, ono što on iznosi kao primjedbu naspram tih svjetovnih medija on osobno sprovodi jednakim žarom i jednakom partijskom revnošću u mediju koji sam uređuje. **U Glasu koncila nema mjesta za ikakvo drugo gledište po političkim pitanjima osim onoga koje zastupa Kaptol**. Cjelokupna Hrvatska biskupska konferencija je **jednodušna po pitanju „euroatlantskih integracija“** u smislu da podržavaju tu politiku. Istodobno, nema nikakve mogućnosti da netko tko ima svoje viđenje i svoje argumente suprotne tome putu u euroslavenske integ-

racije dobije svoj prostor u Glasu koncila ili bilo kojem mediju pod kontrolom Kaptola. Ništa tu ne igra ulogu tko je katolički vjernik i tko svoju vjeru živi dosljedno – **ako nisi na tragu politike HBK nemaš pristupa i gotovo.** Ne žele ni raspravljati o tome da se otvori prostor za drugačije mišljenje. Istodobno, isti taj urednik, prigovara ostalim medijima kako ne daju prilike za različita gledišta, kako sputavaju i prema svjetonazornim afinitetima selektiraju pristupačnost medijima, kako nema mogućnosti za nove snage i nove ideje, itd, itd. I onda, sve to što govori kao potpuno točnu opservaciju, on sam sprovodi u svojoj kući. Što se tu od njegove strane uopće može očekivati od drugih kada je i sam kao oni? Valjda bi trebao primjerom pokazati pa svoj medij otvoriti i to ne na način da sada odradi jedan intervju sa ovim ili onim te time onda maše kao dokazom nekakve otvorenosti, nego da da prostora u vidu kolumni više različitih autora, kvalitetnije knjževne i filmske kritike jer ono što se tamo nudi je ispod svake razine po pitanju kvalitete, i raznih drugih stvari, da sad ne detaljiziram nepotrebno, jasno je što mislim. Neka on primjerom pokaže pa onda time i sebi gradi jače uporište za kritiku prema drugima, a ne ovako, mogu slobodno reći sramotno, jer je ovdje i stvar odgovornosti za stanje u koje smo došli: ugrožena je Hrvatska i Hrvati u cijelosti. Nema tu izuzetih od odgovornosti, a neka se ne ljute oni koji su ovdje prozvani nego neka nađu snage u sebi da sagledaju izrečeno. Posebno da shvate kako je to kritika u cilju učvršćivanja Crkve i ispunjenja njene najvažnije zadaće – evangelizacije društva.

Bogu hvala, imamo i dobar primjer potpune suprotnosti prije opisanim u HUP-u i g. Dragunu koji

u suštini i na svoj način radi upravo ovo što sam naveo da bi i v.č. Miklenić trebao u Glasu koncila. Daje se prilika različitim mišljenjima da se ispolje i da različito orijentirani ljudi kažu što imaju, pa neka javnost prosudi.

G. Dragun ima svoju knjigu i zna da po nekim pitanjima imamo različite stavove kao npr. pogled na lik i djelo Ante Pavelića, jer ja tu prilazim s aspekta državnštva kao znanosti i umijeća istodobno, te Paveliću po tim kriterijima ne mogu dati prolaznu ocjenu. Već sam o tome govorio, da se treba staviti u pobjedničku poziciju i prije nego što bitka počne – to je stara kineska mudrost od **Lao Tse-a koji je rekao da je svaka bitka unaprijed odlučena.** Pavelić je tako, kao državnik, sebe stavio u takvu poziciju da **nikako nije mogao pobijediti** ma kakav bio ishod rata. Italija je bila, ostala i svi su izgledi da će tako i dulje vrijeme ostati, daleko najopasniji pretendent na hrvatski teritorij. Radi se o dvo-milenijskom kontinuitetu mletačke politike ekspanzije na obje obale Jadrana te biti u ikakvom savezništvu sa takvom Italijom garantira samo nevolje. Još kada se poznaje povezanost Italije i Londona, preko Londona i moćnog Washingtona, te na koncu i zakulisnog cionističkog Tel Aviva, onda je valjda jasno kako je zbog odnosa snaga situacija

bila bezizgledna od samoga početka, a umijeće državnštva se i sastoji u tome da se prevlada i najnepovoljnije odnose snaga. Mogu drugom prilikom ovo i detaljnije obrazložiti, da se sada ne gubimo. Da nije tako svatko bi mogao biti državnikom. Isto kao i u šahu – da svatko može vidjeti 15-tak poteza unaprijed svi bi bili velemajestori, ali velemajestora je malo. To je zakonitost ovoga svijeta – onoga najboljeg ima najmanje.

No, da se vratim na temu pitanja, g. Dragun ima u sebi potrebnu ljudsku veličinu da ga to što u nekim stvarima imamo različite poglede ne priječi da surađujemo i na javnoj sceni izložemo svoje stavove. To mogu samo snažni ljudi, ljudi od karaktera i to uvijek cijenim te se zato sa spremnošću i rado odazivam na sve pozive za suradnju bez obzira što mi sa raznih strana dolaze savjeti da mi to nije mudro jer ću time sebe politički pokopati. Kratkoročno možda su i u pravu, no ja ne sagledavam stvari tako nego gledam daleko u horizont te znam da je najbolja politička opcija principijelnost prema svojim temeljnim stavovima. Principijelnost je moja politička karijera jer nisam i nikada neću biti u kompromisu nasuprot Istine.

Josip Kokić: Vi kao dobro potkovani ekonomist, kako bi pokušali riješiti ovu našu političku i gospodarsku krizu, odnosno kako sam već spomenuo, koja poprima obilježje trajnog stanja?!

Marko Francišković: Ne bi ja pokušao riješiti, **nego bih ja riješio političku krizu** i istodobno s ispravnom politikom rješava se i gospodarska kriza. Ja znam kako to napraviti jer sam spoznao pravu, istinsku ekonomsku znanost, a ta se ne naučava na fakultetima – i to kako hrvatskim, tako i

svjetskim, nema tu razlike. Jednom kada se ova prijevara uvidi te se shvati o čemu se radi ovo što se sada prezentira kao najveći problem u biti je jednostavna operacija. Kao kada se postavi pravilna dijagnoza – tek je onda moguća i ispravna terapija. No, najbitnije je ne liječiti posljedicu, nego otkloniti uzrok, inače se problem vraća, najčešće drastično uvećan. Onda smo napravili posao kako valja. Tako i ova svjetska kriza: onome tko razumije materiju nije bio neki problem vidjeti da neizostavno dolazi. Višekratno sam upozoravao prije nego što je do nje došlo, pisanjem i nastupima na nekim lokalnim medijima. Ovim ostalim medijima, na državnoj razini, nema pristupa nepodobnima, naravno. Čak sam bio toliko uznemiren time što sam vidio da svjetska ekonomska kriza neminovno nastupa, a nisam imao mogućnosti ni javnog obraćanja kao ni ikakvog konkretnog djelovanja, da sam poslao članak gdje na to eksplicitno upozoravam svim hrvatskim biskupima na njihove adrese jer sam se nadao da će možda oni pokazati neki interes za preventivno djelovanje za dobro naroda. Odgovor koji sam primio je bila jedna potpuno nesхватljiva pokuda u stilu **da unosim nemir** te sam vidio da je prisušno potpuno nerazumijevanje

Hrvatski dinar

onoga što sam govorio. Sada smo tu gdje jesmo, a najgore i u svjetskim i domaćim okvirima tek dolazi. Kriza nije gotova nego je samo privremeno i prividno ukroćena najobičnijom emisijom dolara i eura bez ikakvog realnog pokrivanja tako da najjači udar tek dolazi. Kada točno, ne može se znati, no u ekonomskim terminima to nije ni bitno – bitno je biti spreman kada do toga dođe. Tko je pametan od krize radi sebi priliku. I mi tako možemo.

Konkretno, **najosnovnije je imati potpunu kontrolu nad stvaranjem u usmjeravanjem novca**. Drugim riječima, **banke moraju biti naše, sve odreda, od prve do zadnje**. Nemušta rješenja o osnivanju jedne banke koja bi nešto uradila su pokazatelj neznanja kako ekonomije, tako i politike, jer ostavljajući banke drugome ti si ostavio drugome mogućnost da te doslovce sabotira u tvojim planovima. Kao da u plinovodu nemamo nadzor nad svim ventilima i onda planiramo transport neke količine iz točke A u točku B, a onda nam u procesu taj netko tko drži makar i jedan ventil sve vrlo jednostavno poremeti. Makar i na svoju štetu, on ima tu mogućnost i ako mu je cilj politički određen te dobije nalog iz nekog vanjskog centra moći on će taj nalog izvršiti. Novac je sustav zatvoren sam za sebe svojim preklapanjem s granicama državnog suvereniteta te ga se ne smije dati ikome drugome na raspolaganje nego mora biti isključivo u matematičkoj funkciji nacionalnih interesa. Kada se riješi ovo osnovno pitanje vezano uz novac i banke, sve je ostalo stvar zdrave pameti kako ćemo i što ćemo raditi. Hrana je najbolji proizvod koji trenutno imamo, a da se možemo s njime pozicionirati u sam svjetski vrh. Tu možemo proizvoditi najbolje što svijet traži, a vi-

šegodišnji trendovi su jasni: potražnja za najkvalitetnijom hranom je u stalnom porastu, a ponuda stagnira ili čak i opada. Radi se o povezanosti više faktora poput velikih ekspanzija pustinja u Africi, Srednjoj Aziji i Kini; erozijama i zagađenjem smanjuju se obradive površine, pitke vode ima sve manje i to sve dovodi do spomenutog trenda cijena vrhunskih prehrambenih proizvoda. Znači, sve što proizvedemo vrhunске kakvoće možemo prodati i cijena je tu u stalnom porastu. Možemo proizvesti za barem 20 milijuna ljudi što znači da nam ostaje trostruko više od naših potreba te sve se to odmah prodaje na svjetskom tržištu. To je tako banalna stvar da je tragično gledati ovo što se sada događa, ali, ponavljam, to se političkim djelovanjem vrlo brzo rješava. Nakon toga, na ovoj osnovi poljoprivrede, nadograđuje se industrijalizacija koja je direktno vezana na poljoprivredu i ide od motika i krampa pa sve do brodogradnje, jer hranu koju izvozimo mi izvozimo našim brodovima na kojima plove naše posade. Tako većina dobiti ostaje „u kući“ i svi smo skupa time bogatiji. Tu dolazi i paralelno rješavanje stambenih, prometnih i energetske potrebe **i za razdoblje od pet godina Hrvatska po standardu nadmašuje najbogatije europske zemlje**. To je potpuno realna i utemeljena priča, a o svim potrebnim detaljima treba uzeti knjigu u ruku i čitati kako je to sve skupa isplanirano i obrazloženo. Jednom kada se riješimo ovog parazitskog sustava kakav je sada na djelu, a on je u funkciji u cijelome svijetu, mi smo preporučeni kao što je i čovjek preporučeni kada mu odstrane parazita koji mu je oduzimao svu energiju. Citiram Plinija: **„Koliko stvari smatramo nemogućim, prije nego što ih uradimo?“**

Znači, rješenje je tu, samo treba doći u poziciju da se ono implementira. Ovi predsjednički izbori su prilika za to, a jedino što realno prijeći da se izborna pobjeda sa sigurnošću ostvari je nedostatak novčanih sredstava. **Zar ovo nije jedna povijesna drama: budućnost Hrvatske i Hrvata upitna je zbog bijednih milijun kuna za kampanju kojima bi se osigurala pobjeda.** Sve se ima, samo je novac problem, a poznajući mentalitet onih koji novcem raspolazu i ne bi im bio problem isti dati, može se očekivati samo čudo Božje da nekoga prosvijetli i motivira na djelovanje za opstanak Hrvatske i Hrvata u cjelini.

Ipak, bez obzira na novce, došli oni ili ne, ide se u kampanju s onime čime se raspolaze. Skromno i ponosito.

Također koristim priliku da pozovem sve koji su voljni volontirati ili na bilo koji drugi način poduprijeti ovaj moj napor neka se priključe i stave na raspolaganje. Svaka je pomoć dobrodošla. Nema male donacije.

Josip Kokić: Jeste li osmislili svoj slogan za ovu kampanju, kako bi Vas birači lakše prepoznali, jasno ako to mediji dopuste koji su izrazito pristrani, pa novi ljudi i nemaju šansi da ih birači upoznaju. Kako birati ako ne poznajete kandidate?

Marko Francišković: Slogan je: **SAMO HRABRO.** Tko je pročitao što sam prije izrekao bit će mu jasno što to znači: nema predaje, nema odustajanja, nema dizanja ruku pred velikim zadacima – to je kukavičluk i lijenost.

Hrvatskoj treba hrabrost, treba i određena doza drskosti da se poremeti učmala žabokrečina partitokracije i uzvratiti ovim umišljenim

veličinama na način koji je prikladan. Ne bacaju se biseri pred svinje, pa tako ni s ovima koji su od Hrvatske napravili svinjac nije potrebno ići u rukavicama nego kako su zaslužili. Uostalom, ovo kratko iskustvo obilaženja i komuniciranja sa narodom svaki mi put potvrđuje kako ljudi žele izravne, jasne i nedvosmislene poruke.

SAMO HRABRO je poruka koja upravo to ljudima kazuje. Neće ništa biti lako, no treba se hrabro suočiti s problemima i nadvladati ćemo ih. Rješenja imam, to nije u pitanju, te se u spoju hrabrosti i pameti dolazi do željenog cilja kojeg namjerno višekratno ponavljam: opstanak Hrvatske i Hrvata u cjelini.

Jugoslavenski dinar na vrhuncu

Dozvolite da završim ovaj naš razgovor predstavljanjem **13 točaka** u kojima je dat moj program u najsazetijem mogućem obliku i s kojima nastupam u kampanji:

1. Obitelj je osnovna vrijednost oko koje se gradi Država **zato** jer je tako najbolje.
2. Ulaganje u rađanje, odgoj i obrazovanje djece i mladih **zato** jer je to investicija koja donosi najveću dobit.
3. Borba za pravdu, istinu i odgovornost **zato** jer nam jedino tako dolaze mir, ljubav i blagostanje.

4. Poništenje pretvorbe i privatizacije **zato** jer Hrvatska ne može živjeti sa tumorom u sebi.
5. Nacionalizacija banaka **zato** jer bez kontrole nad stvaranjem i distribucijom novca u gospodarstvu nije moguće realizirati ništa od planiranog.
6. Proizvodnja zdrave hrane, očuvanje pitkih izvora vode i čistog zraka **zato** jer je u zdravom tijelu zdrav duh.
7. Podupiranje ljudske individue **zato** jer korporativnost nije kreativna.
8. Ne ulasku u EU ni da nas mole da uđemo **zato** jer je sloboda donositelj bogatstva.
9. Ne nadnacionalnim sudovima **zato** jer su u funkciji porobljavanja malih naroda.
10. Borba protiv Novog svjetskog poretka **zato** jer je to sustav protiv čovjeka i slobode.
11. Zabrana rada i djelovanja stranih tajnih službi i tajnih društava **zato** jer im je cilj ostvarivati interese svojih centrala.
12. Politika neutralnosti i nemiješanja u tuđe stvari **zato** jer to isto tražimo i za sebe.
13. Odlučivanje o ključnim nacionalnim pitanjima na referendumu **zato** da svatko može izraziti svoj osobni interes.

Bog i Hrvati!

UMNOŽAVANJE STRANAKA U APATIČNOM DRUŠTVU!

Rudi Tomić, Kanada

Težak je osobni preokret iz jednogmnog režima u višestranački sustav - iz diktature u slobodu, odnosno iz ograničenog participiranja u društvenim zbivanjima, bez temeljne upućenosti, odgoja i stručnosti biti čimbenikom u donošenju bitnih političkih odluka u državi.

Stoga nije čudo što se umnožavaju (u velikom broju) političke stranke u novonastalim demokratskim državama, **u kojima je većina pučanstva apatično u odnosu na politiku** i porugljivi na političare. Prema tome, kratak je put iz jednomylja u bezumlje!

Hrvatski narod ima i svoje odgojne i nametnute posebnosti kada je u pitanju politika. Naime, mnogi su hrvatski sinovi odgojeni u obiteljima gdje je riječ *politika* bila nešto ružno o čemu čak nije bilo ugodno ni otvoreno razgovarati. Politikom su se uglavnom bavili određeni ljudi, koji su bili lošeg karaktera, narodni ološ, jer politici su u Hrvatskoj vodili stranci, a ljudi iz naroda, koji su bili u njihovoj službi, pretežno su radili za interese tuđinca i svoje osobne. Roditelji su također strahovali, jer su nametnuta shvaćanja, ako im se djeca budu bavili politikom da će izgubiti ljudske vrednote, vjeru, a možda i život.

No, prošla su ta vremena u kojima se strahovalo glasno misliti o svojoj sudbini i o političkim zbivanjima u Hrvatskoj, ali ostali su političari iz tuđinskog režima koji su se brzo prilagodili novim okolnostima i, opet, uzeli narodno kormilo u svoje ruke. Dakle, nema više straha od žandara, ali ostala je apatija, ravnodušnost naspram

vlasti u državi.

U ovom kratkom razdoblju hrvatske samostalnosti izmijenio se veliki broj ljudi u političkim strankama, čiji su zastupnici bili u Saboru, bilo u Vladi ili u oporbi, postali mahom imućni ljudi. Uz podršku saborskih zastupnika obogatili su se i mnogi pojedinci, koji se danas rasipaju s novcima u kupovanju luksuznih vila, auta, jahta i drugih upadljivo vrijednih stvari, s čime prkose narodu, kao da im je to Bogom dano, jer su oni i Božji izabranici!

Željko Kerum

Motiviranje u negativnom smislu

U pluralističkom društvu, u političkoj stranci, koja je na vlasti, ili vlada u koaliciji s drugim strankama, ima određen broj dužnosnika, koji po svojim dužnostima određuju smjernice u upravljanju dr-

žavnim institucija. Stoga **stranke u oporbi nadziru rad izvršne vlasti**, odnosno stranke na vlasti, te ukazuju na njezine propuste, sustavno optužuju vladu i traže od naroda podršku za preuzimanje vlasti na slijedećim izborima.

Kad bi se radilo o manjem broju stranaka, onda bismo mogli vjerovati da su čelnici oporbenih stranaka vođeni dobrim nakanama za boljitak naroda, ali činjenica je da u Hrvatskoj ima registriranih 111 političkih stranaka, a na pomolu su još nekoliko njih. O, kakva lakrdija u politici Zagreba!

Prije svega, mnogi su čelnici u brojnim političkim strankama uspjeli registrirati svoj organizacijski ustroj zbog niskog kriterija, u kojem je potrebno prikupiti mali broj sljedbenika kako bi se dobilo organizacijsku dozvolu i političke povlastice.

Multiplikacija stranaka ukazuje na dvije negativne pojave: a) da je većina ljudi iz političkih stranaka brzo stekla veliko imanje, stoga su mnogi častohlepni i pohlepni pojedinci pohrlili s osnivanjem svojih "političkih" stranaka; b) da među Hrvatima nema nacionalne koheziv-

nosti, ni u RH ni u BiH, a to je pokazatelj manjka nacionalne svijesti. U svakom slučaju, s nacionalnog stajališta, pogubna je politika onih koji su motivirani uzorom negativnih pojedinaca.

Bogat i pametan

Poistovjećivanje bogati s pamet-

nim ljudima je na nakazan način vrijeđanje čovjeka i demoliranje intelektualnih sposobnosti. Naime, mali je broj ljudi koji su se materijalno obogatili zaslugama svojih intelektualnih sposobnosti, a još je manji broj bogataša koji imaju intelektualno (znanstveno) bogatstvo. Doduše, ima časnih izuzetaka, odnosno ima ljudi koji su nadareni, koji imaju snagu, moć i znanje; koji su bogati, pametni i poštjeni.

Hrvatska ima toliko političkih stranaka, koje su svrstane u blokove desničarskih i ljevičarskih (partijskih) stremjenja, ali ni to nije dosta! Ukazala se "potreba" za utemeljenje građanske i gospodarske stranke. Prema izvješću VL (25. 09. 2009.): "Hrvatska građanska stranka već je osnovana, čiji je predsjednik (jedini kandidat!) poduzetnik i gradonačelnik Splita Željko Kerum. Osnivačka skupština njegove stranke održala se na Kerumov 49. rođendan i 20. obljetnicu tvrtke u restoranu Sky, u trgovačkom centru Joker, koji je također u njegovom vlasništvu."

U međuvremenu hrvatske građane, u duplom punim dvoranama za-

bavljaju srpske pjevačice a la Ceca, Bubamara i Seka. Mladi građani kažu: "Da Bog da nam Srbi dolaze svaki dan, naši pjevači ne valjaju ništa." (Dnevnik, 28. 09. 2009.) Građani iz Zagreba u velikom broju provode subotnje večeri u beogradskim noćnim loklima, gdje prosječno potroše 1.500

kuna. Zanimljivo je da na ovakvim zabavama nema tučnjave kao na nogometnim utakmicama?

U osnutku je i Hrvatska gospodarska stranka, čiji je glasnogovornik (i potencijalni predsjednik) Ivica Mudrinić, koji se oglašio u ime Gospodarske komore u Hrvatskoj. Mudrinić je doseljenik iz Kanade, kojeg je, s još nekolicinom hrvatskih "Kanađana", preporučio predsjedniku Tuđmanu jedan ovdašnji svećenik. Svi su oni dobili visoke položaje u HDZ-u i državi, a Ivica zbog donesenog "patenta" dobiva položaj ministra pomorstva, potom direktora HTV-a, te nakon pada HDZ-a, uz pomoć SDP-a postaje predsjednik telekomunikacijske kompanije, čijom je zaslugom prodana Njemačkoj.

Ceca Raznatović

Hrvatska je u velikom dugu, što je očividno da je gospodarstvo zakazalo u svim sektorima privrede. Dočim, Mudrinić ne osjeća nikakvu krizu, jer je on sebe okučio u pravo vrijeme, ipak mu fale političke ovlasti, a to je jedino moguće dobiti kao čelnik neke stranke. Materijalno zasiće-

ni, a stručno i intelektualno umišljeni Mudrinić misli da prstom dodiruje nebo!

Zaključna misao

Preporučili bismo Hrvatima, ili građanima u Hrvatskoj, koji se žele baviti politikom u Republici Hrvatskoj, u državi hrvatskog naroda, da pomno pročitaju poruke Mladena Schwartza, koje se odnose na državu, politiku i gospodarstvo: "Većina prijedloga za izlazak iz sadašnjeg stanja polazi od gospodarstva. Ali politika ima i mora imati primat nad gospodarstvom; ona uostalom i određuje vladajući gospodarski model. Politike pak nema bez države; a koliko se god nama činilo da imamo državu, dok o Hrvatskoj odlučuju stranci, gospodari, unutarnji i vanjski neprijatelji, dok je hrvatsko pravosuđe u Haagu, zakonodavstvo u Bruselu i Strassburgu, a izvršna vlast posvuda diljem globusa, dok je hrvatsko etičko i povijesno tlo prepolovljeno, dok su nacionalna dobra rasprodana, granice se otvaraju bjelosvjetskim uljezima i stranim narodima i rasama, a ostaci ostataka suverene državnosti tek što nisu do kraja potonuli u EU – o državi ne može biti ni govora." Ove činjenice, izgleda nam, ne zabrinjavaju stranačke čelnike koji na presskonferencijama, umjesto konkretnih odgovora na novinarska pitanja o izlazu iz krize, daju izjave kako će njihova stranke, kad bude na vlasti, izvući Hrvatsku iz gospodarske krize.

Također, mogli bismo poručiti tolikim stranačkim vođama, koji spadaju u kompromitirane političare iz posljednja dva desetljeća, bez obzira na stranačku pripadnost, da se uklone, **neka idu u mirovinu**, jer potrebna je smjena - i mlađa generacija: "... potrebni su nam svima mladenačka svježina i polet, kao i zrela mud-

rost i znanje. No znanje nije dostatno: država 'znanja' skončava iseljavanjem 'znanaca' u zemlje u kojima ih se više cijeni te u kojima bolje mogu razvijati svoje sposobnosti..." , kaže Schwartz. Izgleda nam, sudeći po ovim riječima, bitno je istjerati iz RH sposobne i mlađe ljudi a ostaviti "zaslužne" podobne. Cinik bi reka-

o: ovo je, u političkom smislu, "uredna" izmjena generacija

Potencijalni (partijski) kandidati za budućeg predsjednika RH upravo se guraju tko će biti bliže uz Mesića na javnim skupovima, jer smatraju da će tako biti bolje prepoznatljivi na slijedećim izborima. Dobročudni glupani ne znaju da se čovjeka općenito prosuđuje po

djelima ili po prilikama koje ga poput odjela okružuju. Tako bismo trebali raspoznati i stranačke lidere po njihovim djelima ili društvu koje ih okružuje, pa tek onda mogli bi očekivati značajan pomak na putu usmjerivanja državotvornih stranaka u ozbiljnom vođenju politike u Hrvatskoj.

JASENOVAČKI DERNEK

(Prema snimkama izvještajne službe Ella Hess)

Mladen Schwartz, Zagreb, iz Kripto-Ultimatum!a

Naša je služba već dulje pratila i prisluškiivala subjekte koji sudjeluju u dijalogu što se u nastavku donosi. Ovaj razgovor vođen je u unutrašnjosti jasenovačkog spomenika Bogdana Bogdanovića, pred čijim ulazom stoji natpis „Konoba Bumerang“. Pred spomenikom bili su, kao stražari, postrojeni članovi skupine koju sudionici razgovora nazivaju „počasni jasenovački vod“: Romano Ciganović, Zora Dirnbach, Veljko Džakula, Ivan Fumić, Ivo Goldstein, Milorad Pupovač, Vojislav Stanimirović, Zorica Stipetić te pokojni Savo Zlatić. U spomenik je često ulazila te iz njega izlazila Nataša Jovičić, koju sudionici zovu „Naša Nataša“ ili „zapovjednica Jasenovca“. Slijedi transkript razgovora:

SLAVKO GOLDSTEIN – MUKI: Dobro si se, Stipe, ovdje smjestio. Vidim ja da si Ti tu češće nego u Zagrebu.

STJEPAN MESIĆ – FIKUS: Ja sam se zapravo ovamo na stalno pre-

selio, ovdje sam u Spomenobilježju uredio kancelarije i rezidenciju, a u Zagreb idem samo kad moram.

BRANKO LUSTIG – HOLOKAUST: Voliš Ti, Stipe, Jasenovac, voliš. Oduvijek Te takvog poznam.

SM: A što ćeš, Branko. Tito i Tuđman volu Brione, ja volem Jasu.

BL: Ali ovo Ti je prava stvar, kakvu si konobu napravio u spomeniku! Koja originalna burad, pa ovaj sto, police...

SM: Sve poklon mog prijatelja Borisa Tadića made in Beograd.

BL: Pa ovi sa stropa obješeni pršti...

SM: E, ali Naša Nataša pripravila nam je danas poseban jelovnik: Jest ćemo pasulj prebranac za predjelo, a sos njega srpsku salatu, dobro, to je za zagrijavanje, ti domaći specijaliteti, ali onda dolaze **košer svinjetina i ribe iz Mrtvog mora!** To vama Jevrejima u čast...

Ribe iz Mrtvog mora

SG: A za piće?!

SM: A za piće, moj Muki, nakon ove srpske prepečenice otvorit ćemo **košer vino „Vampir“ iz 1945.**

SG: O, iz naše godine!

SM: A što si mislio? Možda iz 1941 ili 1990?!

SG: Ma znam ja da si Ti naš. Zar bismo Te inače slali da pjevaš u Australiji ustaške pjesme? Vidiš da smo imali povjerenja.

SM: A Ti vidiš da sam zadatak izvršio. Svi su mi povjerovali i vjerovali mi cijelo vrijeme, i sad sam ja već deset godina na čelu, a preko mene vi.

BL: Poslije gozbe pada kartaška partija?

SM: Pa naravno! Igramo „**cvet od kamen**“. Tko pobijedi, časti slijedeći put...

SG: Ah...

BL: Uh...

SM: Ne budite tako škrti! Pa sve smo vam dali. Ne tražimo da vas financiraju vaše prebogat svjetske organizacije. Čak Ti je, Branko, bata Sanader platio ovaj petodnevni festival holokaustičnog filma, da naši pioniri besplatno gledaju užase što su ih fašistički monstrumi počinili nad posve ne-

dužnim Židovima...

BL: Dobro, to imaš pravo. Ali ipak sam sâm morao platiti zrakoplovnu kartu...

SM: A ovo što Te ja sada besplatno častim **holo-delicijama**? To je ništa?

SG: Nemojte se, prijatelji, svaditi. Pojest ćemo, popit ćemo, a za slijedeću gozbu možda ipak uskoči Sanader...

SM: A jeste vidjeli odjeka filmova? Svaki dan krcato! Hrlje u kino kao muhe na ovaj, kao pčele na med, gledaju, šute i plaču. Tako se odgaja naša mladež! Kaže Naša Nataša: Holokaust, ne Bleiburg! Pa sam onda i ja rekao, čuli ste valjda: Nek izvoli počasni bleiburški vod na ovaj festival, pa da vidi što je on napravio sirotj židovskoj nejači, umjesto da tamo orgijaju i derneče po Bleiburgu, gdje je tobože stradala hrvatska vojska.

SG: Kakva hrvatska vojska! Ja sam hrvatska vojska!

BL: I ja, i ja!

SM: To i mislim. I ja. Ja sam već kao dijete bio hrvatska vojska kada sam **iz džepova smaknutih ustaša skupljao revolucionarni porez za druga Tita**.

BL: A jesi vidio što je opet napravio Mladen Schwartz? Vidjeli ste mu najnoviju knjigu, „**Bleiburg i Haag**“?

SM: A, on je vaš.

SG: Kako naš! Pa on je najveći antisemit u hrvatskom narodu, on protiv nas već desetljećima vodi otvoreni rat!

SM: Dajte ga tužite, ja se ne mogu miješati u pravosuđe, iako se stalno miješam. I onda ćemo ga

lako procesuirati.

SG: Kako da ga tužimo? Da mu napravimo reklamu? Da mu stvorimo publicitet? Dostatno je pametan da nas pred sudom dodatno raskrinka i osramoti. Osim toga, on se može pozvati na slobodu mišljenja, a Ti zakon o zabrani nijekanja holokausta još nisi donio! Što čekaš?

Košer svinjetina

BL: I ja se pitam! Što čekaš? Sve zemlje već štite našu holo-mitologiju, samo se u Hrvatskoj otvoreno smiju nijekati naše hollywoodske izmišljotine!

SM: Vezane su mi ruke, drugovi. Nisam još dobio zapovijed od Europske unije.

SG: Pa evo, mi Ti zapovijedamo! Tko drugi zapovijeda i Uniji nego mi?

SM: Ali to ipak mora doći crno-nabijelo, lege artis. Dajte vi tamo vidite sa svojim žido-masonima u Brislu i Strazburu, pa ako dobijem zeleno svjetlo, što znači njihovu povratnu informaciju i naređenje, **nema bre bato da brineš!** Ima da gi nema!

BL: Ali nije samo knjiga u pitanju, i nijekanje holokausta. Schwartz otvoreno poziva na državni udar! Za sada je to predložio Rojsu, a

što ako sutra nahuška i druge, ako to prihvate veći dijelovi vojske?

SM: E to mene nimalo ne brine. Gdje Ti je ta vojska? Gdje su generali? Pretvorio sam i najmlađe među njima u penziće. Gdje su im divizije, tenkovi, vojnici? Nema toga, brajko, sve sam uništio.

BL: A ovo novo oružje, odore...?

SM: Ma nije Ti to za nas opasno. To su pomoćne trupe za Nato-pakt. To su sve indoktrinirani balavci koji ni čuli nisu za Domovinski rat, to su plaćenici, razumiješ, koje mi dajemo za vaše židovske ratove da bi nas primili u EU.

SG: Ali s tim Bleiburgom ne će biti lako. **Svake godine sve više ustaša, kao da niču iz zemlje, nismo ih dobro potamanili.** Treba to brate zabraniti i gotovo.

SM: Ne možemo zabraniti jer je u stranoj zemlji. Ali vidiš što sam sve napravio. Svakim danom sve ih žešće napadam, i njihovo dernečenje i bleiburški vod... Evo, sad sam napao i naše časnike koji obilaze i broje kosti, mašu kostima ili što ja znam. Daću ja njima kosti. Svi mi moraju na odgovornost i bit će procesuirani.

BL: Trebalo bi onemogućiti ta hodočašća. Ako časnici i ne dođu, dođu civili, a djeca navlače ustaške uniforme.

SM: Kažem Ti, ne možemo to naprosto spriječiti. Ali, ako pratiš, vodimo mudru politiku. Sada smo dali Boži Vukušiću, koji je naš čovjek ubačeni, dobar jugoslaven,

da tamo izgradi spomenik, tobože kada si najavio da ćeš u Bleiburg u slavu poginulih kvislinga, ali tamo ćemo napisati imena...

BL: To znam. To će biti **hrvatski jad vašem**.

SM: E to! Bit će **nekih stotinjak** imena, **nema tu vaših Šest Milijuna**. I onda ćemo to predstaviti kao konačan broj svih žrtava Bleiburga i Križnog puta. Provest ćemo propagandu da nema smisla tamo hodočastiti masovno svakog svibnja, nego se može i češće, ali neka svatko pojedinačno obiđe svoje mrtve rođake kad god zaželi, slobodno mu bilo. I nikakav Sabor i država...

SG: A kako ćeš Crkvi zabraniti?

SM: Pa nek služe oni tamo svoje mise za šačicu ljudi, koga boli k..... Uostalom, do sada pokazali su nam se vrlo korisnima. **Nisu dali da se Bleiburg stavi na mjesto koje mu dodjeljuju ustaše. Kad god bi pop tamo i spomenuo Bleiburg, u istom dahu morao je spomenuti i Jasenovac.** To je sada i Crkvu natjerao ovamo i približilo Jasenovac vjerničkim masama. Ne srame se više dolaziti kad nam se tu već i popovi klanjaju. Što ćeš bolje lukavštine! I Ti si, Muki, ono izvrsno izveo

Vampir vino 1945.

(kako bi kršćane natjerao u Jasu), a onda jednostavno nisi otišao jer su Ti Tvoji Židovi zabranili.

SG: Dobro, sve to ipak nešto znači u suzbijanju **ustaških divljanja**. Ali kako da spašavamo naše drugove i drugarice? Previše su se osilili ovi neoustaše, napadaju nam Hršaka, druga Tita, ostarjele partizanske borce, heroje, traže suđenja za Bleiburg...

SM: Bez panike, Slavko! Mislíš da to ima neku težinu. Pa ne ćemo mi valjda svakog partizana ispitivati je li skrivio Bleiburg. Nemoj se šaliti! Vidiš da proganjamo ustaše! Gdje ima njihovog znakovlja? Čim netko napiše riječ sa slovom „u“, mi odmah pokrenemo kampanju kao Tito, sve novine pišu i javnost se zgraža. A je li netko maknuo **zvijezde, srplje, čekiče**? Jesi vidio opet ove godine Kurovec?

Veličanstveno, ha? Jesu li možda maknuli Tita s trga? Ma maknuću ja njih sve skupa prije nego što oni maknu našega Maršala!

SG: Stipe, zbilja si me utješio.

BL: Stipe, svaka Ti čast.

SM: A Tebi brate Branko hvala za mudre savjete i moralnu potporu, u sve ove dane od kako si nam zablistao na zagrebačkom židofilmskom festivalu. Dobro mi se držiš, prijatelju, nakon svega što si propatio... Nije bilo lako kulučiti desetljećima za onog Spielberga, i što si za to dobio! Par milijardi nije cijena...

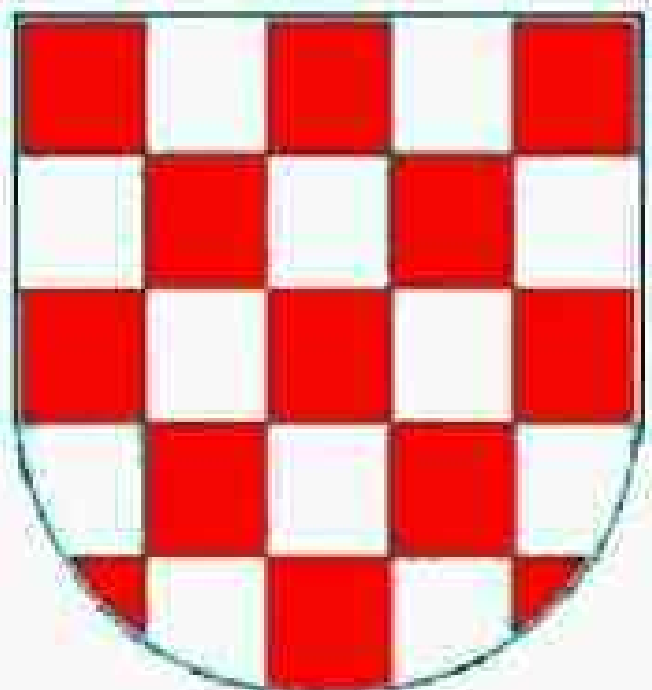
BL: Nije bilo lako, Stipe moj, ali moram ponoviti da mi je još puno teže bilo u Auschwitzu. Možeš misliti, desetgodišnje dijete. Joj, joj, joj (plače). Zapravo je netko mojoj mami savjetovao da me proglašim tridesetgodišnjakom, možda ću bolje proći. No ipak sam djelovao mlade, pa sam prošao neviđene muke. **Obolio sam od tifusa**, jedva su me nekako logorski liječnici izliječili. I još sam morao biti u istoj sobi gdje su ležali oboljeli esesovci. Neko vrijeme morao sam mukotrпно raditi u rudnicima – raznosio sam tamo vodu tajnicama, čistačicama i vrtarima. A zamisli Ti ovo, molim Te: ustanem Ti ja jedno jutro iz kreveta, istuširam se, izađem iz svoje sobe, u uobičajenu jutarnju šetnju, razumiješ, bez ikakvih primisli i... što se dogodilo? – naltim ni manje ni više nego na onog krvoloka i monstruma Mengelea! Stajao je sâm i samo zloslutno šutio. Prvi put u životu sam ga vidio, nisam prije znao ni kako izgleda.

SG: Strašno. Mengelea, veliš. I što Ti je rekao?

BL: Grozno, pozdravio me onim svojim vojničkim tonom...

Ustaški - fašistički
" zabranjeni " grb

Ustavni grb države
Hrvatske

Raspojasane divlje ustaše

SM: Užasno!

BL: ... i upitao me je li sve u redu. Kako u redu, pomislio sam, ali se nisam usudio reći. Tko zna što bi mi napravio. Zato sam mu rekao da me nešto boli lijeva noga.

SG: Jezivo. I onda? I onda?

BL: Zamisli, odgovorio mi je da se javim u ambulantu, da će oni to riješiti. Zamisli drskosti, perverzije, perfidije neviđene...

SM: Ovo skoro da više ne mogu ni slušati. I što si učinio? Nisi valjda otišao u ambulantu!

BL: Ha! Ha! Tako blesav nisam bio. Da me ubiju, i još nakon bes-tijalnog mučenja?! Ali sam, šecući dalje, usput vidio svoju mamu kako gola trči unaokolo, ošišane glave. Pravila se da me ne prepoznaje.

SM: A kako si Ti nju prepoznao? Ne, ovaj, hoću pitati zašto je to radila?

BL: Pa sve su radile. Izludili su ih, ošišali, morale su, šta ja znam. Inače bi i njih ubili.

SM: **A zar ih nisu sve poubijali?**

BL: Jesu, naravno da jesu. Šest Milijuna! U plinskim komorama. Rekli su nam da stanemo, i počeo je padati **crni snijeg**. Po tome sam zaključio da postoje plinske komore. Nakon toga su nas još pustili da stojimo na kiši.

SM: Zašto?

BL: Ne znam, pojma nemam.

SM: A kako si Ti preživio?

BL: Ja sam Ti, moj Stipe, četiri... ne, sedam logora preživio!

SM: Kako si uspio, svaka Ti čast?

BL: Pa, kada su počeli nadirati Rusi, zapovjednici logora, mislim, onog zadnjeg, Auschwitza, ostavili su nam da biramo: hoćemo li dočekati Ruse ili se s Nijemcima povlačiti. Stotine tisuća, ako ne i milijuni, pošli su za Nijemcima. Tako smo se spasili. Tako smo postali preživljenci (plače).

SG: Bila je to pametna odluka. Živjeli!

BL: Zato me Hrvati sada tako vole i cijene. Neki dan jedan je taksist u Zagrebu zaustavio auto da mi očisti cipele. Krasni ljudi ti Hrvati!

SM: Ali vi ste Židovi puno bolji. Znae vi što radite. Uvijek mi je bilo žao što nisam Židov.

BL: Ali si Ti, prijatelju, **počasni Židov**. A što se tiče Židova, mogu

Ti u povjerenju priznati da ni mi nismo svi baš anđeli.

SM: Ma nemoj! Šališ se? Ozbiljno?

BL: Pa da! Evo, uzmi recimo moju rođenu kćerku. Zamisli: ona brani generala Gotovinu (plače)!

SM: Ma nije moguće. Nisam to čuo.

BL: Jest, ona je u odvjetničkom timu, kao pripravnica. A tako smo ju lijepo odgajali. Svake noći prije spavanja osobno sam joj pripovijedao holo-bajke. I stalno bih joj u kućnom kinu prikazivao svoj Hollywood-fiction o nesretnoj židovskoj povijesti, osobito ovoj najnovijoj. Ništa, ništa, bez učinka!!!

SG: Uf, dobro Ti je, Predsjedniče, ova zapovjednica Jasenovca skuhalala košer marendu!

SM: Bome jest. Sluša ona mene,

ali slušam i ja nju. Nego, Branko, Ti si obećao snimiti i jedan film o našim pitjespiovcima.

SG: A tek vino „Vampir“! Da je toga bilo u Auschwitzu...

BL: Ali bilo je drugog, sjećam se nekog elzaškog traminca...

SM: Čekaj mab, Slavko. Pazi s vinom, jako je.

SG: A da mab počastimo i počasnijasenovački vod?

SM: Čekaj bre Slavko, smiri se mab. Vidiš da razgovaram s Brankom o umetnost...

BL: Da, obećao sam i pitjespiovcima film. Početak će biti potresne scene iz Auschwitza, i one hrpe izglednijelih koštura, pa da vide što smo mi Židovi preživljavali. Onda dokumentarne snimke likvidacija u plinskim komorama, made in Hollywood-fiction. Onda do-

laze svi ostali užasi nacizma, pa ustaše, Jasenovac i Gradiška Stara i svi drugi logori. Nadam se da ćete nam Ti i Slavko za taj dio dati interviewe.

SG: Sa mnom sigurno računaj. Možemo i ovdje u konobi snimiti.

SM: Ja sam uvijek na raspolaganju, koliko god sati trajao razgovor.

BL: Mislio sam 3 - 4 sata. Može?

SM: Dogovoreno. A kako u filmu prolaze dragovoljci?

BL: Bit će na kraju scena od kojih **4 - 5 minuta kako beru masline**. Nenaoružani, naravno, u civilu.

SG: Razoružani.

SM: A da budu u pidžamama? To podsjeća na grozote Auschwitza, a tako sam ih i ja odjenuo za proslave nekih obljetnica, da država

Crni snijeg

ne troši na nove odore.

SG: A i da se izbjegne svaka asocijacija s... militarizmom.

SM: Tako je.

BL: Mesiću moj (vjerojatno ga grli i ljubi, jecajući), **da Te nema, Židov bi Te morao izmisliti.**

SG: Što mu i ne bi bilo teško, uz takav talent za izmišljanje.

BL: E, Mesić je drugo. Njega je teško izmisliti. Ali evo, hvala bogu Hobkaustu zvanom Hob, ovdje je, među nama, živ i zdrav! Stipe, nešto mi je palo na pamet.

SG: A što to, židovski mi družo Branko?

BL: Ti znaš da sam ja oskarovac. Nisam se dođuše bogznakako bavio filmom, ali sam sudjelovao u financiranju, produciranju. Tako, preko brata Spielberga, zaradim i ja Oskara. E, Tebi bih ja rado dao Oskara, ali ne mogu, nisi ni glumac... mislim, profesionalni, niti si redatelj, osim političkih mešetarenja koja virtuožno režiraš...

SM: A što sam onda, mislim, kako ćemo s Oskarom?

BL: Ne možeš biti oskarovac, ali, brate, možeš biti nobelovac! Imaš **sve pretpostavke dobiti Nobela za mir! Ljevičar si, jugoslaven si, titovac, terorist još**

Hrvatsku im rušiš / Za to: vječna hvala!!!

kao dijete, židoljub si, brate, što ćeš više...

SM: A za što bih točno dobio Nobelovu nagradu?

BL: **Pa za mir, čovječe! Za mir! Jesi li Ti ratovao protiv Srba, protiv Bosne, protiv ne znam**

čega, ili Tuđman? Jesi li umirio hrvatsku vojsku da od nje više nikomu pogibelj ne prijete? Jesi li umirio hrvatski narod da samo šuti i ništa se ne buni, i sa svojom se zlehudom sudbinom posve pomirio? Sve mir do mira!

SG: Tako je, evo dobre ideje! A ja već sutra pišem Nobelovom komitetu laudatio.

Mogu i ovdje u konobi.

SVI ZAJEDNO (viču i pjevaju; vjerojatno zagrjeni plešu, jer čuje se topot koraka po drvenom podu konobe „Bumerang“):

*Žido, Srbo, a i crni Cigo / Mnogobrojan u Jaso je stigo,
Žderu, loču, Mesić im na čelu / u Titovom vodi ih odijelu.
Partizani, to su vojska prava / Ti ne gaze ni gliste ni mrava;
Zato mrske ustaše tamane / Nanose im neviđene rane.
Nište drsku zemlju Kroaciju / Kolju, pale, i pritom se smiju.
Srbo, Žido, Srbo, Žido - ustaše je skido.
A Cigo je diplo sviro, pritom asistiro.
Družo Stipe, Ti židovska majko / Velik li si, dražesni nam
brajko!
Tu gdje sada stoji / Ovaj Cvet od Kamen
Žido će podići / Spomenik Ti stamen.
Neka oba stoje / Dok je svijeta, vijeka,
Dok kroz Jugu teče / mutna Sava rijeka.
Stipe, Tvoja vrijednost / Opće nije mala.
Hrvatsku im rušiš / Za to: vječna hvala!!!
Holo-kolo, holo-kolo, ko ga nebi volo!
Ko ne vole, ko ne vole, nek ga glava bole!
Ko ne vole, idi dole, pčele Te izbole!
Ko ne vole, dao Bog da dobi variole!
Ko ne vole, neka gine - u juhi od smole!*

TRI NAJVEĆE HRVATSKE OBLJETNICE KOJE PADAJU NA DAN 8. LISTOPADA (1)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

To su:

Prva - Obljetnica krunidbe posljednjeg velikog hrvatskog kralja Dmitra Zvonimira, 8. listopada 1075. godine u Solinu.

Druga - Rakovički ustanak, 8. listopada 1871. godine pod vodstvom najvećeg ustaše svoga vremena Dr. Eugena Kvaternika.

Treća - Proglašenje neovisnosti države Hrvatske od velikosrbske Jugoslavije i svih njenih republika i pokrajina, dana 8. listopada 1992. godine u Zagrebu.

Čestitam svekolikom Hrvatskom narodu u domovini Hrvatskoj, na prostoru povijesne Hrvatske i u dijaspori cijelog svijeta ove tri ponajveće povijesne obljetnice, uz istaknutu želju za slogu svih Hrvata jer samo složan narod može državu graditi i njome suvereno vladati bez tutorstva izvana!

Da se ne bih udaljio maštovitim pisanjem o ovim ponajvećim hrvatskim obljetnicama poslužiti ću se povijesnim prikazima preuzetima iz interneta, kako slijedi:

DMITAR ZVONIMIR, HRVATSKI KRALJ

*vladao je od 1075.
do 1089. godine*

Povijesni značaj

Naslijedio je Krešimira IV., te odmah počeo rješavati problem obnove vlasti onih gradova koji su bili pod Mlećima.

Kralj Dmitar Zvonimir dobro je procijenio tadašnju vanjskopolitičku situaciju: položaj Bizanta čija je moć slabila i Mlečana koji su se pridružili protivnicima sve jačeg papinstva. Tako je Zvonimir stao uz papu Grgura VII. (1073.-1085.), prihvaćajući suvremenu doktrinu da papa ima pravo dijeliti krunu i priznati posjed zemalja.

U rujnu 1075. papa Grgur VII. poslao je svoje legate Gebizona i Fulkona, s glavnom svrhom da se riješi pitanje o **priznanju samostalnosti jedinstvene hrvatsko-dalmatinske države**. Nakon što je Dmitar Zvonimir prisegnuo da će biti vjeran podanik papi, poslanik Gebizon okrunio ga je **u nedjelju 8. listopada 1075. u Solinu**, u crkvi sv. Petra i Mojsija kraljevskom krunom i predao mu druge znakove kraljevske vlasti i papinsku zastavu.

Novi kralj Dmitar Zvonimir obećao je Svetoj Stolicu, da će: pomagati vjersku obnovu i braniti Crkvu, da će papi davati godišnji dar u novcu, da će paziti da se Crkvi daju prvine i desetine, da će sprječavati prodaju ljudi, štiti siromahe, udovice i siročad. Ujedno je Dmitar Zvonimir ustupio papi samostan svetoga Grgura u Vrani kao hospicij za njegove poslanike. U tom samostanu, po prijepisu prisege Dmitra Zvonimira, nalazile su se dvije zlatne krunu s draguljima. Pretpostavka je da su to krunu kralja Tomislava i Stjepana Držislava.

Kralj Dmitar Zvonimir

Za krunu kralja Tomislava ne zna se odakle je. No za krunu Stjepana Držislava se zna da je došla iz Bizanta kao priznanje Bizanta Stjepanu Držislavu kao vladaru. Dmitar Zvonimir je okrunjen trećom krunom koja je donešena iz Rima. Te krunu su izgubljene u mračnom periodu okupacije od strane Turaka i Venecije (područje Vrane su držali i Turci i Mlečani). No nije isključena mogućnost da je jedna od tih krunu završila u Napulju poslije krunjenja Ladislava Anžuvince, sina Karla Dračkog, 5. kolovoza 1403. godine u Zadru. Povijesno se ne zna kojom se krunom okrunio Ladislav Napuljski.

Darovnica kralja Zvonimira samostanu opatica sv. Benedikta u Splitu za zemljište Pusticu u Lažanima (1076.-78.), Hrvatski državni arhiv.

Tako je kralj Zvonimir, kao i neki drugi europski vladari, prihvaćanjem papinske političke doktrine, podržavanjem reformnog pokreta, te pružanjem jamstva crkvenim interesima u Hrvatskoj i obećanjem brige o vjerskom i

obiteljskom životu, osigurao politički i obrambeni savez sa Svetom Stolicom, državnopravno priznanje Kraljevine Hrvatske (regnum Dalmatiae et Croatiae) i njen stabilan međunarodni položaj.

Kralj Zvonimir stolovao je u Kninu, a kako za njegova vladanja nije bilo većih ratovanja, ojačao je razvitak gospodarstva i kulture. Zvonimir koji je bogato darivao crkve i samostane, dao je izgraditi trobrodnu baziliku u Biskupiji kraj Knina, a od svih njegovih darova najpoznatiji je dar samostanu svete Lucije u Baški na otoku Krku. Naime redovnici su oko godine 1100. dali uklesati glagoljicom opis darivanja na Baščansku ploču, na kojoj se spominje ime kralja Zvonimira.

Zvonimir je bio oženjen Jelenom Lijepom, sestrom ugarskog kralja Ladislava. Imao je sina Radovana i kćer Kludiju udatu za plemenitaša iz plemena Lapčana. Hrvati su poslije Zvonimirove smrti na prijestolje doveli Stjepana II., sinovca kralja Krešimira IV. Hrvatski narod stoljećima je pamti razdoblje mira i blagostanja koji su vladali u doba kralja

Zvonimira. To se spominjalo na Cetingradskom saboru, ali i stoljećima poslije.

Legenda o smrti

Poznata je legenda o smrti kralja Zvonimira i kletvi o 900-godišnjem prokletstvu. Izvor legende je Ljetopis popa Dukljanina, točnije prijevod prva 23 poglavlja djela na hrvatski iz 15. stoljeća. Naime, samo djelo je nastalo u drugoj polovici 12. stoljeća. Postoje 4 redakcije ovog djela: osnovna latinska redakcija, talijanski prijevod latinske redakcije (načinio 1601. god. benediktinac M. Orbini), prijevod prva 23 poglavlja na hrvatski (nepoznati autor), te prijevod hrvatske redakcije na latinski (preveo Marko Marulić, na molbu Splitsanina Dmina Papalica).

Prema legendi, Zvonimir je ubijen 20. travnja 1089. godine u Kosovu (danas Biskupiji) kod Knina. U to vrijeme bizantski car Aleksije I. Komnen bi potučen od Pečenega na donjem Dunavu, a Turci Seldžuci osvojše Jeruzalem. Aleksije I. Komnen zatraži od pape Urbana II. pomoć za os-

Krunidba kralja Dmitra Zvonimira

lobađanje Jeruzalema od Turaka. U isto vrijeme zatraži pomoć i od Dmitra Zvonimira. Kralj Zvonimir sazva sabor u Kosovo kod "pet crkava". No pri pomenu na rat u tuđini nezadovoljnici su ga ubili.

Od hrvatskih povjesničara, Ivan Lučić i većina povjesničara 19. stoljeća su odbacivali ovaj izvještaj. Ferdo Šišić je 1905. objavio raspravu u kojoj je smatrao da je ne treba odbaciti, i u svojim djelima je zastupao ideju da je Zvonimir ubijen, a u tome su ga slijedili Stjepan Gunjača, Viktor Novak i Marko Kostrenčić.

Nikola Radojčić i većina povjesničara poslije 2. svjetskog rata zastupa mišljenje da je riječ o legendi koja ima malo veze sa stvarnim zbivanjima i da je Zvonimir umro prirodnom smrću.

Darovnica kralja Dmitra Zvonimira

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (4)

Ahmet Alibašić, Sarajevo (pisano na bosanskom jeziku)

Pedeset godina komunističke vladavine ostavilo je duboke tragove i na islamsku zajednicu u Bugarskoj. Jedan od relikata komunizma bio je i stari muftija, saradnik bivšeg režima, koga su muslimani s puno muke **smijenili tek 1997. godine.**

ne igra značajniju ulogu u njihovom životu. Posebna odlika tursko-tatarske zajednice u Bugarskoj je postojanje alevijske manjine unutar većinski sunnijske zajednice. Alevije se još nazivaju i alijani i kizil-

Tombul džamija Sumen

baši i uglavnom naseljavaju područje Deli Ormana. Problem koji posebno opterećuje muslimane Bugarske je loša ekonomska situacija. Oni su više nego drugi bili pogodeni ekonomskim padom nakon 1989. godine. U nekim muslimanskim predjelima **nezaposlenost dostiže 90%**

na je 1952. Bugarski su muslimani 1935. u porodičnim pitanjima pravdu tražili na 22 šerijatska suda, a djecu su školovali u preko 2.100 osnovnih i srednjih, i desetak vjerskih škola. U socijalističkoj Bugarskoj nije postojala nijedna srednja ni viša islamska obrazovna ustanova. Danas postoje tri srednje islamske škole, dok u Sofiji postoji Visoki islamski institut na kome je do sada školovanje završio mali broj studenata. Strana pomoć je ključna za funkcioniranje ovih institucija i ona uglavnom dolazi iz Turske, nešto manje iz arapskih zemalja, dok alevijsku zajednicu pomažu iranske agencije.

Srbija (bez Sandžaka i Kosova)

Srbija se sa islamom sreća preko Osmanlija pod čijom je vlasti bila **između tri i pet stoljeća**, zavisno o kojemu dijelu zemlje je riječ. Osvajanje teritorija koje danas čine Srbiju počelo je dvjema bit-

Imaret džamija Plovdiv

U Bugarskoj je 1946. g. živjelo i oko 6.000 Tatara, koji su se od tada uglavnom integrirali u tursku muslimansku zajednicu. Mnogo je brojnija skupina Roma (2001: 370.908), koji se većinom izjavljavaju kao muslimani iako vjera

pa je kao rezultat preko **65% stanovništva iz nekih krajeva iselilo u Tursku.**

Nekad je u Bugarskoj **bilo 2.300 džamija**, da bi ih 1951. aktivno bilo 1460, a 1966. g. 1300. Velika medresa u Kolarovgradu zatvore-

kama na Kosovu polju 1389. i 1448., i osvajanjem prijestolnice srednjovjekovne srpske države Smedereva 1459., a završeno neposredno nakon osvajanja Beograda 1521. Mit o Kosovskom boju, koji je srpska nacionalna mašta oblikovala stoljećima što su uslijedila, bio je historijski mnogo važniji od same bitke. Osmanlije su se iz Srbije povlačile postepeno. Na labilnost osmanske vlasti u Srbiji i okolnim teritorijama jasno su ukazali prodori Austrijanaca do Skoplja i Tetova 1689. i zatim do Kosova 1737. **Osmanlije su prvi puta određenu autonomiju srpskoj kneževini, koja je obuhvatala samo dio današnje Srbije južno od Dunava, dali 1817. godine. Slijedeće povlačenje Osmanlija 1833. dovelo je granice Srbije do Sandžaka i okolice Niša. Berlinskim kongresom Srbija je dobila Niš i njegovu južnu okolinu, da bi Balkanskim ratovima Srbija udvostručila svoju teritoriju pripojivši više od polovine Sandžaka i Kosova i cijelu Makedoniju.** Uslijedio je egzodus muslimana tih krajeva, posebno Kosova. Prije Prvog srpskog ustanka 1804. u Srbiji je **živjelo nekoliko stotina hilja-**

Bajrakli džamija u Beogradu

Bajrakli džamija u plamenu

da muslimana. Njihov progon u 19. i 20. stoljeću bio je posebno masovan i krvav. Već nakon prve faze povlačenja Osmanlija 1834. u tadašnjoj Srbiji (teritorije sjeverno od Sandžaka i Niša) bilo je svega 12.000, a 1866. **tek 5.000 muslimana,** uglavnom Roma. Procjenjuje se da je samo iz Pomoravlja 1877.-1878. g. po strašnoj zimi, od koje su umrla mnoga djeca i starci dok su u kolonama napuštali svoje domove u Makedoniju iseljeno oko 60.000 porodica, a na Kosovo oko 60.000 osoba. Uprkos suprotnim tvrdnjama zvaničnog Beograda, sve je ukazivalo na **dobro organiziran i sistematski progon muslimana** s ciljem istrjebjenja teritorija

od nepravoslavnog stanovništva.

Sudbinu muslimana doživjeli su i spomenici njihove kulture. **U Beogradu je nekada postojalo oko 270 islamskih objekata, dok danas u njemu postoji samo jedna džamija, koja je česta meta napada.** U Užicu su porušene 34 džamije, u Smederevu 24, itd. Nakon osvajanja Niša, priznata je muslimanska zajednica na čijem čelu je bio niški muftija. Tada je ponovno otvorena i Bajrakli-džamija u Beogradu. Međutim, tamošnja medresa je zatvorena, dok su vakufi konfiskovani.

THE BEAUTY AND THE BEAST: RACE AND RACISM IN EUROPE, PART IV

Tom Sunic, Zagreb, August 28, 2009

The term 'racism' has a generic meaning today, denoting social ostracism of outgroups, or in the worst case scenario, depicting an act of savagery meted out by some race or some warring party to another race or ethnic group. In the standard usage today the word 'racism' is not necessarily a referent for a different skin color, or a depiction of someone's high or low cognitive ability. As a result of constant semantic shifts the word 'racism' is used to describe a form of barbarism, generally viewed as despicable and contrary to the most basic norms of human conduct.

German Endtimes

If one accepts this very general and generic definition of racism, then the German people, shortly after WWII, became a prime victim of the most massive form of racism and racial discrimination — unseen and unheard of at any time in the history of mankind. The scope of terror inflicted to the German people during the Allied fire-bombing of German cities, the degree of suffering experienced by millions of German civilians in Eastern Europe in the aftermath of the war, goes beyond human imagination. By its scope and its sophistication this peculiar type of cruelty against Germans is hardly comparable to any earlier tragedy of any other race or ethnicity in Africa or Asia during colonial times. It had clear racial, linguistic and judicial overtones still awaiting an

objective scholarly examination.

Images of Dresden after the fire bombing of February 13, 1945

Numerous books have been published by prominent authors, including the well-known American legal scholar Alfred de Zayas, the German historian Franz W. Seidler, and the Canadian historian James Bacque on the expulsion of Germans, the policy of starving of hundreds of thousands of surrendered German soldiers along the Rhine river that was carried out by the Allied commander Dwight Eisenhower, the grand theft of German property, mass rapes of over 2 million German women by Soviet soldiers, slave labor of captured young German children, etc. Yet most of these books, although based on solid forensic research and physical evidence, are barely accessible, and they are never mentioned in higher education in

the USA and in Europe.

Expulsion of Germans from Czechoslovakia

Germany's European allies, such as Hungary, or the wartime France, dearly paid their collaboration with Germany too. Few French students, let alone American students, know that over 70,000 French civilians perished under American bombs from 1942 to 1944. They cannot be blamed, as there are no sites of commemoration for the bombs' victims in France. Tiny Croatia, which remained the loyal ally of Germany to the last day of WWII, paid a heavy price too, losing the best part of its gene pool, after its middle class had been wiped out by Yugoslav Communists. Although considered today the most beautiful country in Europe and a prime tourist destination, Croatia is essentially a huge graveyard. In 1945 it became the largest communist killing field of ethnic Germans and Croats in Europe (see here and here).

It is still common in the Karst area in the mountains of southern Croatia to stumble upon small ravines and pits with rusted German helmets, rosary beads and scattered bones. Beyond the carnage of WWII and its immediate aftermath, the root causes of the recent inter-ethnic war in the Balkans are the direct outcome of forcible Allied creation at Yalta and Potsdam of the artificial multicultural entity known as Yugoslavia.

The question that comes to mind is: Why is this unique form of racism against Germans not debated in public as is for instance the plight of Jews during WWII? While acknowledging that others suffered greatly during WWII and that Germany also committed large-

Images of Dresden after the fire bombing of February 13, 1945

scale atrocities against others, one still wonders: Why are the enormous crimes against the Germans simply not discussed?

The answer may not be hard to find. We are still living in the period where history has been written by the victors. The topic of the war and postwar German losses cannot be debated in academe or in public life because the gigantic scale of German suffering would automatically and immediately eclipse all other competing victimologies combined.

What is striking is that there is still no official tally as to the number of German civilians and soldiers who perished in the period from 1938 to 1950. Why has the German government never released the exact casualty figure? One can only read in some marginal revisionist journals or hear occasional rumours that 6 to 12 million Germans perished during that time span — but there is no official document endorsing this allegation. And this silence is very, very telling, indeed.

Crying Wolf

Racism against Germans had been well thought out and was brought to its academic perfection before the war's end. An influential American Jewish businessman, Theodore Kaufman, published in 1940 a small pamphlet titled *Germany Must Perish!* In 1942 pamphlet *Kill*, his counterpart, the high Soviet-Jewish official Ilya Ehrenburg, unabashedly urged Soviets soldiers to spare no mercy against the Germans: "The Germans are not human beings. Henceforth the word German means to us the most terrible curse. From now on the word 'German' will trigger your rifle."

The Morgenthau Plan, devised by two ethnic Jews — Secretary of the Treasury Henry Morgenthau, Jr. and Assistant Treasury Secretary Harry Dexter White — would have killed 10 million Germans by starvation

Images of Dresden after the fire bombing of February 13, 1945

and disease in the first two years after the war. (White has been named as a Soviet spy on the basis of the Venona documents.) This would have been in addition to the 1 million that had been killed in saturation bombing and 3 million in forced expulsions. As Secretary of War Henry L. Stimson wrote in his diary, "I found around me, particularly Morgenthau, a very bitter atmosphere of personal resentment against the entire German people without regard to individual guilt, of the Nazis."

As recounted by Joseph Bendersky, American military officers commonly believed that there were many anti-German Jews in the U.S. military government after World War II who were bent on denazification and revenge. "Feeling inhibited from speaking publicly by alleged Jewish power, a number of officers, as well as some government officials, complained incessantly in private that Jewish 'refugees in American uniforms,' together with Jews in the U.S. government, unduly affected American policy toward Germany in a variety of detrimental ways" (p. 364). Refugee officers (i.e., German Jews returning as members of the U.S. military government) treated Ger-

mans brutally, including sadistic beatings and starvation (p. 365). In general, these Jews advocated harsh treatment, the concept of collective guilt, and trials for general staff officers. The reputation of these refugee officers was so bad that the Army ended up firing personnel who had entered the U.S. after 1933.

Although modern mainstream historiography and the media downplay Kaufmann's little booklet and Ehrenburg's hectoring of Soviet soldiers, their words had a significant psychological impact on the behavior of Allied soldiers.

Anti-German hatred did not stop when the war was over. It is still well alive and thriving, albeit by resorting to far more sophisticated methods. Over the last 70 years anti-German racism, under the guise of the fluid word 'antifascism' has been the pivot of the "negative legitimacy" of Western civilization in the eyes of intellectual elites. Anti-German hatred still represents the unavoidable pillar of the world order, including international law. Any dent in it would seriously harm the modern system and would possibly bring it down.

There is also a psychological di-

mension to a racist act. Usually the bigger the magnitude of a racist crime the more intellectual effort is needed by its perpetrator to hide it, or explain it away, either by propagandistic or by pedagogical tools. Perpetrators of huge racist crimes, such as those committed by the Allies against the German people, were subsequently obliged to project their own crimes on their German victims. By reversing the semantics of the word 'racism,' they were able to carry out their own racist policies, while at the same time naming the German victim as an exemplary role model of racism. Consequently, the victors of WWII had no other option but to trivialize or hush up their crimes, while simultaneously doctoring up the image of their own victimhoods while ascribing their own evil-doing as a racially inborn trait of the defeated German side. The postmodern liberal "antifascist" and "antiracist" discourse of "crying wolf" — blaming the Other for one's own dark and criminal secrets, can be traced to good old fable teller Aesop and his allegories about human duplicity.

Freda Utley, a former communist intellectual, who very early learned the meta-language of the Allied propaganda and who later turned into an anticommunist writer, observed the psychology of the victors and their usage of semantic pyrotechnics. As early as 1948 she knew what would become of Germany:

A thoughtful American professor, whom I met in Heidelberg, expressed the opinion that the United States military authorities on entering Germany and seeing the ghastly destruction wrought by our obliteration bombing were fearful that knowledge of it would cause a revulsion of opinion in America and might prevent the carrying out of Washington's policy for Germany by awakening sympathy for the

Expulsion of Germans from Czechoslovakia

defeated and realization of our war crimes. This, he believes, is the reason why a whole fleet of aircraft was used by General Eisenhower to bring journalists, Congressmen, and churchmen to see the concentration camps; the idea being that the sight of Hitler's starved victims would obliterate consciousness of our own guilt. Certainly it worked out that way." (Freda Utley, *The High Cost of Vengeance* (Chicago: Henry Regnery Co. 1949)

Judicial Review or Racial Review?

There is also a judicial aspect of modern anti-German racism, well observed by the German legal scholar Carl Schmitt, who witnessed himself this unparalleled German drama. Wars declared "good" and specifically wars fought in the name of "democracy and human rights," are the most barbaric ones. A democratic warrior is obliged to place his enemy below democratic standards, or simply set him outside the category of human beings. This was likely the image of Germans crossing the mind of American commanders when given orders to firebomb German cities. There were no longer "bad Krauts"

residing in the crosshairs of the bombers, but monstrous beasts — a unique type of bacteria, a special form of disease that needed to be chemically removed in order to make the word safe for democracy.

Psychologically speaking American aircraft pilots or naïve GIs had perfect consciousness, being firmly convinced that some ugly telluric creatures from the Bible, some stray Gogs or Magogs, lived down under in the medieval cities of Cologne, Dresden, Bremen, and Munich. It is no accident that the largest Allied firebombing — of Hamburg in July 1943 — had a code name from the Old Testament: 'Gomorrah.'

This pattern of demonization of the adversary was first used by the North against the South in legitimizing the Union aggression in 1863 and later on in brainwashing the Southerners. More recently it was used by George W. Bush and his neocon advisors in legitimizing military intervention in Iraq, notably by parroting the expression "Axis of Evil," put together by his Canadian-American Jewish advisor David Frum in subliminal reference to Axis countries of WWII. In both

historical instances, Deuteronomy, Chapter VII, with its prescriptions for genocide, was used as a handbook against unchosen ones. As Schmitt writes:

Hostility becomes so absolute that even the most ancient sacral differentiation between the enemy and the criminal disappears in the paroxysm of self-righteousness. To doubt one's own justice appears as treason; to show interest in the opponent's arguments is viewed as treacherousness, and the attempt to start discussion is considered as agreement with the enemy. (Ex Captivitate Salus, Erfahrungen der Zeit 1945/47 (Köln: Greven Verlag, 1950, p. 58).

After 1945, with the hindsight of the Allied terror bombing and fresh memories of immense suffering, the mimicry of political rectitude amidst the new German ruling class was comprehensible. Hundreds of thousands of German intellectuals had to be purged from schools and universities and newspapers and also obliged to fill out the demeaning Questionnaires ("Fragebogen"), while renouncing over and over again their "authoritarian personality." The high priests of the Frankfurt School, specialists in "laundering the German character," accomplished their work meticulously. (See Caspar Schrenck von Notzing; also my *Homo Americanus*.) In the decades to come German politicians had to prove that they could perform their liberal democratic tasks better than their American tutors. Given that all signs of nationalism, let alone racialism, had to be erased, the only form of patriotism allowed to Germans was "constitutional patriotism": "The German people had to adapt itself to the constitution, instead of adapting the constitution to the German people," writes the German legal scholar, Günther Maschke (*Das bewaffnete Wort* ("Die Verschwörung der Flak-

helfer") (Wien und Leipzig: Karolinger Verlag, 1997) p. 74; my emphasis).

The word 'German' has become synonymous with evil. German studies in the US academe have been thoroughly neglected; any mentioning of "German culture" is still reminiscent of the time span stretching from 1933 to 1945. Today, the Germans are a thoroughly neurotic people, a case of the victor's successful cultural (and genetic?) engineering — probably the most unique case in the history of mankind.

The peculiar hatred of German tormentors must be put into wider psychological perspective and possibly also described by an evolutionary psychologist. It was largely the subconscious knowledge of their low character in comparison to the Germans that tormentors of the German people acted in such a barbaric fashion.

The German people, as the synthesis of all European races and residing in the place where North and West meet South and East in Europe, are in many ways the most accomplished of all Indo-European peoples. Rising from the ashes of WWII, they have built the strongest, most productive economy in Europe. Germans have a special sense of space and order (*Ordnung and Ortung*), which other European peoples do not have to the same degree. There is a joke that even a German drug addict knows how to neatly dispose of his used needles.

In addition, the German language is the richest Indo-European language. It enables hundreds of thousands of neologisms and compound nouns; it is timeless and endless and ideal for philosophical speculation. Unlike the English language and even more so the highly contextual French lan-

guage (which is full of antonyms and homonyms), the German language is a straight-forward and a very "earthbound" language, having in addition a solid normative grammar.

Alas, unlike French, its major fault is that it does not give a speaker latitude for diplomatic weaselling.

The paradox of our postmodernity is that despite being the most demonized people on earth, Germans are the most welcome people anywhere. Unlike the French, the English, and let alone the Americans, who are resented, if not despised in foreign countries, German businessmen, tourists and even their politically correct elites, are welcome everywhere. From the Arabic casbahs to India's bazaars, barefooted street kids yell in great respect when they spot Germans: "Alemani! Alemani!" Officially, even Germany's former archenemies in Russia and Israel reserve to German diplomats a far more lavish treatment than they do to other foreign diplomats.

Subconsciously everybody knows that something terrible and unspeakable happened to Germans. But it's not deserving loud and open discourse — at least not for now.

To be continued.

Tom Sunic (www.tomsunic.info; <http://doctorsunic.netfirms.com/>) is

prof. dr. sc. Tomislav Sunić

an author, former political science professor in the USA, translator and former Croat diplomat. He is the author of *Homo americanus: Child of the Postmodern Age* (2007).

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, dr. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (21)

Marko Francišković,
HRVATSKA KNJIGA
OPSTANKA, ulomci

Vukovar je unutar hrvatske nacije jedan nedodirljivi uzor i ono nešto oko čega kod svakoga tko imalo nacionalno diše nema sporenja po pitanju vrijednosti. Čak i najgori neprijatelji Hrvatske (neprijatelji na razini međunarodne politike – ne računaju se velikosrbi iako i oni imaju određeni respekt prema Vukovaru kao mjestu na kojemu su neočekivano poraženi) priznaju Vukovar kao ono nešto što ne smiju dirati jer su svjesni da bi time samima sebi mogli poremetiti planiranu dekonstrukciju hrvatske države.

Zato niti nema nikakvih optužnica iz Haaga koje bi se odnosile na hrvatsku stranu u bitci za Vukovar, što opet pokazuje s kakvom visokom razinom studioznosti falsifikatori povijesti pristupaju u svojem djelovanju. Sve su se ostale vrijednosti hrvatskog oslobodilačkog rata napale i doslovce se izvrnule naopačke, ali Vukovar je ostao neokrnjen te, iako to sada nije neposredno vidljivo, opet je Vukovar ono mjesto koje uporno odoljeva neprijateljskim nasrtajima. Razlika je jedino u tome što se sada bitka vodi u virtualnom prostoru informacijskog ratovanja, a sud u Haagu je jedna od glavnih virtualnih postrojbi koje vrše agresiju na Hrvatsku. Slično kao što je to bila i nekadašnja oklopno-mehanizirana sila JNA koja je iz Beograda u koloni dugoj preko 100 kilometara bila ispraćena cvijećem, a dočekala je svoj krah u Vukovaru, tako i

snage virtualnog bojišta informacijskih vrijednota nemaju sposobnosti prodiranja u Vukovar kao krvlju utisnutu trajnu vrijednotu unutar hrvatske nacije. Štoviše, situacija u odnosu na '91. je izmjenjena u tom smislu da je sada na virtualnom ratištu situacija po Hrvatsku porazna jer je skoro cijela Hrvatska kapitulirala, ponajprije zbog djelovanja domaćih izdajnika, a Vukovar je taj koji je ostao jedina nepobijeđena vrednota rata za nezavisnost koju se nije uspjelo sabotirati usprkos svih pokušaja upravo preko tih domaćih prodanih duša.

Neka nitko ne sumnja da je bilo i najmanje mogućnosti razgradnje Vukovara kao vrednote u Hrvata to bi bilo i sprovedeno, ali budući da zbog doslovce svetog karaktera obrane Vukovara nije moguće iskonstruirati nešto što bi tu svetost osporilo, jedino što tim protuhrvatskim silama preostaje je guranje Vukovara u zaborav.

Tko se još sjeca Vukovara, Skabrnje, Nadina...?

Razoreni Vukovar

Marginalizacija Vukovara je jedino što im je moguće činiti i to predstavlja njihovu slabost budući da u stvarnom kao i u virtualnom ratovanju uvijek prevladava doktrina aktivnog djelovanja

gdje se mora neutralizirati svaka strateška otporna točka. Odnosno, te protuhrvatske sile nemaju sposobnost bilo čekanja, bilo statičnog konvencionalnog sučeljavanja tipa "čovjek na čovjeka" u kojemu dolazi do izražaja vrijednost čovjeka iznad vrijednosti tehnologije. Budući da na hrvatskom virtualnom ratištu Vukovar ipak predstavlja ono mjesto gdje ne mogu nastupiti onako kako to inače rade, to se Hrvatskoj pruža šansa na tom virtualnom ratištu iz Vukovara organizirati protunapad koji doslovce u stilu Oluje treba osloboditi ostatak okupiranog hrvatskog prostora. Također, sve ono što je do sada neprijatelju išlo u prilog zbog virtualnog karaktera borbe, jednom kada se krene u protunapad i kada se preuzme aktivno djelovanje koje je na virtualnom ratištu od presudnog značenja, sada ide u prilog Hrvatskoj. Upravo virtualnost sukoba omogućava ravnopravnost koja inače u konvencionalnom sukobu ne bi bila moguća. Naravno da se iz virtualnog polja sve poslije uzemljuje, tj. materijalizira se na polju realnih zbivanja. To i je svrha virtualnog djelovanja kroz koje se želi predodrediti životna stvarnost pa tako i ova koncepcija virtualnog ratovanja protiv Hrvatske ima za cilj podčiniti naciju i državu u skladu s posve konkretnim pripadajućim interesima.

Sada dolazimo do konačnog smisla predočene nužnosti pokretanja novoga nacionalnog pomirenja iz prostora Vukovara koji treba gledati prvenstveno kao na prostor neospornih nacionalnih vrijednosti.

NAŠ I NJIHOV PERKOVIĆ

Diana Majhen, Zagreb

U svojim već poznatim manirima najdvoičnije osobe u hrvatskoj politici, predsjednik Mesić se u protekla dva dana (pisano 5.10.2009. – op. ur.) pozabavio i haaškim suđenjima našim generalima i Markom Perkovićem Thompsonom. Gdje će Mesić, nego u hrvatske domoljube. Svoje, naravno, ne dira.

Dotaknuvši se topničkih dnevnika, Mesić je izjavio kako očekuje da se iste pronađu u Ministarstvu obrane. Istini za volju, ja doista vjerujem da je Mesić najupućenija osoba u pitanju svih dokumenata koja se tiču Domovinskog rata, a koje je Haag potraživao i još uvijek potražuje. Nadalje, Mesić je zaključio kako za one topničke dnevnike za koje se utvrdi da su uništeni treba otkriti tko ih je uništio i procesuirati ljude koji su uništavali državnu imovinu.

Sad, ja se pitam što bi trebali uraditi s ljudima koji istina, nisu uništavali državnu imovinu, nego su se potrudili da ju brže-bolje isporuče u svijet, kako bi čak i ono što bi u svakoj normalnoj državi ostala strogo čuvana državna tajna ugledalo svjetlo dana. Postoji li mogućnost da se takve osobe ikada procesuiraju, te da osim neminovnog epiteta izdajnika koji ih čeka u hrvatskoj povijesti odgovaraju i pred zakonom za svoja nedjela?

Slijedeće čega se Mesić dohvatio jesu naši odnosi sa Švicarskom, izgleda ga jako brine kako bi se isti mogli zategnuti. Pa je slijedom toga, uputio ministru Jandrokoviću neku vrstu prosvjeda radi diplomatske note upućene

Švicarskoj, vezano za Marka Perkovića Thompsona. Mesić je mišljenja kako se Hrvatska nipošto nije trebala zalagati za Thompsona, niti radi njega riskirati dobre donose sa Švicarskom.

No, zanimljivo kako Mesića dobri odnosi s Njemačkom uopće ne brinu, kao što ga ne brinu ni dokumenti koji bi se toj Njemačkoj trebali isporučiti, ali do dana današnjega nisu. Svi se u Hrvatskoj prave gluhi i nijemi na to što je Njemačka u više navrata zatražila dokumente vezane za suđenje udbaškom ubojici Krunoslavu Pratesu, koje se, naravno, nikaako nije odvijalo u Hrvatskoj, nego u Münchenu.

Zanimljivo da ovaj put Mesića nije obuzeo nekakav poriv da pokupi te dokumente i vlastoručno ih odnese u München. Ali je za shvatiti. Kada je Njemačka u pitanju, radi se o drugom Perkoviću, onom njegovom, a ne našem. Radi se o Josipu, a ne Marku, a kada je Josip Perković u pitanju, Mesića nigdje nije za čuti da se izjasni o tome što je njemačko pravosuđe za istog raspisalo tjeralicu i nagradu od

5.000 eura, tražeći ga baš radi udba-inih ubojstva hrvatskih emigranata.

Kada je Josip Perković u pitanju, Mesić ništa ne zna. I to je jedina izjava koju je dao u tom pitanju.

Mesić, koji inače ama baš sve zna kada se radi o Thompsonu, o Titu, Jasenovcu, Bleiburgu, privatizaciji, „Podravkinim“ kreditima, umjetnoj oplodnji, javnoj nabavi, korupciji, uvozu, izvozu i valjda i stonogama, odjednom ne zna apsolutno ništa kada je u pitanju Josip Perković, otac njegovog savjetnika. I nema ništa za izjaviti u tom pitanju, iako inače ima za izjaviti sve i svašta po svim mogućim pitanjima.

Znamo da naš zakon (za sada) brani izručivanje hrvatskih građana drugim državama, ali da Josipa Perkovića nitko ne ispituje, te da hrvatska država nije našla za shodno sama dignuti optužnicu protiv njega, to je već van pameti. Pa ne traži Perkovića Njemačka zato što se krivo parkirao, nego zbog sumnje da je sudjelovao u likvidacijama Hrvata. I nije jednom izjavila kako

www.bundeskriminalamt.de

Meistgesuchte Personen

Perković

Prezime:

PERKOVIĆ

Ime:

Josip

Datum rođenja:

17.05.1945

Mjesto rođenja:

Ličko Nevo Selo, općina Našice

Državljanstvo:

Hrvatska

je sa hrvatske strane u tom pitanju potpuni nedostatak suradnje, to isto nikoga nije briga.

No, o tome Perkoviću Mesić ne govori. Taj Perković Mesića ni najmanje ne muči, niti nalazi za shodno upoznati hrvatsku javnost sa svojim stavom po pitanju toga. Nema ni onog čuvenog Mesićevog „neka institucije rade svoj posao“ kada je njegov Perković u pitanju. Ali se zato dohvatio onog drugog, našeg.

Marko Perković Thompson nije neki udbaški ubojica, nego hrvatski domoljub. On nije sudjelovao

u likvidacijama Hrvata, nego je kao dragovoljac sudjelovao u obrani Hrvatske u Domovinskom ratu. Marko Perković Thompson nije izdavao zapovjedi slijedom kojih su se Hrvati ubijali, nego je spašavao hrvatske živote. I njemu može zabraniti ulazak u zemlju jedna Švicarska, koja je o njegovim pjesmama vjerojatno „istinito“ informirana baš od strane onih koji se i danas nekažnjeno kreću Hrvatskom, nakon svih zlodjela koja su počinili u komunističkoj Jugoslaviji. Ali za njim svakako nije raspisana tjeratica uz ponuđenu nagradu radi sumnje

za umiješanost u ubojstva koja je UDBA počinila.

Mesiću, uhvatio si se krivog Perkovića. Ostavi ti nama na miru ovog našeg, kojemu je Hrvatska i Hrvati u srcu i koji pjeva o Bogu, ljubavi i Domovini. I pozabavi se onim drugim, kojeg traži njemačko pravosuđe. Pa nije vrag da te odnosi sa Švicarskom tako brinu, a za odnose sa Njemačkom ni malo ne mariš?

A ako ti nećeš, ima nas dosta koji ćemo se potruditi da to nikada ne padne u zaborav, bili njihovi sinovi predsjednikovi savjetnici ili ne.

NA POLA PUTA

Jure Prpić, Zagreb

Povodom posjete Staroj Gradiški, Jasenovcu i Petrinji, uzoriti kardinal i nadbiskup Josip Bozanić s cjelokupnim svećenstvom Zagrebačke Nadbiskupije odao je poklonstvo svim žrtvama koje su stradale u ustaškim logorima. S obzirom na takvu plemenitu gestu ne znam što to pogađa, kao i sam čin, Slavka Goldsteina? U svojoj izjavi Slavko Goldstein napominje da je uzoriti kardinal načinio samo pola puta kajanja. Stoga poštovanim gospodinu-drugu Goldsteinu preporučio bih da preuzme i drugu pobvicu toga puta te da se i on pokloni svim žrtvama komunističkog sustava. Žrtva je žrtva, ma iz kojeg sustava buka, na kojoj je izvršen zločin.

Kao dijete, sjećam se, kako je žena židovske nacionalnosti plačući molila ustašu na Zavrtnici broj 9b i davala je vjenčani prsten da odnese paketić hrane suprugu, koji je bio zatočen u sabirnom logoru u navedenoj ulici. Do sada na spomen svih tim ljudima iako to skladište još postoji, niste se

udostojili postaviti spomen ploču na sve te žrtve koje su odpremljene u logore smrti. Možda Vi tako odajete špčast žrtvama?

Isto tako sjećam se 1945. godine, kada su hrvatske oružane snage zatočene u sabirnom logoru "Kanal", njihove su supruge isto tako davale pakete s hranom, ali su partizani to normalno davanje hrane sprječavali, tako da su one preko otvorenog kolektora otpadnih vode morale po zagađenom mulju gaziti da bi svojim sinovima i muževima prebacile preko plotu koju šnitu kruha. Zar nisu žrtve jednake? Nije mi jasno zašto se one i dalje zanemaruju.

Koji je točan broj žrtava u Jasenovcu? Prema Statističkom uredu Republike Hrvatske iz 1964. godine utvrđeno je poimenično da je u Jasenovcu popisano 59.188

Poljska: Europske vođe u Gdanjsku na obilježavanju sedamdesete obljetnice od početka Drugog svjetskog rata

žrtava. A vi tvđite da je ubijeno oko 700.000 ljudi. Što je istina?

Kako to da samo nabrajate žrtve iz Jasenovca? Stoga slobodno pitam: Vršite li možda segregaciju čak i unutar židovskog naroda? Ponavljam, kako to da do sada niste pisali koliko je ljudi pobijeno na Banjici, u Glavnjači, Starom sajmištu, Smederevu i u Crvenom Krstu u Nišu? Zar i to nisu bili Židovi? Ili su neka manje vrijedna rasa one koje zovu Jevreji?

Zanimljivo je s Vaše strane da ste kao jedan od suradnika u snimanju filma "Operacija Stadion", a ništa ne poduzimate da se na Hrvatskoj Radio Televiziji prikaže taj film. Možda se sramite svoga djela? Ili ste morali prihvatiti zabranu njegovog prikazivanja?

Možda bi Vam bilo draže prikazivati promičbeni filmski materijal s izložbe koja je bila postavljena u Beogradu davne 1941. godine. pod naslovom: "Antimasonska izložba"? Još i danas u filatelističkim klubovima kolaju poštanske marke tiskane prigodom otvorenja te izložbe. Zašto ne bi i na tu temu nešto napisali, da ne ostanete samo na pola puta.

Nudim Vam da drugu polovicu puta obidete zajedno s predsjednikom SDPa drugom Zoranom Milanovićem te da odate počast žrtvama u Bleiburgu, Teznom, Jazovci i drugim stratštima nevinih žrtava. stradalnicima komunističkog sustava. Zašto ne biste mogli prihvatiti taj prijedlog? Vjerojatno radi ukora Vaših prijatelja iz inozemstva. Zanima me na koji način ste primili taj ukor? Možda na staroj gramafonskoj ploči "Edison Bell" na kojoj je naljepnica navedene kompanije: "Slušaj glas svoga gospodara"? Vjerujem da su i to Vaši prijatelji poručili, pa ih ne želite izgubiti.

Međutim, u Zagrebu kruži uzrečica koja glasi: "Za tramvajem i ženama nemoj nikada ne treba trčati, jer jedan tramvaj prođe, a drugi dođe". Ta uzrečicu može se odnositi i na prijatelje. Ukoliko si pošteni čovjek uvijek ćeš imati prijatelja.

Odnosno, sjetite se i druge uzrečice: "Poštuj iskrenog neprijatelja a čuvaj se neiskrenog prijatelja". Posebno s obzirom, kako se danas ponašaju prijatelji.

Zato se moram upitat, kupujete li Vi rijatelje za svoje ambicije? Jesu li su to možda članovi "Slobodnih zidara", odnosno Masonske lože u Hrvatskoj? Da ili ne? S obzirom da Vi gospodine Slavko Goldstein želite istinu tako je i ja želim. Istinit odgovor na to pitanje. Stoga mi ne bute, nadam se, zamjerili.

Suočavam Vašu tugu i bol u kojoj ste izgubili brata i oca te ostale članove obitelji od nacističke odnosno ustaške idologije, ali također su i ljudi iz moje obitelji stradali, ali od komunističke ideologije.

Usprkost svemu tome ne gledamo s mržnjom prema tim ljudima koji su nanijeli toliko zla, gledamo na njih iz samilosti, jer su bili jedinke u tom sustavu, kako u ustaškom, tako i u komunističkom. Kod Židova vrijedi izvadak iz Tore (Sveto pismo Starog Zavjeta): "Oko za oko, zub za zub". Međutim, kod nas kršćana postoji geslo: "Ljubite svoje neprijatelje; činite dobro onima koji mrze na vas; blagoslivljajte one koji vas proklinju; molite se za one koji vam krivo čine". (Evangelje po Luki 6, 27-28). Stoga si ne dopustite da Vam se bol i tuga pretvore u mržnju prema svojim neprijateljima, nego u milosrđe odnosno u dobra djela za sve ljude kojima je potrebna materijana i duhovna pomoć.

Uostalom, kod nas narod pokojnike zakapa u zemlju, a ne u srca. To se najbolje vidi u odnosima između Njemačke i Francuske. Koliko su te zemlje u povijesti vodile ratove, a danas su okosnice okupljanja jedinstvene Europe. Zanima me kada će se graditi sinagoga u Zagrebu u Praškoj ulici? Možda bi u toj gradnji mogao novčano pomoći g. Ephraim Zuroff upravitelj Centra Simon Wiesenthal koji okuplja 400.000 članova diljem svijeta. Jer tako

velikom skupu nije teško sakupiti novčani prilog za izgradnju sinagoge u Zagrebu. Jedostavnije je sakupiti novac unutar svoje skupine, nego prosići milostinju u Kanadi kod gospodina Kikoća (Zakulisne igre Slavka Goldsteina-"Slobodna Dalmacija", 22.5.2000. godine).

Također, na izjave Vice Vukojevića da su Židovi upravljali s logorom Jasenovac, mene to zanima, a ustaše su davale samo osiguranje. Gdje je tu istina, a gdje je neistina? S obzirom na činjenice iz Drugog svjetskog rata, odnosno na holokaust židovskog naroda u Varšavskom getu, postajala je suradnja između Židovske općine Varšave i njemačkih vlasti u pogledu odpreme Židova u logore smrti. Vjerujem da nam Vi kao i Vaš sin, koji izučava povijest, možete najbolje rastumačiti? Mogu li Vas zamoliti da me obavijestite tko je Ephraim Zuroff i koja je funkcija Centra "Simon Wiesenthal" u Hrvatskoj? Koliko mi je poznato rat je završio 1945. godine i s time sve patnje židovskog naroda u Euvropi. Stoga se slobodno pitam koja je funkcija toga Centra kada su prošle 64 godina od toga egzodusa?

Stoga su Njemačkoj iz Amerike poslali poznatog nacističkog zločinca: Ukrajinca Ivana-Johana Demanjka pod nazivim "Ivan Grozni", starca od 88 godina. U Hrvatskoj su komunistički zločinci zaštićeni kao lički medvjedi, ali to je zasluga sadašnjeg Predsjednika Republike. Zločin nikada ne zastarjeva, pa i ovaj.

Koliko mi je poznato kod nas nema nacističkih zločinaca prema Židovima, stoga kako hrvatski narod kaže: "Nezaposleni pop i jariće krsti". Ako već nemate posla, možda uz podršku 400.000 svojih simpatizera iskazujete mržnju

prema ljudima koji ne misle kao Vi nego nešto drugačije gledaju na svijet.

Poštovani gospodine ili družo Slavko Goalstein, Vaši prijatelji iz Srbije, gospoda statističari: Vladimir Žerjavić i Bogoljub Kovačević utvrdili su brojku da je u "Jasenovcu" pobijeno 70.000 ljudi. Međutim, u trećem dnevniku Radio televizije Srbije od 18-19.9. 2009. godine, prilikom komercije žrtvama nacističkim i Nedićevih postrojbi iskazana je brojka od 80.000 nevinih ljudi. U daljnjem tekstu je navedeno da je Banjica drugi logor iza Jasenovca. Kakva je to računica, to sami procijenite. Možda se želi poput kukavice sni-

jeti jaje u drugo gnjezdo. Ta tako i Hrvatima nastoji se pridodati poslije 64 godine još žrtava kako bi se moglo što bolje pluvati po Hrvatima.

Molim Vas da mi razjasnite što je to Društvo hrvatsko-židovskog prijateljstva "Ben Izrael" kojemu ste Vi predsjednik? Znam da svoje prostorije imate u Dugoj ulici odnosno u ulici Pavla Radića. Na internetu nisam mogao naći adresu spomenutog društva. U tom slučaju moram se poslužiti Hrvatskim uljudbenim pokretom, odnosno uz dopuštenje dr. sc. Tomislava Drugana da Vam prenese ovaj članak.

S obzirom da je Hrvatska demokratska zemlja, kao i katolička crkva, koja se ne miješa u način odavanja počasti žrtvama raznih totalističkih režima, stoga se ne trebate ni Vi miješati u to. U ostalom kako naš narod govori: "Ne češi se tamo gdje te ne svrbi". Molim Vas lijepo da mi ovim putem objasnite zašto je 40 nevinih ljudi pobijeno kada ste Vi bili komadant u Banovini. Nadam se da ćete u svojstvu finog i uljudnog druga-gospodina, koji voli istinu, odgovoriti stoga vas pozdravljam s lijepim židovskim pozdravom:

ŠALOM.

OPASNOST OD NOVIH OBLIKA TOTALITARIZMA (2)

Davor Dijanović, politički zatvorenik – odabrao **Šime Tolić**, Stuttgart

Tu i takvu opasnost moguće je uvidjeti i u današnjoj egalitarnoj demokraciji. Natruhe takvog prikivenog totalitarizma, koji slobodno možemo nazvati totalitarizmom medija i potrošačkim totalitarizmom - paradigmatički vrlo dobro oslikava posvemašnja centralizacija i monopolizacija medija od strane velikih korporacija koje praktički imaju moć manipulacije nad cijelim svijetom kao "globalnim selom". Da bismo demonstrirali dokle je proces centralizacije i okrupnjavanja medija došao, dovoljno je napomenuti da šest međusobno usko povezanih medijskih konglomerata danas nadzire gotovu cijelu svjetsku medijsku strukturu. Riječ je o medijskome monopolu karakterističnom upravo za totalitarne sustave. A da ni zapadne demokracije nisu imune na manipulaciju građanima i njihovim slobodama, primijetio je još sredi-

nom dvadesetoga stoljeća George Orwell u svom poznatom romanu "1984". Tomu treba nadodati da je vrlo cijenjena njemačko-židovska politička teoretičarka Hannah Arendt još prije nekoliko desetljeća primijetila da totalitarizam nije moguć ukoliko cijeli komunistički informacijski sustav nije u rukama jedne interesne grupacije. A velike multinacionalne kompanije, poznato je, danas posjeduju atribute moći koje su prije imale države-nacije. One ne samo da nadziru komunikacijske i informacijske sustave, već i pravne institucije, obavještajne sustave i baze podataka.

Nesumnjivo je, dakle, da je današnji globalni kapitalizam gotovo u potpunosti obezvrijedio ulogu dr-

"C moljac" (Orthosia gothica)

žava-nacija, na čije mjesto stupaju velike multinacionalne kompanije i svjetska financijska oligarhija. Tu je notornost, u svojoj poznatoj knjizi "Biti digitalan", još 1995. naznačio poznati informatički znanstvenik s MIT-a Nicholas Negroponte, riječima: "Slično kao što kuglica protiv moljca prelazi neposredno iz krutog u plinovito

stanje, očekujem da će nacionalna država ishlapati. Nema sumnje, uloga nacionalne države dramatično će se promijeniti i za nacionalizam ne će ostati više prostora nego što ga ima za ospice".

I komunizam i nacional-socijalizam težili su radikalnoj promjeni društva; zapravo su cijelu društvenu stvarnost željeli svesti na jedinstvo. Može se reći da su težili stvaranju jednog uniformiranog modela "idealnog čovjeka" - "savšenog arijevca" ili "savšenog proletera". Pritom se je protivnike takvoga sustava, one koji su stajali na putu stvaranja toga "idealnog čovjeka", doslovce iskorjenjivalo. Nemoguće se je oteti dojmu kako i današnja globalizacija, koja se odvija na političkom, ekonomskom i kulturološkom planu, teži tomu da cijeli planet pretvori u jedno veliko homogeno tržište, u kojem će također postojati jedan uniformni tip čovjeka, čovjeka koji će usvojiti mentalne strukture homo-economicusa. To je tip čovjeka kojeg zanima isključivo novac, profit, interes, moć, slava, seks, osobno zadovoljstvo; jednom riječju: materija.

Riječ je o produktu utilitarističke antropologije i etike koja naučava da je u bilo kojem društvenom djelovanju čovjek vođen isključivo svojom osobnom korišću ili, pak, korišću društvene zajednice, što implicira kako je jedini smisao ljudskoga života stjecanje profita i koristi. Pretpostavka za stvaranje takvog novog homogenog društva i tzv. Novog svjetskog poretka reduciranje je raznolikosti različitih kultura, naroda, sustava vrijednosti i načina života. Promiču se i nameću se nove ideje, nova mišljenja, nova vjerovanja, nove vrijednosti; sve to uz tendenciju da postanu zajedničke cijelomu globaliziranom svijetu. S pravom možemo kazati kako smo svjedoci fenomena totalne inverzije vrijed-

nota, gdje se sve dojučerašnje vrijednosti na kojima je bio izgrađen kršćanski Zapad proglašavaju nazadnim i retrogradnim, a umjesto njih promiču se nove ideje militantnog individualizma, hedonizma, kozmopolitizma i ateističkog humanizma. Takvi procesi neumitno odgovaraju određenim političko-ekonomskim grupacijama, koje u globaliziranome svijetu vide priliku za nova megalomanska bogaćenja, no u svojoj biti one sadrže latentnu kulturocidnu narav i totalitarne tendencije.

Protivnici tog procesa, istina, ne će biti ubijeni niti zatvoreni, ali su zato posve medijski marginalizirani, šikanirani ili ušutkani. Metode obračunavanja s protivnicima i neistomišljenicima utoliko su postale znatno suptilnije i efikasnije.

Poznati engleski književnik Aldous Huxley davno je napisao da bi uistinu totalitarna država bila ona "u kojoj svemoćni političari i njihove vojske menadžera kontroliraju stanovnike pretvorene u robove, koje ne treba ni na što prisiljavati, jer vole svoj sluganski položaj". Današnja bigbraderizacija, estradizacija, shoppingizacija i sportski događaji vrlo su uspješne spinmetode koje ljudima skreću pozornost s puno bitnijih društvenih i političkih problema. Mali broj mladih ljudi danas će čitati jednoga Matoša, Kranjčevića ili Ujevića, ali zato ne će propustiti niti jednu epizodu Farme, Big Brothera ili utakmicu lige prvaka. Drugim riječima, mladima se umjesto ideala nude idoli. A onaj tko ne čita, teško da je sposoban razumjeti politička, društvena i međunarodna kretanja. Zamjena knjige televizijom i gledanjem besmislenih "tv showova" u čovjeku ubija volju za razmišljanjem, a marionetama bez volje svakako je lakše upravljati nego izgrađenim osobnostima. Čovjek koji ne čita, taj i ne razmišlja, a onaj tko ne razmišlja, obič-

na je figura kojom je vrlo lako manipulirati. Time dolazimo do upravo onog tipa čovjeka kojeg spominje Huxley, čovjeka koji se miri sa svojim ropskim položajem; čovjeka koji zapravo nije niti svjestan svojih ropskih okova. To je čovjek koji se miri zadovoljavanjem svojih isključivo materijalnih potreba, koji gleda isključivo na svoj osobni probitak, dok u potpunosti zanemaruje svoju duhovnu dimenziju. No čovjek je po svojoj prirodi ne samo fizičko, već i duhovno biće. Zanemarivanjem svoje duhovne komponente čovjek se u biti dehumanizira. A totalitarizmi upravo teže ne samo prisvajanju čovjekovog tijela, već i prisvajanju čovjekove duše.

Prednost je današnjeg sustava sto, za razliku od komunizma i nacizma, ne rabi fizičku represiju, pa je zato vrlo teško prepoznati političkog protivnika. Tu je i velika uloga medija koji, u službi i po napatku velikih svjetskih korporacija, manipuliraju javnošću i stvaraju jedan pseudostvarni digitalni svijet u kojemu pojedinac gubi svoj identitet te se ravna prema mjerilima koja nameću masovni mediji. Malo je onih koji kritički preispituju informacije ponuđene u medijima, a više onih konformista koji ih uzimaju zdravo za gotovo. Rješenje za izlazak iz takve imaginarne stvarnosti i duboke moralne, političke i kulturne krize u koju je zapao cijeli zapadni svijet, jest promicanje čitanja (poglavito među mladima), razvijanje osjećaja za kritiku informacija koje nude masovni mediji, poticanje kulturnoga i intelektualnog rada usmjerenog na izobrazbu i stvaranje samosvjesnih i kritičnih osobnosti. U protivnom nas čeka sudbina i položaj onoga što je Chomsky definirao kao "zbunjeno stado pasivnih promatrača", a to upravo jest - novi totalitarizam.

ROI U GOSTIMA KOD PERE

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Šećući Cvjetnim placem sretnem ja prekjučer gazdinog prijatelja Peru. Obraduje se Pero meni i veli kako obavezno pročitati svaki moj članak u Glasniku Hrvatske uljudbe, te me pozove u subotu ujutro k sebi na čašicu razgovora. Veli Pero – Bit će Ti ono naše staro društvo ne moš omanut, a znaš kaj uz čašicu rakije ide. Znam Vam ja tog Peru dobro, on je u

mirovini već par godina, ima lijepu kućicu u Mlinovima, a peče bogme i dobar roštilj. Uz kućicu mu teče potočić u kojem se mogu i osvježiti. Tu se uvijek nađe dobra škvadra, a ima Pero i lijepog zlatnog retrivera Bonga koji je uvijek za igru i zafrkanciju, pa sam s

velikim zadovoljstvom prihvatio poziv. Ionako u ponedjeljak letim u onu sumornu Moskvu i tko zna kaj me pak tamo čeka, pa je dobro to malo slobodnog vremena provesti u dobrom i prijatnom društvu.

Skupilo se u subotu zgodno društvanje svi oko sedamdeset ljeta, ali čili i vrb živahni, orni za dobru

domaću riječ, a znam ja i pokoja pjesmica ne bu tu usfalila. Poznato je međutim, da penzionerčići nemreju bez politike, sve po onom dva Hrvata - tri stranke, svaki Vam ima svoje mišljenje, a neki v rezervi drže i tuđe. Da bi pas reč rekel.

I čim sam stigel, čujem ja padaju prijedlozi za osnivanje nove penzionerske stranke. A taman sam si mislil, kak je tih stranki preko svake mjere. Još penzionerska, pre-mišljam si ja, pa kak ove kaj su na papiru ko aktivne zglediju sve kakti penzionerske ja tu nemrem videti nikakvog prostora za neku novu. No sveeno, načulim ja uši i

otarasim se Bonga da se mogu čim bolje koncentrirati i po potrebi uključiti u raspravu. Ionak bum moral svom gazdi sve kaj smatram za važno prenesti. Rasprava se bormeč fest rasplamsala, bilo je tu svakaj rečeno, pab je i uvredljivih riječi, ali u jednom su se svi složili, da

ovi sadašnji predstavnici penzionera niš ne valjaju i da uglavnom brinu za svoj status i bore se za dobivanje saborske mirovine ili još kakve male crkavice u vidu honorara za učesće u komisijama i nadzornim odborima. Prema tome vrijeme je da se i penzioneri pokrenu. Ak treba sa štapima i v

invalidskim kolicima, ali idemo, veli Ibra.

Sad ili nikad veliju Francek i Štefek. Mislim si onak ja, ak je tak onda je lahko - to znači, nikad. I upletem se ja v diskusiju i velim – Em nemate love pa nikoga nemrete potplatiti, em nemate moć da onima gore osigurate neku dobru apanažu, niste interesantni stranom kapitalu jer mu ne možete pomoći da se dočepa kakve masne kosti, niste jedinstveni jer vas svaka stranka navlači kad treba glasove u svoj tor. Kak bute nekaj postigli. A vidite kakva Vam je situacija u nas.

Slovinci nam pak nekaj mutiju oko koridora u Piranskom zaljevu, a Jaca im izgleda pak popušta.

Nikak da batalimo te neumjesne prigovore, odrekemo se nekakvog ZERP-a i proglasimo svoj gospodarski pojas u skladu s međunarodnim propisima.

A kaj velite s zabranom Thompsonu za ulazak u Švicarsku. To mi zgledi tek kao početak. Slijedi zabrana u zemlje Evropske unije i onda **buju tražili da ga izbaci-mo i iz Hrvatske**. A Thompson Vam je samo pokusni kunić, za njim peju i si ostali veli Ibra. Sećate se Vi kak je onaj Bandić povedal, da ne trebaju oni kaj nemaju love živjeti na Gornjem gradu, nek idu na selo gdje je život jeftiniji. Tak Ti buju i ovi iz Evrope z nama, **malo po malo nas buju iselili s otoka i obale**, a onda i iz centralnih gradova veli Štefa.

I pita na to Francek Peru – Je li Ti Pero znaš zakaj Slovinci, pa i ta Evropska unija žele da Hrvati na čelu imaju premijerku, a ne premijera.

Misli Pero, misli i veli – ne znam.

©2009 SINIŠA PETROVIĆ / WWW.KARIKATURC.NET

E moj Pero veli njemu Francek, pa je bar v našem selu poznato, da **ženski-nje lakše skidaju gaće od muških.**

Znaš, veli Pero kad malo bolje promislim mislim da imaš prav, da je to pravi moto.

A kaj velite o dekriminalizaciji lakih droga, pitam ja. Kaj nam pak to treba veli Štefa.

Štefa, Štefa, veli mu na to Francek, Ti nikak da zbrojiš dva i dva, pa to im je potrebno da lakše zbereju onaj svoj harač kad je rulja pod drogom lakše je z njom vladati..

A kak onda zibrati novog predsjednika. Pa ni jen penzioner se ni kandidiral veli Ibra.

Niš, niš veli Francek trebamo se boriti za našeg Gotovinu. Kad bar nemamo gotovine v žepe, da ga bar imamo na čelu države. Je to si prav rekel veli Pero. Tak se bumo pokrenuli.

Za DOM I DOMOVINU - za Antu Gotovinu. I tak se ta diskusija završila.

Da moram gazdi svakak prenesti, da su još su na kraju zaključili, da mog gazdu predložiju za predsjednika svoje nove stranke. Ak on prihvati možda bi i moglo bit nekaj s toga.

Fantje kar naprej. Nek se zna.

I tak, dok smo se mi fest dobro zljajali, bil je i taj vražji roštijl gotov. I pri- mimo se mi na koncu pravog posla.

Av, av, av do slijedećeg druženja

Uvijek Vaš ROI

BRIDŽ - ŠPORT, IGRA ILI NEŠTO TREĆE?

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

U srijedu, dne 7. listopada 2009., u prostorijama Družbe "BRAĆA HRVATSKOG ZMAJA", Zagreb, Kamenita vrata 7, bilo je predstavlanje knjige Vladimira Biondića:

BRIDŽ – ŠPORT, IGRA ILI NEŠTO TREĆE?

Knjigu su predstavili hrvatski društveni uglednici dr. sc. Dragutin Pavličević, Janko Bučar, Mladen Ivezić i sam autor.

U predavljanju knjige nastupio je ansambl "Paradge" s nekoliko renesansnih skladbi.

Vladimir Biondić s prijateljicom

BRANE I ZABRANE

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Mnogo toga su tuđe i otuđene vlasti zabranjivale u javnosti, na javnoj sceni pa i u privatnom životu ljudi koji su znali u sebi sličnima probuditi zadrijemali životni zanos i oživotvoriti nadu.

Duga bi bila lista zabrana djela neumanjivih ljudi od najstarijih vremena evo - do naših dana. U starom Egiptu zabranjen je prvi Ahenatonov poganski monoteizam i porušen je do temelja i grad Amarna te skoro **svi trago-vi faraonove briljantne kulture.**

Slobodna ljudska savjest slavi život, ljudska glupost ga suzbija ili ubija.

U samoj Grčkoj teško su stradali najumniji ljudi antičke misaonosti: Sokrat je otrovan, Platon je prodan kao rob, a Aristotel je bio sasječen noževima na Eubeji.

Navedimo još i Galilejev geocentrizam, totalnu izolaciju Tolstoja u ruskom društvu, te posebno i osobito Baudelaireovu zbirku pjesama 'Les fleurs du mal' (cvjetovi zla), francuska himna 'Allons enfants', itd, itd.

U Hrvatskoj je bilo zabranjivano sve što se je izdizalo iz prosjeka servilnih 'servus bacsi' - slugu pokornih raznim krunjenim luđacima i ostalim barabama.

Najekspeditivniji je bio JBT: dovoljno je ovih dana pratiti iskapanje iskasapljenih 'posmrtnih ostataka' mučenika na otočiću

Daksa kod Dubrovnika; a naš narodni Dr Andrias Hebrang ne zna ni gdje mu je zakopan njegov mučeni i pod mukama umoreni otac.

Sve do nedavno bilo je zabranjeno uopće i usmeno govoriti o Bleiburgu, Dravogradu, Križnom putu pa i o Gobm otoku. Prema velikom srbijanskom kaponji, Peri Simiću, i Vojvođanskom ministru Milu Boškoviću, Titova administracija je od velikih zapadnih demokracija **tražila zabranu objavljivanja radova opone-nata i političkih emigranata.**

povjednika Titove amije koja je rušila naše gradove i sve činila da zabrani i nezavisnu hrvatsku državu. **Ovaj krampus je otišao na Kubu da odatle izdiktira lekciju zemljama NATO Saveza** o tome - kako trebaju rehabilitirati Che Guevarru i sve subverzivne ratove po svijetu, da bi bili i oni Stipe(fuyants), poput njega.

U Angoli i danas djeca skaču na bezbroj nagaznih mina koje su Castrovi guerillerosi tamo postavili kao 'bratsku pomoć' narodu Angole...

O tome šta su proživjeli mučenici po Titovim tamnicama **i danas je u samoodređenoj Hrvatskoj zabranjeno objaviti uspomene i voditi rasprave na javnoj sceni.**

Sve je bio predmišljeno a to se je već prije dvadeset godina moralo i ostvariti, osobito uoči prvih slobodnih izbora, da se na vrijeme sazna i u narodu proširi istina o toke: tko je, kad i gdje podnio najteže muke i žrtve da bi se stvorili uvjeti za Referendum o samoodređenju hrvatske nacije dne 19.05.1991.

Samozvani 'politički leaderi' su **tražili od naroda da ne glasa za nezavisnost** a narod je glasao za svoju nezavisnu državu. O tom političkom porazu ti 'leaderi' ni danas službeno ni ne govore, a kamo li da se taj ključni

datum u našoj sveukupnoj povijesti proslavlja, kako se to radi u svim drugim samoodređenim državama po Europi!

U Hrvatskoj je zabranjeno na elektronskim medijima govoriti o tome šta je narod htio i šta narod i sad traži - očekujući od branite-

Akademik Mirko Vidović

Tražene su zabrane djelovanja onih koji brane slobodu savjesti i od tih zabrana načelno su nas oslobodili naši branitelji - dok i njima nije zabranjeno da se 'miješaju u politiku' direktnog Titova nasljednika i vrhovnog za-

lja da uklone s našeg puta u budućnost balvane, brane i te zabrane vladavine ljudske gluposti.

Zanimljivo je kako se vrednuju službeni stavovi o tome šta treba zabraniti a šta zaštititi i ne samo na domovinskom tlu: Dok nje-mačko pravosuđe **traži službeno izručenje udbaških kaponja Perkovića i Manolića** zbog organiziranja ubojstava hrvatskih političkih emigranata, posebno Stjepana Đurekovića (čiji romani ni danas u Hrvatskoj ne mogu ugledati svjetlo dana), dotle Pantovčak i HDZ administracija gone branitelja Marka Perkovića kao vrug svoju sjenu pa i u stranim zemljama pa i onih s velikim ugledom zbog zaš-

tite ljudskih prava i obrane ljudskih sloboda, da se mogu slobodno obratiti onima koji ih žele čuti - zao duh iz krnjatka monstruoznog 'titolanda' kao kuga se širi Europom...

U Baudelaireovoj pjesmarici 'Cvjetovi zla' postoji 'Oda Sotoni' i **nikad je nitko nije izbacivao iz ukupnosti pjesmarice**, naprotiv ona se uzima kao dokaz da je:

SLOBODA MIŠLJENJA JEDNAKA I KAD VELIČA ČISTOĆU VJERE (FRANJO ASIŠKI) I KAD HVALI PAKLENE UTVARE KOJI STVARAJU MRAK U LJUDSKIM DUŠAMA I VELIKU NESREĆU MEĐU NJIMA.

N.B. Zanimljivo je da nije bila zabranjivana i 'Himna sotoni' talijanskog pjesnika Giacoma Leopardija...

Ljudima zdrava razuma nije lako raspoznati u čemu je sloboda govora i put istine, a u čemu se obistinjuje laž kao sadržaj volje zloduha.

Sloboda se ne mjeri brojem objavljenih naslova, nego li brojem zabranjenih djela ljudskog umotvora i ljudskog rukotvora.

Djela Božijeg stvora...

PRESUDA ČELNIKU UDRUGE ŠTIT

Stojković oslobođen svih optužbi

Bjelovarski list, 28. rujna 2009.

Općinski sud proteklog je tjedna odbacio optužbe protiv Branka Stojkovića kojeg je bjelovarsko Općinsko državno odvjetništvo sumnjicalo za kazneno djelo protiv službene dužnosti - zloupotrebe položaja i ovlasti, te za kazneno djelo protiv sigurnosti platnog prometa i poslovanja - povredu obveza vođenja trgovačkih i poslovnih knjiga. Stojkovića se teretilo da je u vremenu od 13. travnja 2005. do 8. siječnja 2007. godine u Bjelovaru, kao predsjednik Udruge Štit Bjelovar, u namjeri pribavljanja nepripadne materijalne dobiti sa žiro-računa Udruge Štit u više navrata putem gotovinskog čeka i korištenja elektronske kartice podizao novčane iznose koje nije u cijelosti utrošio za potrebe djelatnosti Udruge Štit, već je dio zadržao

Branko Stojković (s crnim šeširom) na Drugom okupljanju domovinskih i državotvornih Hrvata

za sebe, pribavivši si time nepripadnu materijalnu dobit u iznosu od 2.706 kuna.

Stojković je osumnjičen i da je u vremenu od 1. siječnja 2005. godine do 12. srpnja 2007. godine u Bjelovaru, kao predsjednik Udruge Štit, propustio voditi dnevnik, glavnu knjigu, knjigu inventara, knjigu materijala i knjigu izlaznih i ulaznih računa

Udruge Štit. Tijekom glavne rasprave Sandra Knok - Čanić, zamjenica Općinskog državnog odvjetnika iz Bjelovara, izjavila je kako odustaje od daljnjeg kaznenog progona Branka Stojkovića jer nema dovoljno dokaza da je okrivljenik počinio ta kaznena djela, pa je i sud donio oslobađajuću presudu.

MESIĆ JE NA PANTOVČAKU OKUPIO OKO SEBE SAV OTPAD, SAMO NE HRVATE!

Branko Stojković, Bjelovar

Stjepan Mesić je došao na čudnu ideju da odlikuje najviše komunističke dužnosnike, između ostalog predstavnike Centralnog komiteta i Socijalističkog Sabora Hrvatske: **Dušana Bilandžića** i **Anđelka Runjića**. Mesić je dao čak i tri posmrtna odlikovanja Samo dan prije nego što je Hrvatska trebala da proslavi svoju 18. obljetnicu, tj. rođendan Dan neovisnosti, od kada je izašla iz SFRJ-Jugoslavije, a bilo je to to 8. listopada 1991. godine, tada je tim činom trebala odlučno i hrabro krenuti putem slobode i demokracije. Mesić je u srijedu 7. listopada 2009. odlikovao sedam najviših komunističkih dužnosnika, od kojih su još uvijek četiri živa.

Tim činom Stjepan Mesić (mistifikatorski) predsjednik Republike Hrvatske, zabio je (ponovo) nož u leđa državi koju (tobože) predstavlja. Mesić se inati Hrvatima, a očito je, da mnogi Hrvati ne vide istinu, jer izgleda, da su mentalno i bolesno slijepi... Mesić i njegova manjina - oko njega (ne) vole Hrvatsku, jer svojim zlima i

trulim manirima, hrvatsku javnost izruguju i truju. Ovome nije potreban komentar, izuzev što se može reći da je Stjepan Mesić 8. listopada 1991. godine (prije osamnaest godina) vršio dužnost Predsjednika SFRJ-a i Vrhovnog komandanta, vojske, koja je ubijala, rušila, palila i žarila po Hrvatskoj. Veleizdajnik Mesić sada je glavna faca na čelu Hrvata.

Sve (to) što Stjepan Mesić i danas radi je teška manipulacija s Hrvatskim narodom. Kraj svega toga on se suviše bavi i s marginalnim stvarima i temama... Mesić nema drugog posla, iako je hrvatsko gospodarstvo propalo i mnogi ljudi ne rade. Iz priloženog se vidi što mi Hrvati danas proslavljamo. Muslim da se je HDZ lijepo nakrao od hrvatskog naroda. To je bila ta obećana demokracija. Lijepa i naša ispaćena Hrvatska slavi svoj 18. rođendan punoljetnosti i zrelosti. No, još uvijek nas Hrvate Mesićev UDB-aški režim istrjebljiva i uništava. Taj bolesni šizofrenik i kleptomani, ne libi se i nema straha za ono što radi. Predsjedniku nije bitno da se otvori koje hrvatsko poduzeće, gdje bi se uposlili silni nezaposleni ljudi.

Kako bi se na taj način smanjila socijalna bijeda i neimaština, pa čak i glad u mnogim hrvatskim gradovima. Bitno je da Stjepan Mesić "skoči" u svoja luksuzna službena kola i šofer ga odveze u grad Rijeku, da on bude nazočan (3.10.2009.) polaganju kamena temeljca za džamiju. Ništa ja osobno nemam protiv muslimana u Hrvatskoj, ali zna se što bi prvo trebalo biti korisno za sve Hrvate. Muslimanski predstavnik u Hrvatskoj, Šefko Omerbašić - kaže da samo u Rijeci ima 15.000 muslimana, odnosno u cijeloj Hrvatskoj ima ih 60.000. Na polaganju kamena temeljca u Rijeci bilo je oko stotinjak muslimana i gradonačelnik Rijeke Vojko Obersnel. Eto, izgradnji hrvatskih poduzeća nema, ali uglavnom zato ide izgradnja džamija u Rijeci, Osijeku, Sisku, Zagrebu,..., Gunji, itd. To sve je još planirano 1988. godine, kaže Šefko Omerbašić.

Pitam se: Izgleda li tako da Hrvati nisu u stanju ništa za sebe učiniti i stvoriti? Ako uskoro prokletog Mesića pravda ne stigne, i to za vrijeme ovog života, ni u grobu mu neće biti lako...

O STUDIJI (PRIJEDLOGU ZA NATJEČAJ) KRAJOBRAZNOG UREĐENJA PARKA GRADAC

Đivo Bašić, Dubrovnik

Na skupu "Najbolji u baštini / The Best in Heritage" u kazalištu Marina Držića 26. rujna 2009. na prezentaciji "Hunebedcentrum"-a (Borger, Nizozemska) moglo se čuti da, po nekim istraživanjima, samo nekoliko sati nakon predavanja zapravo pamtimo samo 7% izrečenog i tamo izloženog, pa je govornik duhovito rekao da će

nam on izložiti samo tih 7%. Prethodna jutarnja prezentacija iskustva (a)va posjetilaca Cliffs of Moher-a u Irskoj također je upečatljivo dočarala prirodne ljepote visokih litica irskog uzobalja, te kako ih prezentirati javnosti. Ostalo mi je u sjećanju da su na jednoj litici jednostavno iskopali poveću udubinu (jamu) koju su nakon adaptacije za sadržajne svrhe ponovno prekrili zemljom i vanjštinu vratili u prvobitno stanje. Iznutra posjetite-

liji mogu kroz prozore uživati u pogledu, a tu su i svi sadržaji koje donosi civilizacija i države koje takvo nešto mogu priuštiti. Čak su i pregradna vrata u nizu unutar WC-a oslikana kontinuiranom slikom visokih litica. Spomenimo (se) da prikazi prirode djeluju opuštajuće na ljude. Na prezentaciji Children's Museum-a iz Pittsburgha (SAD) moglo se čuti da im je financijsko (fondacijsko) zaleđe u iznosu 29 milijuna američkih dola-

ra (+ 7 milijuna \$) koje su nabavili od različitih organizacija i bogatih pojedinaca.

Prijedlog krajobraznog uređenja parka Gradac izložen je u Velikoj vijećnici Grada Dubrovnika 23. rujna 2009. Promislio sam kako se javna rasprava zapravo svodi na izrečene misli koje prostruje zrakom, a tek ponešto zabilježe novinski članci ili pak registratoru odani pismeni prijedlozi građana. Odmah sam primjetio tamno posute šetnice, te mi je prva misao bila da šetnice nikako ne smiju biti posute smjesom koja u sebi sadrži bitumen (sjetimo se loše izolacije tvrđava, te iz daljine vidljivih crnih mrlja). Pri kraju javne tribine jedan gospodar je rekao da se njemu baš i ne sviđaju oni stolovi i stolice (svojevrsni "kafić") koji bi bili postavljeni nedaleko ribnjaka (u pravcu Grada i Šulica), a također su predviđeni i na drugom kraju Graca. Također sam sličnog mišljenja da bi ipak trebalo izbjeći stolove i stolice jer uz to idu i šankovi, zatim natkrijle (jer zimi ne pomažu suncobrani ili posebno dizajnirane nadstrešnice od tkanine), a onda dolaze i presedani koji se mogu tumačiti i nešto šire i pozicijski problematičnije. U (valjda istočnom) dijelu Graca predviđen je maleni (do ispod koljena plitki) bazen za igru djece, što također ne smatram dobrom idejom. Zimi bi se plići bazen mogao zalediti, pa bi bilo svega, a ljeti bi pak bio pogodan za komarce (pogotovo ako se voda ne bi mijenjala zbog vodonepropusnog donjeg dijela). Na prezentaciji se moglo vidjeti i stanoviti "vodopad" koji bi se nalazio u pozadini onog drugog "kafića", ali takav bi bio razuman jedino ako se rabi prirodni izvor podzemne vode neposredno na samom odabranom mjestu, a ne da se voda dovodi naknadno cijevima što bi onda moguće bilo na teret plaćanja građana Dubrovnika.

Pri pomisli ili izgradnji sadržaja za

djecu, odraslih ili ljudi u poznijoj dobi treba misliti na to hoće li biti izloženi razbijanju ili grafitiranju kad tu ne bude onih za koje je to sve predviđeno unaprijed pripremljenim planom. Od stare fontane na ribnjaku trebalo bi napraviti repliku (identičnu kopiju), te ju staviti na izvorno mjesto, tako da imamo "i pare i jare" (dvije fontane na dva različita mjesta - kopiju i original). Moramo misliti i na to da su današnja (prirodno zaštićena) područja izložena različitim devastacijama i divljanjima. Na Gracu postoje i moderni poveći grafiti koje treba ukloniti, te paziti da se time ne izazove još veći revolt divljanja. Pitanje da li ostaviti Gradac otvoren noću ili treba staviti ogradu dosta je problematično i gotovo bezizlazno. Postavljanje ograda i uopće ograničenje noćnog kretanja bi u prijevodu značilo da unutar Graca mora postojati (noćni) čuvar koji bi trebao paziti na nemalo područje. Vjerojatno bi bilo noćnih upada preko "nebranjenih" dijelova ograda, tako da bi dijelovi Graca opet bili dobrodošla pribježišta drogeraša ili sl.

Josip Kokić, ministar bogoštovlja u Uljudbenoj Hrvatskoj Vladi

Nažalost, na prostor parka Gradac gleda se kao na kirurški odvojenu cjelinu od šireg područja. Zaboravlja se na obližnje parkiralište koje je malo poravnato, te posuto

tucanikom da bi se mogla naplaćivati usluga parkinga koja očito nije usluga krajobrazu. Te dvije suprotnosti mogle bi se pomiriti tako da se ipak između i iza (po rubu područja) planski isplaniranih parkirnih mjesta posade čempresi (u jednom redu), tako da bi tvorili svojevrsni raster drveća. S druge strane se planira sveučilišni kampus kao da to nema nikakve veze sa zaštićenim parkom Gradac. Nadam se da se ne može nešto neprirodno prišiti samom području prirodnog parka Gradac. Vjerojatno će se morati pribjeći svojevrsnom ukapanju, ali cijeli taj prostor moramo promatrati kao područje blisko staroj gradskoj jezgri, te se ta dva područja moraju međusobno prožimati baštinskim naslijeđem. Sveučilište mora biti dostupno većem broju građana na taj način akademske sredine, a ne kao posljedica središta elitizma i krajobraznog življenja. Bojim se najgoreg: mislim da će i za Gradac biti potrebni lumini.

Eto, gledam baš na kupalištu Danče (ispod Juga) onaj dio popločanog dijela koje je još prošle zime oštetilo more, te prevrnuo tako otkinute ploče ispod pižula (podno groblja). Izgleda da je nekome u jednom momentu toliko prigustilo da je baš na tom oštećenom mjestu izvršio veliku potrebu, iako zna da se tu (uokolo) sunčaju i u blizini kupaju ljudi. To tako stoji kao podsjetnik na ljudsko smeće. Tijekom ljetnih mjeseci može se primijetiti čudno zagađenje mora jer se vjerojatno ne radi o "cvjetanju mora", već ispustu fekalija ispod bolnice koje vjetar i more jednostavno donose na Danče. To treba imati na umu za budući kampus ili bilo kakvu gradnju jer kanalizacija mora u cijelosti istjecati u dubinu iza Ponte od Danaèa. Šporkeca u moru dolazi i u Sv. Jakov (ponekad) zbog brodova, te obližnjih loše (ne)riješenih kanalizacijskih odvoda u relativno plitkom moru.

NI ORVEL NIJE MOGAO PREDVIDJETI OVO ŠTO BIH VLASTI RADE GRAĐANIMA

dr. Muhamed Borogovac,
Sarajevo

Građani daytonske BiH preživljavaju košmare opisane u Orvelovim knjigama. U stvari, ni Orvel nije mogao zamisliti koliko daleko zločinačka vlast može ići u maltretiranju građana-podanika.

Da rezimiramo o čemu je riječ u prethodnom obavještenju BH ambasada:

Daytonske BiH vlasti su odlučile da promjene dosadašnji sistem čuvanja evidencija "Jedinstvenih matičnih brojeva građana" (JMBG), da umjesto dosadašnjih opštinskih (MUP-ovih) baza podataka, fomiraju jedinstvenu (CIPS-ovu) bazu podataka, što je samo po sebi u redu. Međutim, pri tome oni umjesto da samo prekopiraju MUP-ove opštinske baze u CIPS-ovu jedinstvenu bazu podataka, traže da svaki građanin ponovo aplicira tj. vadi svoj Jedinstven matični broj pomoću Rodnog lista i Uvjerenja o državljanstvu. Ima tu i mnogo drugih dokumenta koje građanin mora u procesu izvaditi, npr. Uvjerenje o kretanju; Uvjerenje da nisi upisan u Matičnu knjigu rođenih (ako si rođen u drugom mjestu od onoga u kojem si živio kada je počeo rat); Vjenčani list kojim se potvrđuje promjena prezimena udatih žena, itd. Ne postoji jedinstvena formula koje dokumente morate izvaditi. Sve zavisi od mjesta rođenja, zadnjeg prebivališta u BiH itd. ZATO SVAKI GRAĐANIN U DIJASPORI MORA NAZVATI AMBASADU BiH, OBJASNITI SVOJU SITUACIJU i SAZNATI KOJE DOKUMENTE SPECIFIČNO ON MORA PRIBAVI-

TI DA BI BIO MU BIO UPISAN "JMBG" U CIPS-ovu DATOTEKU, DA BI ZATIM MOGAO IZVADITI LIČNU KARTU, PASOŠ i ostale dokumente.

Da bi nam vađenje dokumenata što više zakomplikovali, daytonske BH vlasti bez ikakva razloga traže da svi ti dokumenti nisu stariji od 6 mjeseci. (Za razliku od daytonske BiH, kada sam u Americi vadio dokumente svugdje mi je važila neovjerena fotokopija originalnog rodnog lista, u mom slučaju starog 42 godine, što mi izgleda potpuno logično, jer se ne rađam ponovo svakih 6 mjeseci.)

dr. Muhamed Borogovac

A ako građanin BiH ne uradi to što od njega traže daytonske bh vlasti, tj. ako ne izvadi ponovo JMBG, onda ne može izvaditi ni ličnu kartu, ni pasoš, ni vozačku dozvolu. Bez toga građanin ne može imati čak niti prijavu boravka, niti zdravstveno, niti penziju, niti se prijaviti na biro za zapošljavanje, niti obaviti bilo kakav administrativni posao u opštini itd. Bez ličnih BiH dokumenata građanin ne mogu čak ni otvoriti račun u banci u BiH. Praktično, na ovaj način svi građani BiH bivaju administrativno

izbačeni iz bilo kakve veze sa Bosnom i Hercegovinom i moraju se ponovo izboriti da postanu BH građani vadeći JMBG i zatim i ostale bezbrojne dokumente, stojeći u bezbrojnim redovima pred drskim službenicama u lokalnim matičnim uredima, opštinama, MUP-ovima, CIPS-ovima.

Problem se multiplicira kada su u pitanju prognani građani BiH, tzv. dijaspora, dosadašnje najveće žrtve četničkog terora. Kako neko ko živi u inostranstvu može povaditi sve te dokumente za vrijeme kratkog godišnjeg odmora u BiH? I ako izvadi neke dokumente, to mu ništa ne vrijedi slijedeće godine, na slijedećem godišnjem odmoru, zbog odredbe da "svi dokumenti moraju biti ne stariji od 6 mjeseci". Dakle, mora sve obaviti odjednom, što je gotovo nemoguće, pogotovo za nekoga ko je rođen u RS ili Srbiji. Tu ste izloženi novom nivou maltretiranja. Poznat nam je slučaj žene koja je 3 puta vadila rodni list u Srbiji, ali joj je svaki put bilo poneko slovo u njenom prezimenu ili u očevom imenu, "slučajno", pogrešno napisano, npr. "Etkem", umjesto "Edhem", te je sve bilo uzalud. Bez obzira što je svako vađenje dokumenata u Srbiji skupo plaćala, ti dokumenti joj u BiH nisu bili priznati od nadobudnih bh službenica.

Bezbrojna su slična negativna iskustva Bošnjaka sa srbijanskim vlastima, a evo šta se nedavno dogodilo jednoj gospođi, koja sada živi u Evropi. Kada je ušla u Srbiju, graničari joj nisu udarili ulazni štembilj u pasoš, što ona nije mogla znati niti kontrolisati, a kada je izlazila iz Srbije, zbog toga što nije imala ulazni štem-

bilj, graničari joj nisu dali da izađe iz Srbije. Problem je riješila tako što je srbijanskom graničaru na ovom drugom graničnom prelazu, koji se zove "Ustibare", gurnula izvjesnu svotu Eura u ruku.

I svako ima svoju priču sa graničnih prelaza Srbije, koje se uvijek završavaju ostavljanjem neke svote Eura srbijanskim graničarima ili državi Srbiji, plaćanjem nekog "osiguranja", ili neke "kazne". Srbija i RS i nisu države, to su dva organizovana zločinačka kartela, sa svojim podkartelom, zločinačkom Federacijom BiH, sa lokalnim bosovima Tihićem i Silajdžićem, kao kontrolerima Bošnjaka.

Normalno da u takvim uslovima i sa takvim zločinačkim propisima,

ogromna većina građana BiH iz dijaspor ne će biti u stanju izvaditi lične dokumente, pogotovo oni koji su rođeni u Srbiji i RS, te će zauvijek biti i papirološki prognani iz BiH, tj. **čišćenje Bošnjaka iz BiH se uspješno nastavlja**. Jedan savjet za građane BiH iz dijaspor je da u svome mjestu pristojno plate nekome ko će im vaditi i slati potrebne dokumente, neko kome će dati punomoći da to radi za njih, s tim što se moraju prethodno dobro raspitati koje sve punomoći moraju dati i šta sami lično moraju obaviti kada ponovo dođu u Bosnu i Hercegovinu. Dobra vijest je što u BiH priznaju i punomoći koje napravite na bosanskom kod američkih notara. Za papirologiju u BiH vam ne treba advokat, nego neko ko ima os-

novnu pismenost za takve poslove.

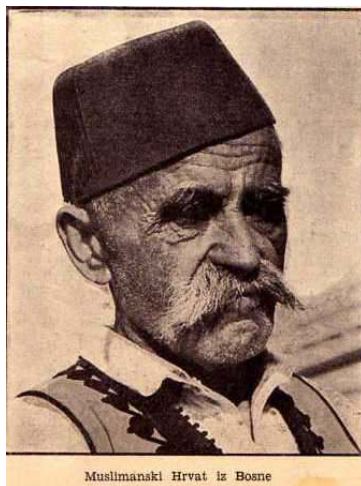
Bezbrojni su drugi primjeri maltretiranja građana BiH, Bošnjaka, koji su imali nesreću da su rođeni na teritoriju zločinačke tvorevine RS i zločinačke države Srbije.

Ali šta drugo očekivati od četnika i njihovog projekta istrebljenja Bošnjaka u cilju pravljenja velike Srbije. Problem je što u tome imaju punu saradnju muslimanskih Srba, Tihića, Silajdžića, Lagumdžije i njihovih "poslanika" koji za ogromnu platu od 7.000 KM sve te zloćudne dokumente uredno donose u skupštini, tako da sredstvima državne prinude nastavljaju genocid protiv Bošnjaka u BiH.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (15)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996. – Prijevod sa španjolskog: Ivo Klarić

Ali vratimo se književnim djelima muslimana Hrvata u razdoblju od 1878.-1945. godine. Prema iznesenome, ta djela predstavljaju dio hrvatske kulture budući da su pisana na hrvatskom jeziku i hrvatskim pismom, latinicom, u hrvatskim časopisima i, što je najvažnije, od očitovanih Hrvata islamske vjere. Ali nakon promoviranja "muslimanske nacije", kao političkog fenomena, da bi bosanski muslimani bili zaštićeni od prodora velikosrpskih aspiracija, pojavilo se nedavno i pet djela iz povijesti književnosti³⁵ u kojima se u "muslimansku litera-

tu" uključuju literarna djela muslimana Hrvata iz razdoblja 1878-1945, zajedno s djelima muslimana ne-Hrvata.

U povijesti se više puta dogodilo da se književnost razvrtava prema vjeroispovijesti autora, pa tako imamo hrvatsku protestantsku književnost, književnost hrvatske katoličke protureforma-

cije, hrvatsku muslimansku književnost itd., i to nam uopće ne smeta. Ali ono što nas smeta, jer nije korektno i jer predstavlja falsificiranje povijesti, jest dokidanje i skrivanje hrvatske nacionalnosti velike većine pisaca bosanskih muslimana u naznačenom razdoblju, što se to provodi suptilno, igrom riječi u kojoj se poistovjećuju termini musliman u smislu pripadanja Islamu i Musliman kao član "muslimanske nacije", 17 godina od njezina uspostavljanja.

³⁵ – Mushin Rizvić: Behar Književnoistorijska monografija, Svjetlost, Sarajevo, 1971; Književno stvaranje muslimanskih pisaca u Bosni i Hercegovini u doba austro-ugarske vladavine, Svjetlost, Sarajevo, 1978; Književni život Bosne i Hercegovine između dva rata, Svjetlost Sarajevo, 1980; Alija Isaković: Biserje, izbor iz muslimanske književnosti, Stvarnost, Zagreb 1972.

dr. E. MILOSLAVIĆ PROMOVIRAN

na bečkom sveučilištu doktorom medicine honoris causa

"Nova Hrvatska", Zagreb, 25. siječnja 1945.

Jučer je u Auditoriumu Maximumu bečkog sveučilišta održana svečana promocija profesora zagrebačkog medicinskog fakulteta dra Eduarda Miloslavića na čast doktora medicine bečkog sveučilišta honoris causa.

Sveučilišni senat na čelu s rektorom profesorom drom Pernkopfom bio je obučen u tradicionalne odore. Rektor profesor dr. Pernkopf pozdravio je prisutne, među kojima su se nalazili glavar hrvatskog generalnog konzulata državni tajnik dr. Turina, konzul Matasić i general Glaise von Horstenau, te predstavnici svih visokih bečkih

škola i veliki broj studenata. Nakon toga je dekan medicinskog fakulteta prof. dr. Fuhs predstavio prisutnima slavjenika, da bi zatim uzeo rieč promotor prof. dr. Schneider, koji iznosi biografiju profesora Miloslavića, te njegov rad i zasluge na području medicinske znanosti uobće a posebno na polju sudbene medicine, gdje **profesor Miloslavić predstavlja veličinu svjetskog glasa**, te obće poznati autoritet.

Promotor prof. Schneider se je dugo zadržao na njegovoj djelatnosti u Srbiji za vrijeme prvog svjetskog rata, a kasnije u Beču, Italiji i Americi, te osobito u domovini, gdje je osnovao uzoran institut za sudsku medicinu. Uz praktičan rad prof. dr. Miloslavić je objavio čitav niz stručnih razprava, koje, napisane na najvažnijim svjetskim jezicima, predstavljaju

dragocjen doprinos medicinskoj znanosti. Završivši svoja izlaganja promotor dr. Schneider je iztaknuo, da su djelatnost profesora Miloslavića i njegove zasluge za suradnju sa znanstvenim ustanovama osobito onima u Beču, tako velike, da će s pravom u budućnosti nositi titulu počasnog doktora sveukupne medicine bečkog sveučilišta.

Nakon položene akademske prisege, slavjenik je primio od rektora diplomu, da bi potom održao kratko predavanje o okolnostima koje utječu na pojavu kriminaliteta. Promociju je zaključio prof. dr. Pernkopf, iztčući, da je bečko sveučilište ponosno što će dobiti jednog počasnog doktora kakvoće profesora dra Miloslavića, kao i to, da ova promocija treba biti znak za sretniju budućnost i suradnju njemačkog i hrvatskog naroda i njihove znanosti.

EDUARD MILOSLAVIĆ

hr.wikipedia.org

Rođen je 20. prosinca 1884. u Oaklandu u Kaliforniji (SAD), od oca Luka iz Postranja, iz Lapačina - Župa dubrovačka i majke Vice rođ. Milković; umro je u St. Louisu, država Missouri, SAD 11. studenog 1952. g. Znanstvenik je svjetskog glasa, ugledni sveučilišni profesor, poznat je u povijesti hrvatske i svjetske medicine.

Kao znanstvenik, postao je poznat u cijelom svijetu, pa su mu nudila mjesta istaknuta udruženja liječnika iz Njemačke, Austrije i Londona. 1940. bio je izabran članom prestižnog „Medico-Legal Society“ u Londonu, 1941 unaprijeđen je stalnim članom Tzarist Leopoldine Carolingue Academy of Natural Sciences u Njemačkoj i **doktor honoris causa (počasni doktor) na sveučilištu u Beču**, gdje je i započeo svoju znanstvenu karijeru. Godine 1941. postao je de-

kanom Medicinskog fakulteta u Zagrebu; pri nominaciji održao je slavan govor, u kojemu je istaknuo obvezu liječnika da bude primjer, i u medicini i u moralu. Nakon njegove inicijative 1941., **već 1944. bio je u Sarajevu osnovan Medicinski fakultet u vrijeme NDH režima.**

Zbog svjetske slave liječnika sudske medicine i specijalista za sudsku medicinu, a posebno za balistoskopiju, kao **jedan od predstavnika International Committee of Red Cross 1943. član je Međunarodnog povjerenstva, koje istražuje masovni zločin u Katynskoj šumi u Poljskoj.** Naime, tijekom zime 1942./43. godine u toj je šumi, 17 km od Smolenskog, pokraj rijeke Dnjepra, u blizini poljskog grada Katyna nađeno sedam velikih jama u kojima je bilo zatrpano **12.000 ubijenih poljskih časnika** likvidiranih na

početku Drugog Svjetskog Rata. Povjerenstvo je imalo 12 članova, istaknutih svjetskih vještaka iz sudske medicine. **Oni su utvrdili pravu istinu o tom masovnom zločinu u Poljskoj; počinio ga je sovjetski komunistički režim, koji je cjelokupni časnici kadar poljske armije likvidirao u Katynskoj šumi u mjesecu ožujku ili travnju 1940. godine.**

Poradi te istine, koju je s Međunarodnom komisijom utvrdio, prof. Eduard Miloslavić morao je koncem 1944. godine, pod pritiskom komunističkog režima u Zagrebu, kao persona non grata, napustiti Zagreb i Hrvatsku, pa se vratio u SAD, u St. Louis, Missouri. Tu je bio predavačem na tamošnjem sveučilištu kao profesor sudske medicine, proslavljeni "majstor od balistokopa", sve do svoje smrti 1952. godine.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (20)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 33

(18) ČINILAC. "Hrvatska, kao činilac reda." Tu je tuđa riječ faktor zamijenjena izrazom činilac, koji je sasvim običan u srpskom književnom jeziku, ali je neobičan u hrvatskom jeziku. I u ovom prenesenom smislu može-

mo stranu riječ faktor nadomjestiti istom riječi kao i u računstvu, a to je č i m b e n i k.

JEZIČNI SAVJET br. 34

(19) ŽIVOPISAN. Ova riječ ruskog podrijetla pripada srpskom književnom jeziku, zajedno s riječima živopis u značenju "slikarstvo", ali i "slikarija, slika", i živopisac, u značenju s l i k a r. U hrvatskim novinama može se još koji put naići na izraz, kao

što je "živopisan kraj". To se može lijepo hrvatski reći "s l i k o v i t kraj".

JEZIČNI SAVJET br. 35

(20) OBAZRIVOST. "Nema više mjesta obazrivosti." Obazrivost je srpska riječ, hrvatski je o b z i r n o s t. Ali u navedenom primjeru moglo se još bolje reći: Nema više mjesta o b z i r i m a.

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (5)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković,
Zagreb

Nešto slično moglo bi se reći i za obilatnu porabu imperativa, posebno u stihovanim dijelovima Biblije, gdje je taj modus jedno od sredstava za stvaranje specifičnoga uznositog ozračja tipičnoga za brojne tekstove Staroga zavjeta.

Za ilustraciju će (opet) dostajati tri primjera, prvi iz Psalama, drugi iz Pjesme nad pjesmama, a treći iz Knjige Mudrosti:

(1) *Ustani, Jahve, u svom gnjevu, / digni se na bijes tlačitelja svojih. / Probudi se! Sud mi sazovi! / Neka te okruži skupština narodna, / nad njom sjedni visoko! / O Jahve, dosudi mi pravo po pravosti mojoj / i po nevini koji je u meni. / Dokrajči bezakonje zlotvora, pravedna podigni, / pravedni Bože koji*

(Ne) sagriješi

proničeš srca i bubrege (Ps 7, 7-10);

(2) *Ustani, sjevernjače, / duni, južni vjetrove, / duni nad vrtom mojim, / neka poteku njegovi mirisi. / Neka dragi moj dođe u vrt svoj, / neka jede najbolje plodove u njemu (Pj 4, 16); (3) Čujte, dakle, kraljevi, / i urazumite se! / Poučite se, vladari zemalja / dalekih! / Poslušajte, vi koji upravljate / mnoštvima / i koji se hvastate silom svojih / naroda! / Gospod je onaj koji vam je moć podario (Mudr 6, 1-3).* Dakako, obilatije porabe imperativa ima mjestimice i u proznim dijelovima Biblije, po-

sebice u Knjizi Postanka, npr. I blagoslovi ih Bog i reče im: "Plodite se i množite i napunite zemlju, i sebi je podložite! Vladajte ribama u moru i pticama u zraku i svim živim stvorovima što puze po zemlji!" (Post 1, 28).

Biblijskim je tekstovima svojstven i niječni imperativ kojim se označuje zabrana, posebice niječni imperativ od svršenih glagola. Takav imperativ obilato je zastupljen npr. u *Deset Božjih zapovijedi*, usp. *Ne ubij, Ne sagriješi bludno, Ne ukrađi, Ne reci lažna svjedočanstva na bližnjega svoga* i sl.

VLASTITA IMENA (24)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

8. imena geoloških razdoblja i formacija: paleozoik, kambij, trias, paleocen, diluvij i t. d.

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (14)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

XVIII. LOKVIČIĆI

"Opisani su samo dvjema činjenicama: prvo, da je to naselje 16 km zapadno od Imotskog i drugo, da se na njegovom području nalazi više nekropola sa stećcima.

Mamića Jezero

Ne spominje se promjena imena učinjena 1997. iz Lokvičić u Lokvičići, crkva Krista Kralja izgrađena 1936. u istoimenoj župi osnovanoj 1789., ne spominje se maslinški vrt, a ni to da su Lokvičići položeni istočno od 17. meridijana, koji ih prema zapadu dijeli od Lovreća i Studenaca. Ne spominje se čak ni to da su sjedište jednog od 418 općinskih mjesta u Republici Hrvatskoj raspoređenih u 21 županiju. Ni u naznakama nema obavijesti o antičkoj ni o predantičkoj povijesti na koju upućujemo ovim tekstom."

Stećci? Da, upravo stećci.

"Jedno od uporišta za ovu tvrdnju jesu stećci – posebni nadgrobni spomenici koji dokazuju da su ovdje u ona vremena živjeli ljudi koji su se i u smrti izdvajali svojim značenjem, pa su im baštinci gradili grobnice – stećke, usporedive s današnjim arkadama na Mirogoju."

I dalje.

"Lokvičići su smješteni na teritoriju istoimene rimokatoličke župe i općine. Naselja su na visokom predjelu. Prijevoj Kljenovac – imotski Sveti Gotthard – nalazi se na visini od 700 metara, Vilišnjak je na 804 metra nadmorske visine, a Šeminovac na 639 metara.

Knezovića jezero

Ime nose po golemim "lokvama" – suhim i vodenim jezerima, vrtačama, škrapama i kanjonima, koje nitko do sada nije izbrojio ni klasificirao, a svakako valja izdvojiti tri najveća: jezero Galipovac – najpristupačnije pogledu jer se smjestilo u blizini ceste Lovreć – Proložac preko Dolića Drage, nepravilnog je romboidnog oblika, dimenzija 115x170 metara, dubine 60 – 70 metara; Knezovića jezero

je zaklonjeno, dubine oko 40 metara, dok je Lokvičko ili Mamića jezero pristupačnije izletnicima, starim pretpovijesnim putom koji vodi od Mamića kuća, položeni zapadno od groblja sv. Ante, prema Blatu, dubine do 50 metara – ovisno o godišnjem dobu. U sva tri jezera voda je savršeno čista i prozirna.

Tri velika lokvička jezera – Lokvičko, Knezovića i Galipovac – s Prološkim blatom, Starim Manastirskom, Prološkim jezerom, Krenicom, Provalijom, Buceljnom, Kljukama, Bućušom i Badnjavicama ... te obližnjim Zelenim, Modrim i Crvenim jezerom, ali i mnoštvom drugih jezera, izvora i slikovitih predjela, čine iznimno lijepu, ali zastrašujuću geografsku cjelinu koju je nemoguće ukratko opisati jer najbogatiji rječnik ne sadrži odgovarajuće riječi. Za taj kraj opisati treba znati jezikom glazbe govoriti, jezik slika razumjeti te čula čuvara tajne svih tajni posjedovati.

Kraj je pretežno brdovit, pogodan za uzgoj stoke, pšenice, kukuruza, krumpira i vinove loze. Na južnim padinama prema Prološkom blatu, koje se prepoznaju po slikovitim toponimima – Velika Luka, Mala Luka, Jezerine, Jamice, Tamnice ... - Lokvičani imaju zemlje plodne za svaku kulturu.

Galipovac

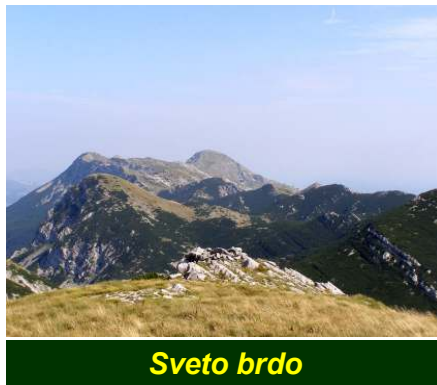
BAZALO (15)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Kod te se misli uhvati i odmah se sjeti, da je on nju zavolio još onda, kad joj je obranio stado od vuka, a to je bilo mnogo prije ove sadašnje velike nesreće. Tad nije imao nikakova povoda, da joj se približi iz samilosti. Tada ona nije pretrpila upravo ništa, pa ni straha, jer vuka nije ni vidjela. Prema tome je jasno, da je negdje drugdje izvor i razlog njegovih osjećaja prema njoj. On se inače nikad nije zabavljao, kopajući po svojoj nutrinji, jer je sve primao kao dar Stvoriteljeve mudrosti i dobrote, no tu se je veoma ozbiljno zaustavio. Dugo je kopkao i čeprkao, ali nije dolazio ni do kakva zaključka. Gledao je za njom, pa kako je zamicala u grmečima, tako je i on ronio u misli i tražio im korijen i izvor. Najzad je bacio pogled za svojim blagom, koje je odlučno krenulo prema kućama, pa i on udario žurnim koracima, da ga stigne i još malko zaustavi, jer je sunce bilo još previsoko, a da bi se bio usudio dognati kući. Rugali bi mu se i svi bi vjerovali, da je neozbiljan. To ipak nije ni smio ni htio uzeti na svoja leđa.

Protrčao je pred blago i zaustavio ga još dosta daleko od kuća tako, da je sad mogao, s noge na nogu, polagano ići pred njim tako, da stigne kući, kad bude smatrao, da je za to vrieme. Ovce su bile prilično site, no na govedima se nije moglo opaziti,

da su se napasla. Oba su boka bila i kravama i volovima i junadi upala kao da je iz njih izvaljano kamenje za uglove najvećih kuća. To je bio najbolji znak, da su još gladni i da će im trebati položiti siena, da se najedu prije noćnog počinka. Ivan je to promatrao, razmišljao o tom i ujedno i neprekidno imao na umu Mandu i svaku rieč iz razgovora, kog su njih dvoje imali. Bio je veoma tužan i razočaran, pa je pomišljao, kako bi to čim prije popravio. Nije, doduše, mogao naći uporišta u svojoj duši, da vjeruje, da će mu to lako poći za rukom, jer se nije mogao sjetiti ni jedne jedine njezine rieči, koja bi ga mogla osokoliti i roditi u njemu nadu, da bi i ona mogla početi gledati na život i događaje u njemu kao što gleda on.

Sveto brdo

8.

- Malo ću probazati, striče Marko! - rekao je jednog dana i, ne čekajući odgovora, nestao. Nitko nije znao, kud je okrenuo, a nisu se mnogo za njega ni brinuli. Nije diete, da bi se mogao izgubiti, a u kući još nije bilo velikih poljskih radova, da bi teško osjećali njegov odlazak, pa je jedva i opaženo, da ga nema.

Poslije razgovora s Mandom Čoranovom nije mogao nikako naći mira. Progonila ga je njezina tvrdoglavost i odbijanje njegovih nazora i shvaćanja nesreća, koje su se izpriječile između njihovih kuća i obitelji. Nije nikako mogao razumijeti, kako može biti ženska duša onako tvrda i opora, a kako nije nikako nalazio mogućnosti, da joj se približi i onda djeluje na nju i njezino shvaćanje, posve je nagonski, bez velikog razmišljanja i zaključivanja ostavio kuću i ognjište, pa odlunjavao bez cilja i određene zadaće.

Uzeo je torbu i u nju metnuo komad kruha, kog mu je dala strina Kata. Nudila mu je i komadić slanine i komad sira, no on je to odklonio. Nije htio uzeti, naglašujući da je potrebnije u kući, nego njemu.

Udario je prema Velebitu, al nije htio kroz Egeljac, jer je pomislio, da bi morao svratiti k majci i otčuhu, a to sad nije kanio. Krene preko Pilara, na Duboke Jasle. Uzput se ustavi u Plani Balenskoj. Nisu baš rođaci, al je Joso oženio unuku veljbabe Jose iz Klanca, kćer Šime Prpića, a za veljbabinim unukom Milom je Kikica, pa - eto ti odmah veze i rodbine. Ivan je bio veoma osjetljiv u tom pogledu, jer je po svom shvaćanju i raspoloženju tražio krvne veze sve do praznora svakog života. Sve mu je bilo veliko i sveto, pa se je prema tome i držao: svi su ljudi braća, pa se moraju i slagati i paziti bratski.

Josini su ga dočekali srdačno i veselo, nudeći ga, da sjedne i pitajući za sve kod kuće, počam sa didom Perjasom, pa sve do kućnog pietla. On se veselio takom dočeku, smijuljio se i pripoviedao, koliko je bilo najnužnije, da odgovori na postavljena pitanja. Nije rekao ni jedne rieči više, nego je baš morao, a nije ostajao ni dužan odgovora na postavljena pitanja, osim kad je to namjerice i proračunato učinio. Tako nije htio ništa pripoviedati o Nikolinu obračunu s Čorranom i njegovom obitelji. Računao je, da to Baleni i tako znadu, a u koliko ni ne znadu, nije htio, da on širi tu nesretnu pripoviest.

- Šteta, što i' nije sve spržije ka kukuruze! - rekao je Joso veoma odrješito i ljutito.

- Vala Stvoritelju, da nije - odgovorio je Ivan.

- A jer tako?!

- Bog bije s tobom! - odgovori Ivan, baci pogled u visinu, da ga u istom trenu obori na zemlju. Kako možeš i pitati?!

- Za dušu je pobiti i stinice!

- Pripustimo taj posa Svemogućem.

- E, da ne bi još i to natovarili Njumu, slava Mu i vala! - uzklikne Joso i zasmije se. To bi bilo lipo! Kun da nije dosta, što j' un milostivo pripustije, da se gada nakoti, pa da bi još triba sam ga sad biti, kraj nas toliki brezposleni.

- Nije nas Stvoritelj posla amo, da se iztribljujemo, man da živimo po Njegovoj volji ---

- Pušti, jadan, te mudrolije, a lati se sikire, kad ti j' Stvoritelj da zdrave ruke! --- A kud si se ti sad diga?!

- Tako - reče on, ne odgovarajući zapravo ništa.

- U bazanje?!

- A nu!

- Il kakvim poslom, jer ne virujem, da Kresojići idu u bazanje.

- A nu. - opet će Ivan, te je sad Joso imao odgovor, kakav j' god htio i kakav mu se najbolje sviđao.

- Nego, vele, Ivane, da niko u kumpaniji ne razumi u bolesti i ličenju ka ti, pa ćeš mi pogledati dite - reče Joso i zovne ženu, da uhvati diete, koje je negdje skakalo oko kuće i da ga dovede.

Ivan ne odgovori ništa, te se nije ni branio od te tvrdnje.

Kad su mu doveli diete, uzeo ga je i počeo se s njim zabavljati i pripoviedati kao da uobće ni ne zna, zbog česa su mu ga doveli. Poslije vrlo kratkog promatranja reče jednostavno i tiho:

- Nije ništa. Uprav sam tu doli, putom, nabra trave za ovu bolest. Svarite i dajte ditetu.

Točno ih je uputio, kako moraju postupati.

- A molim te ka se Boga moli - reče Joso - reci ti meni, po čemu ti to vidiš i znaš?!

- Tako - odgovori Ivan i slegne ramenima.

- A ko te tome nauči?

- Stvoritelj, slava mu i vala. Un mi je to da, kad sam pošao ---

- Kud, si pošao?!

- Amo, na zemlju.

Joso zaklima glavom i skoro se zaboravio, pa mu rekao, da nije posve pri sebi, no u posljednji se trenutak savladao, razabrao i prešutio.

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (13)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...I zaista: to odgovara pojmu vječne Pravde!

Ljudi na to redovno ne misle, jer nisu naučeni tako misliti, pa lupaju glavom o neprobojne stijene, tražeći krivce i uzročnike svojih nesreća, pa tako gube u ludo

najdragocjenije vrijeme razvoja i podizanja. Vladaju se ludo kao ptica, kad udara u staklo, vjerujući, da može i mora kroz njegov proći. Ne zna, da je jače od nje i da je ne propušta. Uprav tako ne možeš nikad naći odgovora na pitanje "zašto?", ako ga tražiš izvan svoje duše! Ovo nije, vjerojatno, nauka, nego osjećaj i

vjera, pa se s tog ne da naučiti, nego samo osjetiti i vjerovati, a vjera je dar nebesa. Ne da se ničim nadomjestiti baš kao ni postići bilo kojim naučnim putem. Ivan je znao, da je to tako, pa nije nikad kušao, da to svoje uvjerenje prenese na bilo koga, jer je znao, da bi mu se nasmijali i rugali.

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

DA SE NE ZABORAVI! - SJEĆANJE (2)

Moja iskrena pitanja:

"Zašto se moja prva domovina Hrvatska tako lako odriče potencijala koje pružamo mi Hrvati u dijaspori?"

Zašto smo mi Hrvati u dijaspori tako brzo nestali iz svakodnevice domovinske Hrvatske?

Zašto se u našoj domovini tako malo zna o nama, njihovoj braći i sestrama Hrvatima u dijaspori i o našoj ulozi tijekom Domovinskoga rata 1991.-1995.?

Zašto čelni ljudi na vlasti u Hrvatskoj i Hrvatska državna televizija HRT (koja se ne ponaša niti kao hrvatska niti kao nacionalna, a tragedija leži u tome da mnogi na njoj ne razumiju što to znači!) sustavno godinama ignorira i ne želi javno prikazivati veliki broj, više od 250 mojih veoma kvalitetnih dokumentarno-povijesnih filmova, TV emisija, priloga i TV intervjuja na hrvatskom i engleskom jeziku o njihovoj braći i sestrama Hrvatima, (Bože, oprosti im, jer zaista ne znaju što čine!) profesionalno proizvedenih posljednjih 35 godina u dijaspori, a koji djeluju snažnije i učinkovitije od dokumentarnih filmova i TV emisija proizvedenih od strane HRT i domovinskih TV djetlatnika?

Odgovori na sva ova pitanja leže na sljedećim činjenicama, a koje se mogu veoma lagano i argumentirano dokazati:

Prvo, negativno i veoma, veoma negativno i štetno mišljenje o Hrvatima u dijaspori učinili su dobrim djelom pojedini hrvatski mediji, koji su javnost "hranili i još uvijek hrane" isključivo negativnim, iako ponekad i opravdanim pričama o pojedincima koji su povratak u Hrvatsku iskoristili za svoj osobni interes!

Drugo, medijsko prešućivanje kao i mnogobrojne sitne i veće manipulacije s kojima se drže dan danas u "šahu Hrvati u domovini i u dijaspori!"

Treće, grupa ljudi u Hrvatskoj koja da bi ostala na i pri vlasti moraju dobro kontrolirati velike medije (televiziju, radio, tisak i internet), odnosno ne doz-

voliti bilo kakva iznenađenja ili inicijative koje nisu po njezinom kontrolom. (Hrvatska dijaspora!)

Četvrto, u Hrvatskoj je bilo, a ima još uvijek veliki broj onih koji su se većem povratku Hrvata iz dijaspore protivili zbog straha i jala da bi u demokratskom svijetu i u sustavu slobodnog tržišta educirani i uspješni poduzetnici Hrvati iz dijaspore mogli ugroziti njihov monopol u privatizaciji poduzeća u Hrvatskoj!

Jedan dio hrvatske javnosti ideološki je zasljepljen mišljenjem kako je za Hrvatsku državu veoma štetno i opasno povezivanje s Hrvatima iz dijaspore u kojoj dominiraju nazadne i ekstremno desničarske skupine koje žele Hrvatsku državu vratiti u prošlost! To je sasvim pogrešno i Sotonsko predstavljanje nas Hrvata iz dijaspore, a ono je donijelo ovo nepovjerenje nas Hrvata iz dijaspore prema čelnim ljudima u politici, hrvatskoj državnoj televiziji HRT i tisku u Hrvatskoj!

Peto, opći je dojam Hrvata u dijaspori diljem svijeta da Hrvatske vlasti, one od prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana da današnje vlasti na čelu s neiskusnom premijerkom i podobnom Jadrankom Kosor nisu znale, nisu željele ili još uvijek ne žele s iskrenim i poštenim motivima imati odnose i surađivati s nama Hrvatima u dijaspori. "Bože, oprosti im, jer oni zaista ne znaju što čine!"

Hrvatski iseljenici

YouTube i moje TV emisije

Sustavnim i namjernim ignoriranjem Hrvatske državne televizije HRT koja argumentirano godinama nije željela i još uvijek dan danas ne želi prikazivati na HTV moje filmove, TV emisije, priloge i TV inter-

vjue, a posjedujem ih više od 250, i koje sam proizveo i snimio u hrvatskoj dijaspori o mojim Hrvatima iz dijaspore posljednjih 35 godina!, a zahvaljujući providnošću i milošću Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, mojoj malenkosti, i internet YouTubeu, Hrvati u domovini i diljem svijeta imaju konačno sada jedinstvenu prigodu vidjeti u riječi i slici "istinu":

Kako su Hrvati u dijaspori radili i živjeli!

Zašto su tako puno voljeli i vole svoju domovinu Hrvatsku!

Zašto su tako puno radili, stvarali i organizirali se, ne samo radi sebe, nego iz čiste ljubavi prema Hrvatskoj!

TV emisija "Sjećanja" (u kojoj govori fra Jozo Grbeš), a koja je uvodni dio u moju dokumentarno - povijesnu TV seriju "Iseljena Hrvatska - Taj Živi Dio Hrvatskoga Naroda", a koja se sada prikazuje na YouTube u kratkim prilogima i djelovima, zaista je "upozorujuće ali spasonosno zrcalo Božje istine" za sve nas Hrvate diljem svijeta!

Priopćenje mojim Hrvatima u domovini i dijaspori

Draga moja braća i sestre Hrvati diljem svijeta. Meni je Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist sve. On je Alfa i Omega u mom životu! I kao takvog, ta je ljubav, koja je plod Božje ljubavi, i ljubav prema mom narodu. Ljubav koje me je motivirala posljednjih 35 godina i još uvijek me motivira da bez novčanih naknada i priznanja uporno i disciplinirano dokumentiram filmskom i televizijskom kamerom zbivanja u hrvatskim zajednicama Sjeverne Amerike!

Svrha i smisao mojih brojnih filmova, TV emisija, priloga i TV intervjuja koje sam producirao i snimao u suradnji sa suprugom Jagicom je prikazivanje "istine" o životu i radu mojih Hrvata u dijaspori, njihovim vjerskim zajednicama i njihovim društvenim, političkim, kulturnim i sportskim udrugama, kao i o pojedinim Hrvatima i Hrvatima!

Ja sam Hrvat i radim za svoje. Da sam bilo koje nacionalnosti, radio bih istu stvar za tu nacionalnost. To je Božja ljubav!

U Svetom pismu, Bibliji, koja je temelj naše kršćanske vjere piše: "Sve ima svoje doba, i svaki posao pod nebom svoje vrijeme. Vrijeme šutnje i vrijeme govorenja. Ne vrijedi kazivati, nego djelima dokazivati!" Za nas Hrvate diljem svijeta krajnje je vrijeme da prekinemo s našom tragičnom hrvatskom šutnjom jer do sada govorili su oni koji ne znaju Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista! Vrijeme je da govorimo istinu, argumentirano istinu, jer samo istina će nas osloboditi!

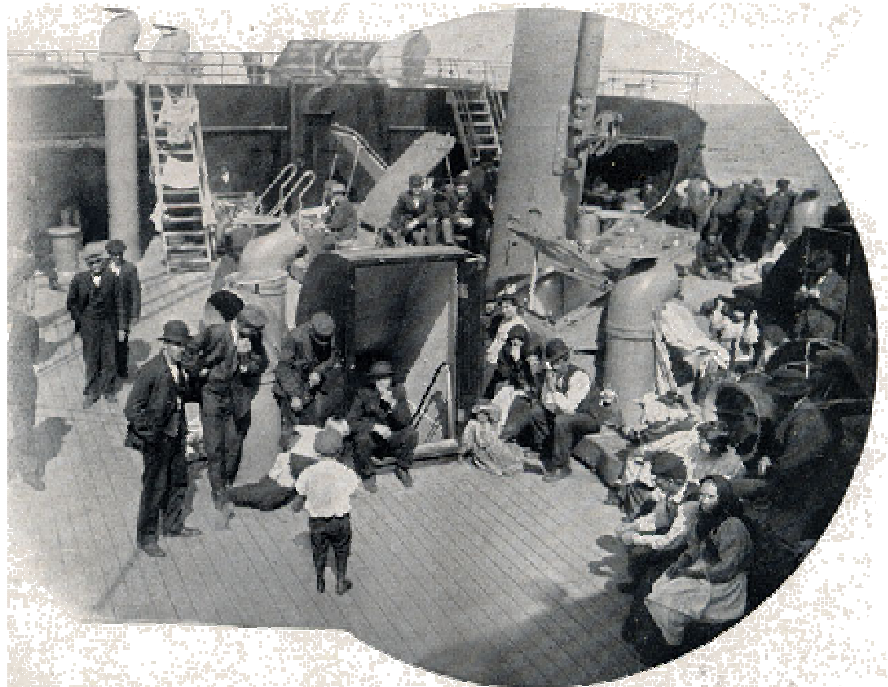
Draga moja braća i sestre Hrvati u mojoj prvoj domovini Hrvatskoj!

O nama Hrvatima u dijaspori, koji živimo daleko od naše domovine, tako se malo i iskrivljeno zna, ali još uvijek smo dio hrvatskoga naroda!

U nama teče hrvatska krv, u nama još uvijek kuca hrvatsko srce.

Naša ljubav prema domovini nije nestala, ona je bezuvjetna!

S velikim zanimanjem pratimo što se u njoj događa. Još uvijek smo i biti ćemo uvijek od ogromne pomoći našoj braći i sestrama Hrvatima u Hrvatskoj i Bos-

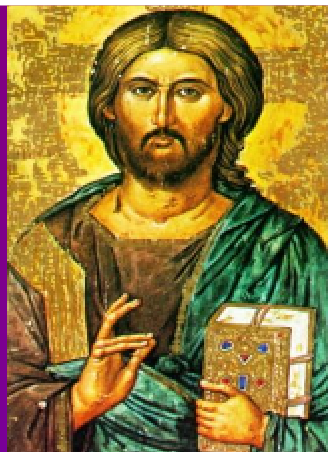

Hrvatski iseljenici

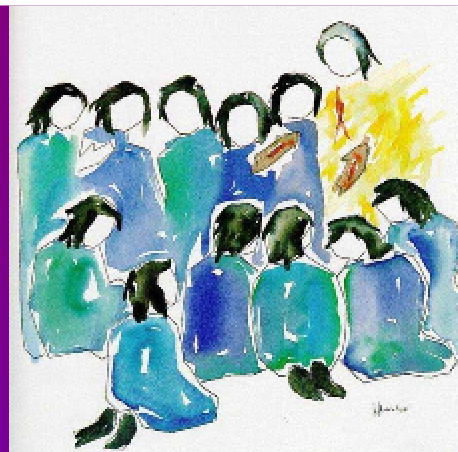
ni i Hercegovini. Bodrimo vas politički i moralno. I nije nam svejedno ako su hrvatski interesi ugroženi, ako se naša braća i sestre Hrvati iseljavaju, ako je vlast u Hrvatskoj nesposobna, ako se lošije živi, ako se problemi ne rješavaju u našoj neizmjerljivoj domovini Hrvatskoj!

**XVI^a
NEDJELJA
KROZ
GODINU
B**

Marko 6, 30-34

U ono vrijeme:
Apostoli se
skupiše
oko Isusa i
izvijestiše
ga
o svemu
što su
učinili i
naučavali.

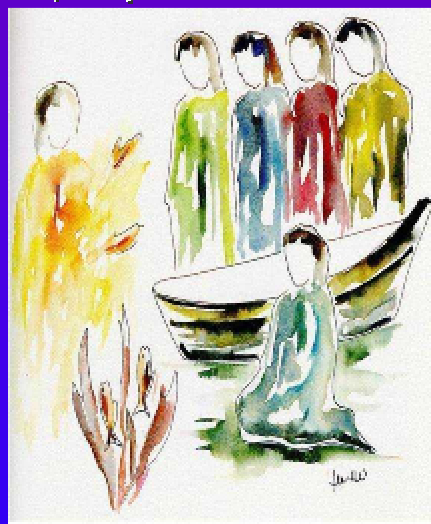

I reče im: »Hajdete i vi u osamu, na samotno mjesto, i otpočinite malo.«

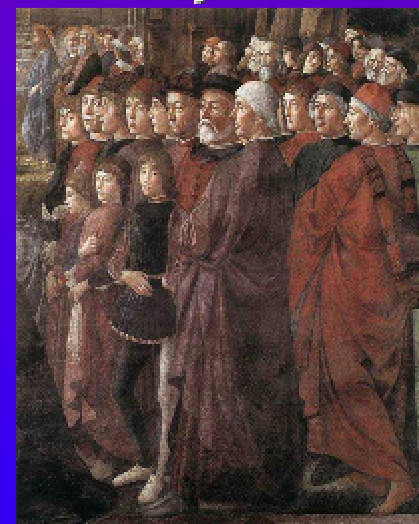

Jer mnogo je svijeta dolazilo i odlazilo, pa nisu imali kada ni jesti.

Otploviše dakle lađom na samotno mjesto, u osamu.

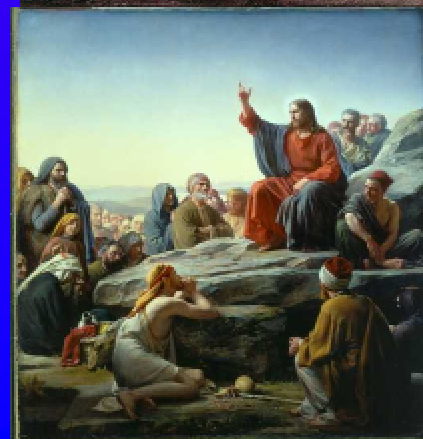
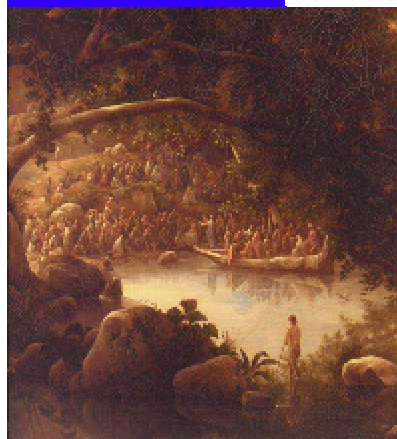

No kad su odlazili, mnogi ih vidješe i prepoznaše te se pješice iz svih gradova strčашe onamo i pretekoše ih.

Kad iziđe, vidje silan svijet, i sažali mu se, jer bijahu kao ovce bez pastira,

pa ih stane poučavati mnogo čemu.

Draga moja braća i sestre Hrvati diljem svijeta! Iskoristite jedinstvenu prigodu, jer sada nemate isprike i razloge da ne gledate i ne obavijestite našu braću i sestre Hrvate diljem svijeta o ovim YouTube dokumentarnim video priložima koji će vam definitivno otvoriti oči "istine"! Istinu o vašoj braći iz dijaspori i da niste "sami" sada u ovim teškim trenucima naše tragične povijesti.

Ovi izvanredno kvalitetni video prilozima u riječi i slici izvući će vas iz apatije u kojoj se nalazite već dulje vrijeme! Oni nadahnjuju, daju moral, nacionalni

ponos i djeluju snažnije, učinkovitije od priča i zapisa o nama Hrvatima u dijaspori!

Da se ne zaboravi, Mi, Hrvati u dijaspori, druga smo polovina hrvatskog nacionalnog korpusa po povijesnim političkim i demografskim mjerilima i koji smo jednako domovinskim Hrvatima zaslužni za uspostavu i obranu suvremene i suverene današnje hrvatske države!

**TV emisije mogu se vidjeti
na internet YouTube adresi:
zranogajec1**

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (36)

Mieczysław Malinski

SJEME U ZEMLJI

Vrlo je opasno oslušivati istinu koja u tebi raste, govoriti istinu koja ti navire na usta, živjeti istinu koju si spoznao. Moraš računati s tim, da će te kolege ismijati, prezreti, odbaciti. Da ćeš izgubiti povjerenje svojih pretpostavljenih i ostati sam sa svojim križem.

Ne očekuj ni od Boga legiju anđela u pomoć. Iako je uvijek uza te. Uvijek si za nj vredniji od svih nebeskih vrabaca, od kojih ni jedan ne pada s krova bez njegove volje.

On hoće, da slušaš istinu koju je u te posijao, da govoriš istinu koju ti je objavio, da živih istinu, a to je on – da budeš istina, kao što je on.

11. nedjelja kroz godinu B,
Mk 4, 26-34

ZAMOLI ISUSA DA BI BLAGOVAO S NJIM

Doći nekom u goste znači donijeti sama sebe – sve što sačinjava vlastiti život, sve najvrjednije i najbitnije – i to podijeliti s gostoprincem. Tek tada dobivaju smisao cvijeće i darovi, nazdravice i kucanja s domaćinom, tek tada sve to nešto znači.

Pozvati nekoga u goste, to znači primiti ga, prihvatiti ga, postati dionikom njegova života. Tek tada ima smisla prostrti svježi stolnjak, ponuditi ga najboljim što se u kući nađe, staviti svijeće u vazuu. Tek tada te stvari govore da ga prihvaćaš.

11. nedjelja kroz godinu C,
Lk 7, 36-8,3

REČE SVOJIM UČENICIMA

Tko još želi biti učitelj? Mučite se s djecom satima svaki dan. Biti u školi odgovoran za sve što počine, a zatim kod kuće beskrajno i listati njihove zadaćnice i ispravljati glupe pogreške. Iz dana u dan voditi brigu za nemarnu, zaostalu, nerazvijenu, agresivnu, spletnu djecu; za djecu kojoj nije do učenja, koja bježe iz škole, koja zakašnjavaju, lažu, krađu, puše, tuku se. Razgovarati s roditeljima, pridobiti ih za suradnju, podijeliti njihove brige, tužaljke, prigovore, saslušati gluposti.

Biti učitelj. Što čovjek ima od toga? Ta i drugi imaju praznike – bez prethodnog rata živaca. I drugi zarađuju novac – možda i više, možda lakše, možda neovisnije, možda viđenijim radom.

Biti učitelj. Biti među djecom, živjeti s njima, odrastati s njima. Gledati kakve reakcije izaziva svaka ljubaznost i svakim ukor, svaka riječ i gesta. Snositi za njih odgovornost. Baviti se njima, činiti nešto za njih. Biti glumac, clown, sudac, ispovjednik, prorok. Vlastitim očima gledati kako napreduju, kako se mijenjaju, postaju umniji, zreliji.

Biti učitelj. Vladati razredom, vladati samim sobom, svojim sablastima, svojom bespomoćnošću. Biti uz djecu, a ipak ostati sam. Predavati. Od početka do kraja godine. Od prvog do zadnjeg razreda. A onda rastanak, nekoliko ukočenih riječi, nekoliko cvjetova, još koji posjet "bivših", sve rjeđa pisma. Sve dok se u višim razredima ne izgube s vida. – I onda opet novi razred. Učitelj novoj djeci, pokojima i otac i majka, i brat i sestra, i prijatelj i pouzdanik. – Tko bi rado bio učitelj?

11. nedjelja kroz godinu A,
Mt 9, 36-10,8

NOVA USTAŠKA STRANKA NAPUŠTA OKUPLJANJA DOMOVINSKIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA (3)

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Tu sam ...

B: Ne smeta. Kao što rekoh gospodo ustaše, čitamo prosvjedna pisma u svezi s najavljenim pohodom Hrvatskog uljudbenog pokreta Ravnoj Gori i spomeniku generala Draže Mihailovića. Primili smo ukupno 78 prosvjednih pisama, a bit će ih i više, među kojima se naročito ističu ona dobivena od Dragana Hazlera iz Švicarske, Zvonimir Došena iz Kanade, g. Dragana Rakića iz Francuske, Đive Bašića iz Dubrovnika i Diane Majhen iz Zagreba. Ibrahim i nekoliko njegovih pristaša, sada već pučkih ustaša, napustilo nas je. Meho, čitaj ti.

Meho: G. Dragan Hazler razočaran je promjenom političkog obzorja Hrvatskog uljudbenog pokreta. On bi četnike ... Malo je zamrljano. Traži ... Zapravo, ništa ne traži. Jednostavno, ne želi biti u društvu koje izjednačuje ustaše i četnike.

B: G. Hazler je stari, iskušani us-

taša. Veliki i iskreni obožavatelj Dr. Mile Budaka. Podigao je spomenik Juri Francetiću, ali ga je srušio Ivo Sanader. Bez njega se ne može niti zamisliti ustaški pokret.

Meho: G. Zvonimir Došen ne razumije novu političku usmjerenost Hrvatskoga uljudbenog pokreta. Smatra da će se na ovaj način zbuniti sva ustaška javnost. Gdje smo onda? – pita se. Predlaže ozbiljan razgovor s vođama Hrvatskoga uljudbenog pokreta. Blizak je, inače, s njima, ali što je previše, previše je.

B: Vidite. Ni g. Došen nije makar tko u ustaškom pokretu. Istina, još nije naš član, ali ako ne uvažimo njegovo mišljenje, ne će nikad ni biti. Takvo što si ne možemo dopustiti.

Meho: G. Dragan Rakić iz Francuske prosvjeduje. I on je četnik. Veliki četnik. Golemi četnik. Iznad kreveta drži sliku đenerala Draže Mihailovića i crnu zastavu s mrtvačkom glavom. Smatra da je Hrvatski uljudbeni pokret počinio "suštinsku grešku", kad se je obratio onim "mamlazima" iz Srpskog četničkog pokreta "Ravna Gora". Traži "izvinjenje" i hitan sastanak s Vojislavom Šešeljem. To je prava glava, pravi vojvoda, istinski vođa Četničkog pokreta.

B: Ne zanima nas nikakav četnički pokret, niti taj Dragan Rakić. Možda je on udbaški provokator. Ne želimo imati nikakav posla s njim. Meho, to pismo pre-

usmjeri g. Dragunu. To su njegova kljentela i, možda, "budući saborci". Nas se to uopće ne tiče.

Meho: G. Đivo Bašić. Bolje bi bilo i njegovo pismo ne čitati.

B: Samo čitaj!

Meho: Da i njegovo pismo preusmjerimo g. Dragunu?

B: Čitaj!

Meho: G. Antica taj g. Bašić sigurno nije naš pristaša. Ono s kruhom U na čelu može biti i provokacija. Nisam još nikada vidio takav kruh.

B: Dobro onda. Prosljedi pismo Hrvatskom uljudbenom pokretu. Nekako mi i oni sada djeluju kao g. Bašić.

Meho: Odvojili ste još i pismo g. Diane Majhen.

B: Možeš ga pročitati.

Meho: Ne bih ni njega čitao, niti bih ga ikome prosljedio. Spalio bih ga.

B: Zašto?

Meho: G. Diana Majhen mrzi Poglavnik!

B: Poglavnik? Uh! Bože sačuvaj! Zar postoje i takvi ljudi? Pali. Odmah spali i pepeo od njega. Ni od pepela ne smije ostati pepela!

A: Znači, rastajemo se zauvijek.

B: Službeno da, ali mi smo stari prijatelji. Ovdje ste uvijek dobrodošli. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

Zvonimir R. Došen: Uvijek sve za Hrvatsku!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun
rođ. Takšić

Alva štangice

Podloga za nadjev: 2 lista oblatne

Sastojine za nadjev:

4 bjelanjka,
24 dag šećera,
1 dl meda i
20 dag sjeckanih
oraha.

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada:

Izrada nadjeva: Od 4 bjelanjka istući čvrsti snijeg, dodati 25 dag šećera, te dalje miješati mikserom na pari. Kad je masa čvrsta dodati u nju 1 dl meda i dalje miješati na pari dok smjesa ne bude opet čvrsta i tvrda.

Skinuti s pare i umiješati 20 dag sjeckanih oraha. Smjesu istresti na jednu oblatnu i razmazati. Drugu oblatnu lagano staviti odozgor i ostaviti jedan dan neka odstoji.

Rezati nožem umočenim u vrelu vodu. Nikako ne pritiskivati, nego lagano prerezati gornju oblatnu, pa ponovno umočiti nož u vrelu vodu, te po istoj crti gornje oblatne provući nož

kroz kremu i donju oblatnu, kako ne bi istisnuli kremu.

Dobar tek!

PRESTANAK SURADNJE

Poštovana gospodo,

Ne želim više da mi šaljete ni Glasnik, ni Ognjišta, jer ne želim više surađivati.

Ipak, malo obrazloženje :

1. Niste mi htjeli objaviti članak: HDZ, zločinačka organizacija, iako je ona još daleko gora, nego što naslov pokazuje. To zna svatko, pa nije potrebno ni objašnjavati, a svakako će povijest, magistra vitae, to u potpunosti otkriti.

2. Članak o krizi, uzrocima i kako se rješava, objavljivali ste u više kratkih nastavaka, pa je sam članak izgubio bilo kakvu svrhu.

3. I najvažnije. Ja sam čovjek kome je svetinja čast, poštenje (ne ona hadezeovska), istina, pravda, moral... te ne mogu surađivati s vama kad vidim da se oko HUP a motaju pljačkaši hrvatskog naroda, jer meni su oni 100x gori, makar su se i puškom borili, od samih četnika. Pljačkati vlastiti narod, dok su drugi krvarili i ginuli, za mene nema većeg zločina.

4. Osuđujem članak, zapravo gadi mi se, onaj iz Ognjišta gdje neki tip

osuđuje i napada svećenika, don I. Grubišića! A on je jedan od rijetkih u Katoličkoj crkvi, koji je ispravan u svakom pogledu, i da se Crkva 1991. postavila po njegovim shvaćanjima, danas bi Hrvatska bila sasvim druga država, gdje bi standard naroda bio najmanje ravan onom u Austriji (ali zato imamo onih "200", koji imaju standard veći od bogataša iz bogate Norveške). Ja sam, iako vjerujem u Boga, molim se.... isto tako, kao i Mesić, kao i don Ivan, protiv križeva u državnim institucijama (vjera je privatna stvar svakog pojedinca), pogotovo kad se zna da su većina tih zagovornika i galamdžija ateisti (po svom uvjerenju, pogotovo, po načinu života), kojima i Crkva i križ služe samo za obmanjivanje javnosti.

Zato, gospodo, čuvajte se onih koji napadaju ispravne ljude, ta zar ne znate što se događalo u

emigraciji, gdje su, uglavnom, Hrvate ubijali sami Hrvati).

5. Dugotrajno inzistiranje i isticanje Gotovine za Predsjednika Republike je, iskreno, bez veze, iako smatram da nijedan Hrvat nije smio biti osuđen zbog toga što je branio domovinu, pogotovo kad se zna da su mnogi četnici pomilovani, a bili su agresori i ubojice.

Naravno, ne očekujem nikakav odgovor i želim vam uspjeh u radu (još jedanput vam kažem da bez pokretanja ozbiljnog dnevnog lista ste potpuno - nemožni).

S poštovanjem

E. R., prof.

emil.misao@gmail.com

OGRADUJEM SE OD AKCIJA HRVATSKOGA ULJUDBENOG POKRETA

Poštovani gospodine Dragun,

Lijepo vas molim da me brišete sa svih funkcija u Hrvatskom uljudbenom pokretu, kao i u svim njegovim tijelima. Ante Pavelić nikako nije moj uzor, niti dijelim Vaše mišljenje kako mu se treba podići spomenik. Također, suradnju s četnicima ne smatram nečim dobrim, usprkos Vašem objašnjenju kako imamo zajedničkog neprijatelja, komuniste. Mišljenja sam da je ova Vaša akcija kontraproduktivna i da će imati dalekosežne, štetne posljedice po sve nas Hrvate, te da će obezvrijediti puno korisnih stvari na kojima se radi.

Izuzetno štetnim smatram povezivanje imena generala Ante Gotovine, čiju ste kandidaturu za predsjednika RH istaknuli (koliko sam ja obaviještena, bez njegove suglasnosti) s imenom Ante Pavelića.

Osobno se u potpunosti ograđujem od svih Vaših akcija vezanih za podizanje spomenika Anti Paveliću, suradnju s četnicima te kandidature generala Ante Gotovine.

S poštovanjem

Diana Majhen

marcelakaa@yahoo.com

PORUKE

HODOČAŠĆE U RIM, ASSISI I PADOVU 2009. (2)

Jasenska Polić Biliško, Zagreb

20. rujna je Zbor je pjevao na prvom Sv. misi akademske godine 2009/10. u Hrvatskom zavodu Sv. Jeronima. Izveo je Hrvatsku misu Rudolfa Matza, a zapjevao se i Zdravo Djevo i Do nebesa, o. Petra Perice. Nakon mise ponovio je koncert pod nazivom Hrvatska crkvena glazba. Za orguljama je bila Sandra Petrović, solistica, sopran Tajana Gluhak, a dirigent Josip Škvorc. Na kraju koncerta Zboru se pridružio Vokalni sastav „Cantores maruli“ iz Splita. Na povratku iz Arezza, gdje su u konkurenciji 16 zborova osvojili prvu nagradu, svoj su uspjeh proslavili s pjevačima iz Zagreba. Oni su otpjevali dvije skladbe: Psalm 51 Josipa Hatzea i skladbu Divici Mariji don Šime Marovića na tekst Marka Marulića. Vicerektor Zavoda sv. Jeronima msgr. Željko Majić pozdravio je sve nazočne i izrazio posebno zadovoljstvo što su ujedinjeni pjevači „sjevera i juga Hrvatske“ tako svečano otvorili novu akademsku godinu u Zavodu sv. Jeronima u Rimu.

Sv. misi i koncertu je bio nazočan i veleposlanik Republike Hrvatske u Vatikanu gospodin Emilio Marin.

Hodočašće su organizirali Udruga Hrvatska baščina, Jasenka Polić Biliško, vč Tomislav Kralj i Josip Škvorc, a stručni vodič Milan Dančuo, student na postdiplomskom studiju u Rimu, vrlo je iscrpno, uspješno i na zadovoljstvo svih, proveo cijelu grupu kroz povijest Rima i kršćanstva. Isto tako je uspješno vodio kroz program koncerata predstavljajući skladatelje i hrvatsku glazbu i talijanskoj i hrvatskoj publici.

Zahvaljujemo dobročiniteljima bez kojih ovo hodočašće ne bi bilo moguće, a to su: Poglavarstvo grada Zagreba, Croatiainspekt Zagreb, Hrvatska lutrija, Župnik župe Sv. Josipa Mr Antun Vukmanić, Dobriša Minigo, nekadašnja pjevačica i Studentski centar Zagreb. Svi pjevači zbora također su sudjelovali u financiranju ovog hodočašća. Ulažući svoj trud i financijska sredstva uložili su u promociju hrvatske crkvene glazbe i kulturne baštine u svijetu i proslavili vrijednu obljetnicu crkvenog amaterskog pjevanja u Župi sv. Josipa u Zagrebu.

Na trgu Sv. Petra u Rimu

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković